COLECŢIA RÂSUL LUMII

CHRISTOPHER BUCKLEY • JOHN TIERNE

Dumnezeu mi-e br$ker

CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington), scriitor și editor la *Forbes,* este unul dintre satiriștii politici de forță ai Americii. Fost consilier personal al lui George Bush, Buckley nu ratează prilejurile de a-i lua peste picior pe democrați, ba chiar le vânează pașii greșiți. Dovadă? Romanul *No Way to Treat a First Lady (Nu teporți așa cu Prima Doamnă),* publicat la scurtă vreme după scandalul Monica Lewinsky. Viața pe coridoarele puterii, crizele de pe Capitol Hill sau de la Casa Albă, raporturile administrațiilor democrate cu țările islamice și obsesiile americanului de rând (la loc de cinste, OZN-urile, îndobitocirea prin televiziune și literatura motivațională) sunt subiectele predilecte pe care Buckley le fructifică în veritabile recitaluri de măiestrie comică.
Cărți de Christopher Buckley:
Nu te porți așa cu Prima Doamnă (Humanitas, 2005)
Florence a Arabiei (Humanitas, 2007)
Deranj la Casa Albă (Humanitas, 2007)
Dumnezeu mi-e broker (Humanitas, 2008)
Fumatul strict permis (în curs de apariție la Humanitas) *Omuleții verzi* (în curs de apariție la Humanitas) *Dacă mori, sărim cu banu'* (în curs de apariție la Humanitas) *îți fac o Curte Supremă* (în curs de apariție la Humanitas)
JOHN TIERNEY (n. 1953) este ziarist și lucrează la *New York Times* din 1990. Își începe activitatea în presă ca student la Universitatea Yale, unde conduce revista *Yale Daily News.* înainte de-a ajunge la *New York Times* lucrează pentru ziarele *Bergen Record* și *Washington Star,* precum și pentru revistele *Science 86, Health* și *Discover*. Tierney se consideră libertarian și scrie articole cu o pronunțată tentă critică despre războiul împotriva drogurilor, Amtrak, reciclarea obligatorie a deșeurilor și o mulțime de alte subiecte. Este autorul volumului *The Best Case Scénario Handbook, o* parodie a serialului *The Worst Case Scénario Handbook.*

CHRISTOPHER BUCKLEY • JOHN TIERNEY

Dumnezeu mi-e broker

Un călugăr-mogul dezvăluie șapte legi și jumătate ale creșterii spirituale și financiare

Traducere din engleză de RĂZVAN NĂSTASE

HUMANITAS
BUCUREȘTI
Coperta
ANGELA ROTARU
CHRISTOPHER BUCKLEY, JOHN TIERNEY *GOD JS MY BROKER*

nota autorului

La sfârșitul fiecărui capitol din această carte veți găsi câte una din cele șapte Legi și Jumătate ale Creșterii Spirituale și Financiare. După fiecare lege se găsește câte o Meditație asupra Pieței menită să vă adâncească revelația Legii. Aceste „meditații" sunt cu precădere munca domnilor Christopher Buckley și John Tierney, pe care editorul i-a adus mai târziu în încercarea de a, vorba lor, „lua la palme materialul". Nu a fost o colaborare tocmai ușoară. Deși nu am nici o îndoială că domniile lor Buckley și Tierney sunt profesioniști desăvârșiți, e nevoie de finețe pentru a traduce principiile spirituale în lecții pe care le poate pricepe oricine. N-am căzut întotdeauna de acord asupra cuvintelor cele mai potrivite pentru a exprima aceste „meditații", dar editorul a explicat, nu o dată, că ele erau „o necesitate a oricărei cărți de dezvoltare personală". Din asta am dedus că altminteri cartea n-ar fi fost publicată. Am acceptat, dar sper că cititorul va înțelege că tehnicile și exemplele - fără a mai aminti aici și sentimentele - exprimate prin aceste „meditații" nu-mi aparțin.

Din motive care se vor lămuri, mi-am luat anumite libertăți în ceea ce privește o parte din faptele povestite aici. Istoricii nu cad mereu de acord în privința anumitor detalii despre viața și scrierile Sfântului Thaddeus al Tesaliei. în afară de asta, vă asigur că, oricât ar fi de greu de crezut, fiecare cuvânt citat din lucrările lui Deepak Chopra sau al oricăror alți autori moderni e strict

autentic.
Fratele Mog, *Mănăstirea Cana*

abatelui, cu gândul că mila și iertarea Domnului sunt fără de sfârșit.

capitolul întâi
criză în sihăstrie...
abatele aduce un guru... un pont ceresc

Ziua a început așa cum începeau toate zilele la Mănăstirea Cana, cu bătaia clopotelor și zgomotul târșâit al sandalelor pe linoleumul crăpat al podelei. Odinioară, în loc de linoleum fusese marmură lustruită, vândută însă cu mult timp în urmă pentru a se plăti cele necesare în acele vremuri de necazuri fără sfârșit. Până acum ne obișnuiserăm cu toții cu sărăcia, dar în acea dimineață răcoroasă de septembrie, nici unul dintre noi nu avea habar cât de cumplită era situația în care ne aflam.

Era începutul celui de-al doilea meu an de cucernicie și eram tare entuziasmat la gândul că mi se permitea din nou să vorbesc, după tradiționalul an de tăcere. De-a lungul acelui an m-am tot întrebat ce vor fi zicând ceilalți frați despre mine. Schimbasem viața de broker pe Wall Street pe una de contemplare, servieta pe mătănii și vacarmul bursei pe cântecele gregoriene. Odată, pe când eram în genunchi și frecam linoleumul (cu grija de a nu-l peria prea tare pentru a nu se crăpa și mai rău), l-am auzit pe fratele Fabian spunându-i fratelui Bob:

— Bănuiesc că *fratele Mog* a cumpărat scump și a vândut ieftin.

Acea înțepătură jucăușă a prins și de-atunci am rămas printre ceilalți călugări cu porecla de fratele Mog. Jurământul meu de tăcere nu m-a durut niciodată mai mult decât atunci, dar apoi mi-

am reamintit că tocmai de-asta căutasem adăpost din calea unei lumi lacome. Și dacă e să o spun pe-a dreaptă, nu erau prea departe de adevăr. După cum mi-a spus șeful în ziua când am fost concediat din firmă:

— A fost o perioadă extraordinară de creștere a pieței, una dintre cele mai bune din toate timpurile. Cum ai reușit să pierzi atât de mult din banii clienților noștri?

N-am avut ce să-i răspund. Am ieșit și am luat-o spre barul lui Slattery.

— 'Neața, 'neața, a zis Slaterry. Ca de obicei?

Obiceiul *meu?* Câte dimineți petrecusem oare acolo, citind ziarul, în timp ce dădeam gata un Bloody Mary după altul?

— Auzi, Slattery, am zis, dă-mi voie să te întreb prietenește: ești de părere că am o problemă cu băutura?

M-a privit gânditor.

— Păi, ar avea de-a face cumva cu slujba?

— Nu prea mai are, am spus cu sinceritate.

Cam asta e tot ce-mi mai amintesc din acea zi. Am ajuns apoi să-mi odihnesc oasele într-un depozit, lângă o cutie cu sticle etichetate „Cana 20-20". Cu destulă greutate și chinuindu-mă un pic, am reușit să mă ridic în genunchi și să cercetez una dintre sticlele care păreau să conțină vin roșu, cu o nuanță portocalie. Am deșurubat dopul și am tras o dușcă. Am fost dintr-odată convins, deși nu încercasem niciodată, că un amestec de acid sulfuric și Kool-Aid[1] de struguri ar avea exact același gust ca lichidul care sălășluia

1 Băutură instant, cu diferite arome, folosită și pentru diferite vopseluri de păr (rt.tr).

acum în gura mea. Am scuipat pe jos și m-am târât către toaleta bărbaților pentru a-mi clăti depunerile nisipoase. Când m-a găsit Slattery, mă zgâiam în oglindă, extrăgân du-mi ceva ce păreau a fi particule de praf dintre dinți. închisese deja prăvălia pentru acea noapte, dar l-am rugat să-mi dea oarește cafea pentru a-mi alunga gustul. Mi-a turnat o ceașcă la bar.

— Știi, a spus el, în vreme ce mă opăream încercând să beau cafeaua, poate că nu erai făcut pentru Wall Street. După ce te-am văzut dimineți la rând pe-aici, am senzația că tot ce-ți doreai era să scapi de luminile scenei. Nu-ți trebuie o sticlă pentru asta.

Cuvintele lui m-au fript mai ceva decât cafeaua, deși nu la fel de mult precum vinul. Poate că, la urma urmei, nu eram menit pentru bursă.

— la-ți tălpășița de aici, m-a îndemnat el. Du-te la țară. Mai ai habar măcar cum arată iarba?

A arătat spre un calendar care înfățișa ceva ce, de la acea distanță, părea a fi un colț de țară populat cu vaci. Sau poate oi. Nu prea eram în stare să deosebesc lucrurile frumoase și strălucitoare între ele.

— Alea sunt oi sau vaci? am mormăit.

— Aia sunt călugări, bețivan orb ce ești.

— A, da.

Era o scenă pastorală. Călugării făcând ceva pastoral. Poate cu oile. Nici despre asta nu eram în stare să-mi dau cu părerea.

— De ce călugări? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Aia sunt cei care fac Cana 20-20.

M-am cutremurat și am mai dat niște cafea pe

gât.

— Am vărsat un pic în camera alăturată. îmi pare rău. Fac eu curat.

— Groaznică băutură, a zis Slattery. Nu-mi permiteam s-o servesc pe-aici. O păstrez pentru piliți. Dar e un loc plăcut, ei au suflete generoase și, ce mama naibii, e o cauză dreaptă, nu?

— Despre ce vorbești? am întrebat. Despre oi sau despre călugări?

Intre timp, se mai destrămase ceața care-mi acoperea ferestrele sufletului, astfel încât acum înțelegeam cât de cât imaginea din calendar. Pe fundal, dincolo de călugării pierduți în vie, se aflau o clădire din cărămizi și o biserică pe un deal înverzit.

— Chiar că pare un locșor drăguț.

— Am fost pe-acolo după moartea soției mele, a zis Slat- tery. Au camere de oaspeți, nu cine știe ce, paturi de cazarmă. Cea mai liniștită vacanță din viața mea. S-ar putea să-ți placă. Deși aș zice că, momentan, o vinărie nu e tocmai locul cel mai potrivit pentru tine.

— Slattery, am spus, ar putea servi poșirca aia și într-o clinică de dezalcoolizare și tot nu s-ar găsi mușterii s-o bea.

Slattery a zâmbit în vreme ce mai turnam pe gât ceva cafea.

— Atunci, a zis el, Cana s-ar putea *să fie* locul potrivit pentru tine.

— Cât de departe e de Wall Street?

— Câteva sute bune de kilometri, a spus Slattery. Dacă te pomenești în Canada, înseamnă c-ai mers prea departe.

N-am ajuns în Canada. Săptămâna petrecută în camera de oaspeți a Mănăstirii Cana s-a transformat în doi ani. Vacanța a devenit vocație.

Era reconfortant ca în acea dimineață de septembrie, în vreme ce cântam alături de ceilalți călugări, să mă simt atât de departe de lumea materială, cu toată goana ei după averi și risipă, lipsită aproape întru totul de setea de cunoaștere.

Eram, ca de obicei, pe cale de-a ieși să verific dacă butașii nu înghețaseră peste noapte, când abatele ne-a făcut un anunț deosebit.

— înainte de a merge la treburile voastre, a psalmodiat el, adunați-vă în calefactoriu[2]. Am ceva să vă spun.

Ne-am strâns în jurul meselor pliante, așezate una lângă alta pentru a închipui forma splendidei mese florentine de secol cincisprezece, pe care-o vândusem pentru a plăti reparația acoperișului. Fratele Bob, așezat lângă mine, a spus pe înfundate: — Alt anunț. Ce-a mai rămas de vânzare? Noi?

Abatele se afla în fața noastră și părea un om aflat la capătul puterilor. Bărbatul burduhănos, de vreo 50 de ani, avea de obicei o voce bubuitoare de bariton și o atitudine inimoasă, care ne înveselea de-a lungul iernilor lungi - fără doar și poate aceleași calități care-1 făcuseră căpitanul de poveste al echipei de fotbal a Sfintei Cruci. Dar în acea dimineață, în lumina cețoasă a zorilor, rumeneala din obraji îi dispăruse, lăsând în loc o față suptă și obosită. Efortul prelungit de-a se eschiva de la plata taxelor, în vreme ce de mănăstire se alegea praful de-a dreptul, își spunea cuvântul. In ultima vreme se purtase ciudat.

---

2 Calefactoriu - cuvânt de origine latină care s-ar traduce prin „odaie încălzită". In mod tradițional, locul în care călugării se adună să vorbească lângă foc *(n.tr).*

Câțiva dinü e călugării mai în vârstă șușoteau cum că ar fi rostit blestemății în latină. în ochii lui licărea ceva ce nu mai văzusem până acum: deznădejdea.

— Fraților, ne-a spus el, am să încep cu vestea bună. Nu încape îndoială că ne-am ținut strașnic de jurământul nostru de sărăcie.

A ridicat în aer un pumn de mărunțiș.

— Avem 304 dolari. Contul din bancă e gol, creditul epuizat și nu mai avem nimic prețios de vânzare, a continuat el oftând. Asta dacă nu cumva o să descopere peste noapte negustorii de antichități te miri ce valoare în linoleumul podelei noastre. Ne-a rămas un singur vehicul în stare de funcționare, cu rezervorul plin pe sfert. N-avem cum să sperăm că am putea atrage pe cineva să ne fie oaspete până nu rezolvăm problema instalațiilor și pe cea a hranei - în acest caz nefiind deloc vina fratelui Tom. De patru luni încoace supraviețuim cu cupoane alimentare și conserve cu fasole, porumb și sfeclă, care au căzut, după spusele binefăcătorului nostru, din câteva camioane pe autostradă.

M-am adresat încă o dată superiorilor noștri de la Vatican. Mănăstirea noastră e cea din urmă rămășiță a unui ordin care a fost cândva înfloritor, Ordinul Sfântului Thaddeus. întemeietorul nostru, un înflăcărat călugăr din secolul douăzeci, care a fost în cele din urmă martirizat de sultanul Omar cel Atoateiertător, a plasat ordinul sub directa autoritate a Papei. Relațiile noastre cu Sfântul Scaun au devenit încordate în urma unui nefericit incident petrecut cu zece ani în urmă. Conform tradiției, mănăstirea trimisese Papei cea dintâi sticlă din vinul cel nou. Sanctitatea Sa s-a

îmbolnăvit la scurt timp după ce-a băut un pahar la cină. Deși nu s-a dovedit niciodată că vinul nostru i-a provocat suferința, analiza chimică a scos la iveală o serie de „impurități".

Nici de data asta Vaticanul nu s-a arătat dispus să ne ofere sprijin financiar, a mai spus abatele. Avertismentul meu că o să trebuiască să închidem vinăria n-a neliniștit pe nimeni. Și, sincer vorbind, cine i-ar putea învinui pentru asta?

Abatele vorbea făcând eforturi să-și păstreze cumpătul.

— Teascul nostru e învechit și n-avem ce-i face. Din cauza problemelor de control al calității, fiecare distribuitor de vinuri, cu excepția firmei deținute de unchiul fratelui Théodore, a renunțat la eticheta Cana. Acum până și loialitatea și devotamentul lui tremură serios. Unchiul Leo m-a sunat ieri, după degustarea unei sticle de Cana Nouveau. E un om de treabă. Dar am avut impresia că îngăduința sa a fost serios pusă la încercare.

— Ce-a spus? a întrebat fratele Theo.

— A descris destul de amănunțit dificultățile pe care le-a avut înghițind băutura. Deși nu vrea să ne lase baltă, a zis că nu avea idee de vreun magazin de băuturi din America, nici măcar în cartierele cele mai puțin iubite de soartă, ba chiar nicăieri în lumea industrializată, care să cumpere de la el vinul de Cana, oricât ar costa. M-a întrebat dacă n-am luat în calcul posibilitatea de a-1 vinde ca solvent industrial. L-am asigurat că, probabil, primise un lot prost. In fine, sosește săptămâna viitoare să guste noua recoltă și nu cred că ne-am putea permite să-i punem credința la încercare încă o dată. Domnul nu se așteaptă de la noi să

prefacem apa în vin, dar măcar din struguri tot ar trebui să-l putem produce. Dacă nu suntem în stare, mai bine ne vedem de alte treburi, fiindcă odată cu contul de 304 dolari o să se ducă și Cana.

S-a lăsat o liniște adâncă, mai adâncă decât obișnuita liniște monahală. Fratele Algernon a spus:

— Adică, o să-nchidem mănăstirea?

— Regulile Ordinului Sfântului Thaddeus ne cer să fim în stare să ne susținem singuri. Mă îndoiesc că Sân' Thad ar fi din cale-afară de încântat dac-ar ști că trăim de ceva vreme cu cupoane. Se apropie iarna. N-am plătit încă factura de anul trecut pentru combustibil. In caz că n-aveți vreun plan pentru surse alternative de încălzire, ne așteaptă o iarnă fără căldură, ceea ce nu-i o perspectivă prea grozavă, ținând cont că temperaturile normale coboară spre minus 10 grade. Nici unul dintre noi n-a făcut un jurământ de țicneală. Și nici de hipotermie.

Am încercat să risipesc ceața.

— N-am putea folosi vinul ca să aprindem soba?

Propunerea mea a fost întâmpinată cu o liniște profundă. O parte dintre frați mi au aruncat priviri dezaprobatoare.

— Ar merge oare? a întrebat fratele Jerome, plin de speranță.

Fratele Jerome, cel care se îngrijea de găini și de porci, era recunoscut în egală măsură pentru naivitate și smerenie.

Abatele a oftat din greu, așa cum făcea ori de câte ori fra- telejerome ne oferea câte tina dintre sugestiile lui de mare folos.

— O să ne gândim bine la asta. Cred că fratelui Mog îi arde de glume. Poate că nu i-a fost de-ajuns doar un an de tăcere.

S-a încruntat la mine.

— Frate, te rog să vii la mine în birou. După ce-1 ajuți pe fratele Jerome să curețe cocina.

După ce a spus alături de noi o scurtă rugăciune, ne-a îndemnat să mergem fiecare la îndatoririle noastre. Am plecat să fac curat în țarcul porcilor fără să suflu o vorbă. După ce-am isprăvit, m-am dus la abate.

Ședea la biroul său, adâncit în lectură.

— A, frate Mog.

A închis cartea și m-a surprins în timp ce-i citeam titlul:

ACUMULAREA AVERILOR

conștiința bunăstării pe tărâmul tuturor posibilităților dr. deepak chopra

— Ai auzit vreodată de tipu' ăsta? m-a întrebat abatele, citind cu voce tare de pe supracopertă: ‚Având o înțelepciune limpede și simplă, Deepak Chopra explorează înțelesul profund al conștiinței bunăstării și prezintă pas cu pas un plan de îmbogățire și de împlinire la toate nivelurile vieții noastre.“ Cărțile lui s-au vândut în milioane de exemplare. Aud că e mai tot timpul la televizor, pe canalul educațional.

— Doar nu... am început și m-am oprit.

Mi-am dat seama, văzând chipul bietului om, că nu glumea. Era la capătul răbdării. M-am hotărât că era mai bine să-1 amuz.

— N-or fi și ceva floricei pe tărâmurile astea

ale tuturor posibilităților?[3]

— N-am ajuns încă la partea cu tărâmul. Individul descrie un sistem care se cheamă „Cum să faci avere de la A la Z“. Ori e nemaipomenit de profund, ori...

— Numai bun de aruncat la gunoi?

— Sincer vorbind, mai ușor mi-a fost să-l pricep pe Toma D’Aquino. Habar n-am despre ce vorbește omul. Ai lucrat cu oameni bogați pe Wall Street. Din câte înțeleg, Chopra are ceva adepți. Ție cum ți se pare?

— Ei bine, am zis eu, încercând să mă eschivez, mă îndoiesc că are prea multe sfaturi despre producția vinului.

— Să ne uităm la litera V, a zis el, dând paginile.

A citit cu voce tare:

V vine de la Venitul fără de griji.

Venitul implică absența grijilor financiare.

Adevărații oameni bogați nu se tem niciodată că
Își vor pierde bănetul, deoarece știu că de oriunde ar veni banii,
Izvorul lor nu va seca vreodată.
Odată, pe când discutam cu profesorul meu Maharishi Mahesh Yogi despre un proiect al păcii mondiale, cineva l-a întrebat:
„De unde o să vină toți banii?“
iar el a răspuns fără ezitare: „De unde sunt chiar acum. “

Abatele s-a holbat cu o privire disperată la

---

3 *Any lilies in this field of ail possibilités? (engl.).* Joc de cuvinte greu de tradus, *lily* având pe lângă sensul de crin și pe acela, argotic, de homosexual *(n.trf.*

eticheta cu prețul de pe spatele cărții.

— Am plătit 14 dolari pe cartea asta. Acei bani sunt în drum spre Deepak Chopra. Acolo sunt banii *mei* acum, întrebarea e cum să-i fac să se-ntoarcă.

— Poate c-ar fi trebuit să cheltuiești cei 14 dolari pe o sticlă de vin, am spus cu. I.a banii ăștia, ți-ai fi permis ceva fără depuneri.

— Ai perfectă dreptate. Ar fi trebuit să mă duc la un magazin de băuturi. Cu siguranță, *acolo* «vinul cel bun în momentul de față.

Dintr-odată s-a schimbat la față. Privea textul cu tot mai multă intensitate. *De unde sunt chiar acum, de unde sunt chiar acum.*

A rămas țintuit locului.

— Frate Mog, am o misiune pentru tine.

M-am trezit întorcând pe toate fețele vorbele nedeslușite ale abatelui, în vreme ce conduceam spre oraș la volanul camionetei noastre Ford din ’78. îmi înmânase ultimii 304 dolari ai Canei și-mi ceruse să mă duc la magazinul de băuturi și să-i cheltuiesc pe șase cutii cu „un vin de masă chilian, mai de Doamne-ajută". îmi tot spuneam că voia, probabil, să-l analizeze pentru a îmbunătăți propria noastră producție. Dar, în vreme ce mașina scârțâia din toate încheieturile pe drumul de țară, întrebarea continua să mă sâcâie. La ce-i trebuia atâta vin pentru asta? *De unde sunt chiar acum.* Suna de parcă ar fi fost replica lui Willie Sutton[4] în fața judecătorului care-1 întrebase de ce jefuia bănci: „Pentru că acolo sunt banii."

Cu siguranță că abatele nu se gândise la nimic nelalocul lui. Abatele mănăstirii al cărui nume se trăgea de la cea dintâi minune a Domnului Nostru

4 Celebru jefuitor de bănci american, recunoscut pentru abilitatea sa deosebită de a se deghiza (n.tr).

n-ar preschimba un vin într-altul. Cu siguranță că ar trebui să ne îmbunătățim vinul, în loc să punem vinul altora în sticlele noastre numai pentru a-1 păcăli pe unchiul Leo. în orice caz, greu ne-am putea permite să cumpărăm „vin chilian de Doamne-ajută" și să ne păcălim clienții pentru multă vreme. Mi-am spus încă o dată că abatele era un om sfânt, un om cucernic, un om bun, care renunțase la o promițătoare carieră de fotbalist profesionist pentru a alege o viață de rugăciune. M-am potolit meditând asupra jurământului meu de supunere.

în vârful dealului am auzit un zgomot puternic, un scâr- țâit la transmisie și apoi am văzut fum. Am tras pe dreapta. Un șofer în trecere pe-acolo a fost drăguț și a sunat pe mobil la un service auto. O oră mai târziu, ședeam deznădăjduit în atelierul lui Clark, în vreme ce acesta, ștergându-și uleiul de pe față, mi-a spus că reparațiile la transmisie ar costa 650 dolari. I-am arătat cei 304 dolari, explicându-i că aceea era toată averea Mănăstirii Cana. M-a compătimit și s-a întors la treabă.

— O să încerc, spuse el, dar nu promit că o să găsim piese pentru vechitura asta.

Am sunat la mănăstire și i-am dat vestea abatelui. N-a primit-o prea bine. Repeta fără oprire:

— Dar vinul? Dar vinul?

N-am reușit să mă înțeleg cu el.

Dintr-odată, a emis un potop de cuvinte cum nu mai auzisem de pe vremea când eram la bursă, pe Wall Street. Era de înțeles. Stresul îl doborâse. Am încercat să-l calmez pe cât am putut, făcând și o mică glumă:

— Măcar acum știm unde ne sunt banii.

N-a râs. S-a auzit un zdrăngănit puternic, ca și cum telefonul s-ar fi lovit de linoleum.

— Alo! am spus, dar n-am primit răspuns. Alo?

O clipă mai târziu, s-a auzit vocea îngrijorată a fratelui Félix:

— Ce i-ai spus abatelui?

I-am explicat despre transmisie și despre cei 304 dolari.

— Nu l-aș mai deranja azi, a șoptit fratele Félix. N-a primit vestea prea bine.

— Cum îi e?

— Și-a scos frânghia de la brâu și o folosește pentru a flagela o carte.

— Cred că știu care-i cartea.

— Trebuie să am grijă de el, a zis fratele Félix și a închis telefonul.

Clark a sunat la un distribuitor de piese auto și, după ce-a rămas în așteptare vreo cinci minute, a dat telefonul pe speaker și s-a strecurat înapoi sub capotă. Difuzorul transmitea o muzică enervantă a unui post de radio pasămite progresiv. In zilele noastre nu se cade să-l torturezi la telefon pe consumatorul de rând american cu liniște.

Se apropia prânzul, venise vremea să-mi scot breviarul, cartea de rugăciuni pe care-o purtăm mereu cu noi. De șapte ori pe zi, la ore fixe, ne psalmodiem ciclul zilnic de rugăciuni. Mi-am scos breviarul, am căutat pasajul pentru rugăciunea din acea zi și am încercat să recit în tăcere. M-am chinuit ceva cu zarva telefonului lăsat pe speaker.

îmi amintesc foarte bine momentul respectiv. încercam să mă concentrez asupra versetelor în care Domnul Nostru alunga demonii dintr-un om posedat - m-am gândit la bietul abate -, când vocea unui crainic radio a bubuit din difuzor. Era o voce

din trecutul meu, vocea de pe Wall Street, un ton imperativ.

— După raportul Departamentului pentru Agricultură al Statelor Unite despre producția fermelor, s-ar putea înregistra anumite oscilații în această după-amiază, cu o inconstanță mare a prețurilor burților de porc.

Am încercat să nu bag în seamă vocea din telefon. *Piei, Satană,* mi-am zis. M-am întors la breviar și am citit despre alungarea demonilor din acel bărbat posedat. Sub ochii mei, pe pagina respectivă, erau următoarele cuvinte:

Și El le-a dat voie. Atunci, ieșind, duhurile necurate au intrat în porci și turma s-a aruncat de pe țărmul înalt în mare.
Și erau ca la două mii și s-au înecat în mare)

Acum *eu* eram cel posedat.

— Pot folosi telefonul? l-am întrebat pe Clark.

1. Evanghelia după Marcu, capitolul 5, versetul 13 *(n.tr).*

Vechiul meu prieten Bill s-a arătat cel puțin surprins să primească apelul meu cu taxă inversă.

— Isuse Cristoase, a strigat el de-a dreptul, pe bune ești la mănăstire?

I-am zis că da, iar el și-a cerut scuze pentru limbaj. I-am vorbit direct despre ceea ce mă interesa.

— Bill, știu că dintotdeauna ai fost mână largă. Uite ce-i, acu' ai șansa să ajuți Sfânta Biserică.

I-am spus care era situația cu banii mănăstirii.

— Am un pont care arde, prețurile burților de porc sunt pe cale să se prăbușească.

Exaltarea lui Bill a fost evidentă. Omul a căscat de plictiseală.

— E și ăsta la fel de fierbinte ca alte ponturi ale

tale?

— Bill, am zis, știu că referințele mele nu-s tocmai grozave, dar de data asta sursa e alta.

— Iar te-ai apucat de băut?

— Bill, n-am pus un strop în gură de doi ani. Nu ți-ar plăcea să bei chestia pe care-o producem noi. Asta-i tot.

— Ce vrei să spui?

— Nu contează. Îți jur două lucruri. Unu, că sunt treaz. Și doi, că asta e singura șansă care i-a rămas mănăstirii. Am nevoie să mă împrumuți cu două mii de dolari pentru o după-amiază.

— Două *mii ?*

— Bill, e-un mărunțiș pentru tine.

S-a lăsat o tăcere prelungă. în cele din urmă Bill a zis:

— O s-o iau ca pe o donație de Crăciun cu anticipație. Să înțeleg că vrei să vinzi de două mii burți de porc?

— Da.

Am încercat să par încrezător în vreme ce puneam la cale detaliile predicției că prețurile burților de porc la bursă se vor duce la fund.

— în regulă, s-a făcut, a spus el. Zi-mi unde te găsesc.

Până când a găsit Clark componentele necesare, s-a făcut după-amiază târziu. Camioneta n-ar fi putut fi gata până a doua zi, așa că am făcut autostopul înapoi spre Cana. Am prins o cursă destul de repede. Majoritatea oamenilor opresc să ia călugări autostopiști.

M-am dus imediat în chilia abatelui. Mai mulți călugări care schimbau priviri foarte îngrijorate așteptau la ușă. Mi-au spus că, în orele care

urmaseră covorbirii telefonice pe care o avusese cu mine, starea abatelui se înrăutățise. Se pare că, după ce a flagelat cartea, a azvârlit-o în șemineu urlând *Ego te expello!*[5] A trebuit să fie împiedicat să sară în foc după carte. Atunci s-au hotărât să-1 cheme pe doctorul. Cooke, un psihiatru înțelegător și de treabă, care lucrase la una dintre închisorile din apropiere. Cook era acum cu el. Fratele Félix a spus:

— Doctorul Cooke a folosit expresia „dislocare a realității". Cred că e ceea ce noi am numi cădere nervoasă.

Am rămas de veghe alături de ceilalți frați, înălțându-mi biata rugăciune pentru însănătoșirea abatelui. M-am căit pentru că nu fusesem în stare să pricep pe deplin în ce tensiune se afla și că n-am anticipat consecințele telefonului meu.

In cele din urmă, doctorul Cooke a ieșit din chilie.

— I-am făcut o injecție, a spus el. E un om puternic, așa că ați face bine să stați cu ochii pe el. S-a mai potolit acum, dar repetă întruna „Acum știm unde se află". E ceva din vreo rugăciune de-ale voastre?

Călugării au clătinat din cap. Mi-am zis că cel mai bine ar fi să nu elucidez misterul meditației abatelui.

Chiar atunci fratele Algernon a venit să-mi spună că eram chemat urgent la telefon. Era Bill.

— Ei bine, frate, ai ceva surse pe acolo prin

---

5 Te alung! *(lai.,* în original). Expresie folosită în mod tradițional în biserică în ceremoniile de exorcizare sau în momentul aprinderii rugului pe care urma să fie ars un eretic *(n.tr).*

mănăstire. Burțile s-au scufundat, exact așa cum ai zis.

— Cât de tare zici că s-au scufundat?

— Păi, dacă tot a venit vorba, te-ai săltat cu 27 000 dolari. Ce nume să trec în cont?

A făcut o mică pauză.

— Tot ai de gând să-i împărți cu cei din mănăstire?

— Am închis și am rămas înlemnit. Acesta fusese primul pont ca lumea despre evoluția pieței pe care-1 primisem și venise… de la Dumnezeu. Domnul ne-a ascultat rugăciunea și ne-a împlinit-o. Dintotdeauna am folosit cu grijă cuvântul „miracol", dar cum altfel aș putea explica ceea ce se petrecuse în atelierul lui Clark?

M-am grăbit să-i dau vestea cea bună abatelui, cu speranța că asta îl va scoate din adâncurile disperării.

— Părinte abate?

Am intrat în chilia lui. Stătea ridicat în pat, cu o ciudată expresie ca de gheață întipărită pe față.

— Cum te simți?

— *Bene, et tu*

Nu-1 mai auzisem niciodată făcând conversație în latină, încercarea mea de răspuns a fost stângace:

— *Dominus vobiscum?*

A vorbit apoi ba despre vreme, ba despre transmisie. Din cauză că latina mea era cum era, nu puteam decât să aprob din cap sau să mai bag din când în când câte un *Certe*[1]. în cele din urmă i-am spus:

— Părinte, am vești minunate. [6] [7] [8]

— *Quid*[1] *?*

— Putem vorbi în engleză? Măcar o clipă?

— *Lingua latina lingua Dei est.*[9] [10]

— Sunt sigur că așa e, dar nu știu cum se zice în latină la burți de porc.

— *Abdomina porcorum.*

— Ce-ar fi să trec direct la chestiune? am spus. Știu că s-ar putea să sune a blasfemie, dar, în timp ce-mi citeam rugăciunile în atelierul auto, am fost inspirat să pariez la Bursă. Mi-am sunat un prieten vechi și l-am convins să parieze două mii de dolari pe prăbușirea prețului burților de porc. Și, să vezi minune, chiar așa s-a întâmplat.

— *Quid?*

— Am făcut 27 000 de dolari.

— *QUID?*

— Uite, hai că-ți scriu.

Am luat o foaie de scris de lângă patul său pe care am însemnat:

dolariMMMMMMMMMMMMMMMMMMMMM

A început să bolborosească ceva. M-am apropiat. Număra în latină. S-a uitat la mine.

— Douăzeci și șapte de mii de... *dolari?*

Am dat din cap.

— Sunt într-un cont pe numele nostru, la compania prietenului meu de pe Wall Street.

Abatele a făcut ochii mari.

— Deci *asta* a vrut să spună!

---

6 Bine. Dar tu? *(lat.) (n.tr.).*

7 Domnul cu tine *(lat.) (n.tr).*

8 Desigur *(lat.) (n.tr).*

9 Ce? *{lat.) (n.tr).*

10 Latina e limba Domnului *(lat.) (n.tr).*

— Cine ce-a vrut să spună?

— Deepak Chopra. *Acolo* erau banii noștri la vremea respectivă. Pe Wall Street!

A zâmbit. Nu voi uita niciodată acel zâmbet.

— Ce tot îndrugi? am spus agitat. Dumnezeu mi-a arătat calea, nu Deepak Chopra. Lectura de azi, de la amiază. Istorisirea porcilor din ținutul Gadarenilor. în breviarul nostru. Nu în cartea aia tâmpită pe care ai aruncat-o în foc.

— Focul! a țipat abatele.

A sărit din pat și a luat-o la goană, părăsind chilia înainte să-1 pot împiedica.

— Cartea! A strigat el. Cartea!

A alergat până în calefactoriu, ciocnindu-se de frații Félix și Bob, și a început să scormonească nebunește în cenușa șemineului.

— Cartea! Unde-i cartea?

Fratele Félix a întrebat:

— Pentru ce vrei cartea, frate abate?

— *Cartea aia ne-a salvat mănăstirea!*

Fratele Félix mi-a șoptit:

— Am recuperat cartea. Ne-am gândit că l-ar putea ajuta pe doctor să pună diagnosticul.

Abatele continua să azvârle în neștire cenușă pe linoleum.

— Mai bine i-ați da-o, am spus eu.

Cartea era arsă și înnegrită pe la colțuri. Coperta fusese ușor modificată:
MULAREA AVERILOR

— Uite, părinte abate, a zis fratele Félix, întinzându-i cartea.

Abatele a luat-o încetișor, de parcă ar fi fost un manuscris de la Marea Moartă. S-a așezat și a început s-o răsfoiască până când a ajuns la o pagină care părea să-i fie cunoscută. A citit cu

voce tare:

— „Pentru a obține belșug, trebuie să ți-1 dorești. Universul manevrează amănuntele, organizează și orchestrează oportunitățile."

Am arătat înspre breviarul meu.

— Dar cartea *asta* e cea care m-a inspirat.

— Și cine ți-a încredințat misiunea? a replicat abatele. Doream să faci bani. *Și universul a manevrat amănuntele.*

M-am contrazis cu el fără rost. A luat cartea în chilie. O schimbare extraordinară tocmai se petrecuse cu el, deși la vremea respectivă nu aveam habar cât de extraordinară era. Dar din ziua aceea, în care Dumnezeu ni s-a revelat ca fiind brokeml nostru, am știut că viețile noastre nu vor mai fi niciodată aceleași. Lângă difuzorul telefonului din atelierul lui Clark am învățat Prima Lege a Creșterii Spirituale și Financiare:

I.
DACĂ SUNĂ DOMNUL, RĂSPUNDE-I!

cea dintâi meditație asupra pieței

De câte ori nu l-am lăsat pe Dumnezeu „să aștepte"""""""? Dumnezeu m-a lăsat pe mine vreodată să aștept?
E oare vreodată Dumnezeu în afara ariei de acoperire? Cum să filtrez telefoanele Satanei?
Numele apelantului o fi de-ajuns ?
E telefonul singura cale pe care-o are Dumnezeu pentru a mă căuta?
Și dacă Dumnezeu sună cu taxă inversă?

Îți pui întrebări foarte bune. Acutn, ca un exercițiu care să te ajute să deprinzi Legea, fă o listă a momentelor în care Dumnezeu te-a căutat. (Sugestie: A folosit telefonul?) Pentru fiecare apel pierdut notează scopul pentru care te-a sunat. Ai sunat înapoi? Sau te-ai gândit că ar fi mai bine să aștepți până a doua zi? Calculează cât de mulți bani în plus ai fi avut dacă L-ai fi sunat imediat.

Acum întreabă-te câți bani ai pierdut acceptând telefoanele Satanei. Gândește-te cât de mult ai fi valorat dacă i-ai fi filtrat apelurile sau i-ai fi spus simplu: „Te caut eu. Ne vedem noi cumva."

Așadar, la ce concluzie ai ajuns de pe urma calculelor? Ai pierdut enorm, nu? Dacă timpul înseamnă bani aici pe pământ, imaginează-ți cât face în Ceruri. Pont: O să ai nevoie de un calculator mare de tot pentru socoteala *asta.*

Nu dispera. La urma urmei, ai cumpărat cartea, nu? Tocmai ai învățat să îi întorci apelurile.

rugăciunea apelantului risipitor

Doamne, Creatorul cerului și al cablurilor care încing împrejur Pământul, Dispecerul tuturor apelurilor, fă astfel încât să pot primi mereu apelurile Tale, și dacă nu sunt prin preajmă, dă-mi

înțelepciunea de a te suna înapoi imediat. Dar nu mă lăsa să vorbesc singur cu robotul, învață-mă să știu să-mi pun în ordine toate convorbirile, afacerile și treburile personale, așa încât când ziua se va fi isprăvit să nu fi rămas nici un apel urgent nerezolvat. Și fie să am întotdeauna numărul Tău tainic pe o tastă de apelare rapidă.

capitolul al doilea
drumuri la clasa întâi...
un neașteptat pas înapoi... un al doilea telefon de la brokerul nostru...

Abatele a rămas izolat o săptămână întreagă, adâncindu-se în studiul operelor complete ale lui Deepak Chopra.

în pofida acestei ciudate schimbări, starea de spirit din mănăstire s-a îmbunătățit. Pentru prima dată după ani și ani, Cana avea bani în cont. Printre cântece gregoriene, fratele Bob mi-a șoptit:

— Oare ce-o avea de gând abatele cu tot bănetul ăsta?

Și eu mă întrebam. Pentru o adunătură de călugări care supraviețuiau cu cupoane și ambalaje, 27 000 de dolari erau o căruță de bani, dar pentru o vinărie care avea nevoie de îmbunătățiri însemnate, era o nimica toată.

în cele din urmă, abatele a revenit printre noi. Arăta odihnit și părea să aibă mintea limpede, deși era ceva schimbat în atitudinea lui. Avea un aer nou, încrezător.

Dacă până atunci înfruntase problemele care-i ieșeau în cale cu stoicism, până-1 copleșiseră, acum părea hotărât să înfrunte buclucurile cu capul înainte. De asemenea, a început să ne îmbrățișeze, fapt care l-a neliniștit oarecum pe fratele Bob.

La prima cină după întoarcerea în rândul nostru, a mâncat repede, după care a luat loc în strană, pentru a ne citi, după cum era obiceiul. Eram nerăbdător să aud mai mult din cartea din

care ne citise înainte de „dislocarea realității", minunata biografie a Sfântului Toma D'Aquino scrisă de G.K. Chesterton, *Boul cel mut.*

— Credința, spune Sfântul Toma, *are de-a face cu lucrurile nevăzute, cu speranța în lucrurile care nu ne sunt la îndemână.*

Abatele s-a oprit, adâncit în gânduri.

— *Speranța în lucrurile care nu ne sunt la îndemână.* Ținând cont de cele ce am învățat săptămâna trecută, e foarte adevărat. Trebuie să avem speranța că lucrurile o să vină la noi de oriunde s-ar afla.

Fraza m-a surprins cu dumicatul în gură.

Zâmbind enigmatic, abatele a scos o carte arsă la colțuri de sub sutană.

— Să comparăm cugetările despre speranță ale Sfântului Toma cu cele ale Dr. Chopra. Ascultați ce are de spus în legătură cu lucrurile pe care nu le avem în mână, dar care ne sunt la îndemână.

Fratele Bob mi-a aruncat o privire. își încetase și el procesul de mestecare a fripturii. Abatele a citit:

B vine de la bun și cel mai bun. Evoluția înseamnă a deveni

cu timpul din ce în ce mai bun, obținând în cele din urmă ce e mai bun din toate. Oamenii care au conștiința averilor se mulțumesc numai cu ce-i mai bun. Asta se mai numește principiul de a pune pe primul loc ce e mai bun. Mergi la clasa întâi până la capătul drumului și universul te va răsplăti cu ce are mai bun.

Abatele și-a ridicat privirea din text, fixându-i pe călugării care se opriseră cu toții din mâncat.

— Să păstrăm vorbele astea în minte, în vreme ce ne vedem de îndatoriri.

în drum spre ieșire, fratele Bob mi-a șoptit:

— Poftim, evoluția filozofiei morale de la Toma d'Aquino la Deepak Chopra.

Abatele m-a convocat în dimineața următoare. Eram în drum spre îndatoririle din camera de producție a vinului, unde urma să curăț și să înlătur impuritățile acumulate în căzi.

Abatele era la biroul lui, pe care se aflau înghesuite tot soiul de obiecte: sticle de cabernet sauvignon chilian, câteva exemplare din revista *Martorul vinului,* un borcan cu sos organic pentru salată și multe alte cărți ale lui Deepak Chopra și ale altor guru care propovăduiau dezvoltarea personală.

— Ai dorit să mă vezi, părinte?

— A, fratele Mog.

A dat ocol biroului și m-a îmbrățișat.

— Ce *mai* faci?

— Lucrăm din greu la îmbunătățirea următorului lot de vinuri, astfel încât să devină măcar potabil până o veni unchiul Leo să-l încerce. Dar căzile astea ruginite îl fac să arate mai degrabă a suc de portocale. Poate că n-ar fi rău să cheltuim o parte din cei 27 000 de dolari pe...

— Nu contează căzile, a zis Abatele cu veselie. în momentul ăsta, nici Domnul n-ar fi în stare să facă din Cana o licoare băubilă. Am privit problema dintr-un unghi greșit până acum, frate. De ce să-ncerci să faci o poșircă să fie un pic mai puțin poșircă? Evoluția adevărată înseamnă să țintești mereu ce-i mai bun.

îl parafrază pe Chopra.

— Clasa-ntâi! Ținteşte cât mai sus!

— Păi, la ce soi de evoluție te-ai gândit? Atotputernicul a creat cerurile și pământul în

șapte zile, dar - mi-am tras un pic spuza pe turta mea - n-a avut de-a face cu căzile astea.

Abatele mi-a întins un pahar mic de vin roșu.

— Frate, spune-mi preacinstita ta părere despre asta.

Am adulmecat aroma. Mirosea îngrijorător de bine.

— încântător, am zis. Aș face bine să nu-1 încerc. S-ar putea să-mi placă prea mult. Cu siguranță nu e din recolta noastră.

—Valea Maipo, a spus abatele. O minunată regiune din Chile. Soare cât cuprinde, soluri fertile, drenaj *excelent.* Mult mai potrivită zonă pentru viticultură decât nordul New Yorkului. Tărâmuri ale posibilităților, frate.

— Nu sunt sigur că am priceput. Propui să mutăm Cana în Valea Maipo? Cu 27 000 dolari?

— Nu, a spus abatele cu o privire șireată. O să mutăm Valea Maipo în Cana.

Mi-a înmânat o bucată de hârtie.

La prima vedere, am avut impresia că era o copie după o pagină de manuscris din iluminism. Era o excelentă piesă de artă, executată chiar de fratele nostru Algernon, o sticlă de vin a cărei etichetă avea litere aurite și înfățișa o veche clădire de piatră, care se contura în spatele unei vii în care siluete plinuțe, înfofolite în sutane, îngrijeau vlăstarii de viță. în colțul de sus se afla o figură veselă, ușor familiară.

— Bachus? am întrebat.

— Citește eticheta, frate.

M-am uitat mai bine la caligrafia medievală: VINULUI ABATELUI

Cabernet Sauvignon din rezerva specială a Mănăstirii Cana

— Aha, am zis eu, chiar tu ești, frate abate. Semănați binișor.

M-am holbat la clădirea de piatră cu creneluri de pe etichetă.

— Dar nu recunosc mănăstirea. După știința mea, Cana n-a fost clădită în secolul al paisprezecelea. Și n-am băgat de seamă, de când sunt aici, să avem șanțuri de apărare de jur împrejur.

— Detalii, a zis el, fără să mă ia în seamă.

— Dumnezeu se ascunde în detalii, potrivit lui Mies van der Rohe[11], l-am contrat.

— Potrivit lui Deepak Chopra, *universul o* să se ocupe de detalii. I-am studiat opera cu atenție în ultima săptămână și acum văd tabloul mai amplu. Cât de prostesc a fost din partea mea să te trimit în oraș să iei câteva sticle de vin de Chile. Ce risipire a talentelor tale dobândite pe Wall Street. Ce ne trebuie nouă aici e *volumul.*

Mi-a pasat un bilet de avion.

— De data asta o să mergi unde se află vinul adevărat.

Femeia de la ghișeul Liniilor Aeriene Chiliene s-a uitat la mine surprinsă, poate cu un aer ușor ofensat. Până când mi-a înmânat biletul de îmbarcare nu-mi dădusem seama că abatele mă trimitea cu clasa întâi la Santiago.

---

11 Mies van der Rohe (1886-1969) - unul dintre pionierii arhitecturii moderne, cunoscut pentru aforismele sale *Less is more*- „Mai puțin înseamnă mai mult" și *God is in the details* - „Dumnezeu stă ascuns în detalii" (n.tz).

— Trebuie să fie o greșeală, am spus. Ordinul nu mi-ar fi cumpărat niciodată un bilet la clasa-ntâi.

— Nu, a zis ea, cu nasul în ecranul monitorului, au plătit costul întreg pentru clasa întâi, 5 580 de dolari.

— Dar cu siguranță... am bâiguit înspăimântat.

Apoi mi-a picat fisa și mi-am amintit citatul din Deepak Chopra: *Mergi la clasa întâi până la capătul drumului și universul te va răsplăti cu ce e mai bun.*

Grozav, mi-am spus. Acum o să-mi petrec următoarele opt ore la clasa întâi, încercând să mă conving că jurământul meu de supunere era mai puternic decât cel de sărăcie. *Abatele mă silise s-o fac.*

M-am strecurat spre fotoliul meu de clasa întâi. Ciudat, eram singurul călugăr de-acolo. M-am refugiat în paginile
breviarului pentru a-mi citi rugăciunile. Textul era un citat din Cântarea Cântărilor, capitolul doi: *Cum este mărul între copaci, așa este dragul meu printre flăcăi. Să stau la umbra mărului îmi place, dulce este rodul lui în gura mea! El m-a dus în casa de ospăț și sus, drept steag, era iubirea. Intăriți-mă cu carafe de vin, cu mere răcoriți-mă.*[1]

Chiar pe când citeam, am auzit un om de afaceri în spatele meu spunându-i însoțitorului său:

— Am scăpat azi de toate Apple[12] [13]-urile.

---

12 Cântarea Cântărilor, capitolul 2, versetele 3-5 *{n.tr.).*

13 *Apple* - măr. Joc de cuvinte prin care se asociază fructele pomenite în Cântarea Cântărilor cu

— Credeam că stocurile de computere merg bine, a zis celălalt.

— Nu și Apple. Raportul lor trimestrial o să fie dat publicității mâine. Se zvonește că dezastrul o să fie mai mare ca la Hiroshima. S-a ales praful de cota lor de piață.

Am recitit textul, *Cu mere răcoriți-mă.* Mie-mi suna a îndemn de cumpărare. Domnul părea să aibă mai multă încredere în raportul trimestrial al celor de la Apple decât individul ăsta.

Am dat fuga la cel mai apropiat telefon și am sunat la mănăstire. I-am spus abatelui că Brokerul Nostru punea tunurile pe Apple.

— Poate că vrea să ne sporim cei 27 000 de dolari investind în Apple.

— Scoate cartea, a zis abatele cu seninătate, și dă la pagina 37.

Ascultător, mi-am deschis breviarul. Pagina 37 era dedicată în totalitate instrucțiunilor detaliate ale Sfântului Thad cu privire la chinurile cuvenite trupului.

— Gata, sunt la pagina 37. Sfântul Thad vorbind despre dușurile reci? Mersul pe cărbuni încinși?

— Nu cartea aia. Cartea pe care ți-arn dat-o împreună cu biletul.

Ascultător, am scos *Acumularea averilor* și am dat la pagina 37. Am șoptit în receptor, astfel încât să nu mă audă nimeni:

— I, „adică eu“, înseamnă puterea intențiilor și a țelurilor de nestrămutat. Ține de acele decizii care nu mai pot fi schimbate, de la care e imposibil

---

celebra companie de computere *{n.tr.).*

să te mai întorci din drum.

— Urcă-te în avion, a zis Abatele, și ia-ți gândul de la mere. Merele nu aduc decât necazuri. „Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el“, Facerea 3, 3. Mult noroc, frate Mog.

M-am întors la locul meu. Câteva minute mai târziu s-a auzit un anunț:

— Cu regret îi informăm pe pasagerii de la clasa întâi aflați la bordul zborului 40 că decolarea programată pentru ora patru și jumătate a fost amânată din cauza unor probleme tehnice. In acest moment, estimăm că avionul va decola la ora douăsprezece.

Omul de afaceri din spatele meu care scăpase de stocul de Apple-uri a sărit cât acolo și a dispărut. O clipă mai târziu, i s-a auzit vocea în timp ce le vorbea celorlalți pasageri de la clasa întâi despre deficiențele tehnologiei chiliene și despre cusururile chilienilor.

— Dacă nu sunt la Hiltonul din Santiago până la 10 dimineața, *manana,* o să pierd mai mulți bani decât ai putea câștiga toată viața și o să dau în judecată Liniile Aeriene Chiliene și pe dumneata personal. *COMPRENDE, SENORJTA?*

S-a întors și a lovit cu furie măsuța de cafea. Am încercat să-l potolesc, zicându-i:

— Poate că asta e calea Domnului de a-ți spune că întâlnirea de mâine de la Hilton nu e chiar atât de importantă. Poate că are pentru tine ceva mai bun decât asta.

Omul m-a privit cu neîncredere și s-a uitat la veșmintele mele călugărești.

— Du-te dracului, părinte, a zis el.

Am decis, în vreme ce neobișnuita formulă

„Du-te dracului, părinte" îmi răsuna încă în urechi, că fotoliul respectiv nu era chiar cel mai potrivit loc în care să-mi petrec timpul în următoarele opt ore, așa că am luat un taxi către oraș, cu gândul de a-i face o vizită scurtă lui Slattery.

Mi-am reamintit de vechea mea meteahnă și de toate diminețile în care intrasem în cârciumă cu mâinile tremurând, căutând cea dintâi dușcă a zilei.

Slattery era acolo. La fel și Bill. Și-au întors capetele când am intrat. Slattery a spus:

— Dacă nici asta nu-i A Doua Venire...

M-am așezat, am cerut o apă minerală și l-am întrebat pe Bill ce mai era nou.

— Cu toții scapă de Apple, a zis el.

— Așa se pare, am confirmat.

Am pălăvrăgit despre nimicuri câteva minute, am cerut un sendviș și l-am rugat pe Slattery să-mi ascundă geanta în spate. Avusesem un sentiment de déjà-vu la intrarea în acea cameră unde începuse noua mea călătorie cu doi ani în urmă. Se mai găseau niscaiva sticle de Cana 20-20 îngrămădite la un loc.

Apoi mi-au venit în minte... vin... carafe... casa de ospăț... a lui Slattery... Mi-am scos breviarul și am citit din nou: *El m-a dus în casa de ospăț... Intăriți-mă cu carafe de vin, cu mere răcoriți-mă.*

M-am grăbit înapoi și m-am așezat lângă Bill. Am scos cecul de 20 000 de dolari pregătit pentru cumpărarea vinurilor chiliene și biletul meu dus-întors la clasa întâi de 5 580 de dolari.

— Bill, am spus, pariez pe 25 000 de dolari că prețul stocurilor la Apple o să crească.

Bill m-a privit cu neîncredere. De ce-aș paria

că Apple ar urma să crească, în vreme ce toți ceilalți de pe Wall Street erau convinși că se va prăbuși?

— Nu, să nu faci asta, a zis el.

— Ba da, asta o să fac.

— Uite, se zvonește că raportul lor trimestrial de mâine o să fie înfiorător. *Ultimul* lucru pe care ți l-ai dori ar fi să pariezi acum pe Apple.

Cu mere răcoriți-mă.

Știam că Domnul mă îndemna să cumpăr acțiuni Apple, dar cu siguranță că nu era lesne deloc. L-am privit pe Bill în ochi și i-am spus:

— Fă cum îți spun. E de la aceeași sursă de unde-am avut și pontul cu burțile de porc.

Bill părea sceptic.

— Tipu' ăsta are habar de burți de porc și chestii tehnologice?

— Tipu' ăsta le știe pe toate.

Bill s-a aplecat și a șoptit.

— Unde l-ai găsit pe individ? O fi de la țară?

— Are o casă pe-acolo, am spus eu.

Bill a clătinat din cap.

— Bănuiesc că are multe case. Nu mi-o lua în nume de rău, dar de ce-ți spune tocmai ție astea? E vreun catolic habotnic, sau ce?

— Foarte fervent. Să spunem doar că are grijă de mănăstirea noastră.

I-am înmânat cecul de 20 000 de dolari.

— Vrei să-i pariez pe toți pe creșterea Apple?

— Plus asta, i-am zis, întinzându-i biletul de avion.

Bill s-a zgâit la el.

— Zburai spre Chile? La clasa-ntâi?

Arăta complet nedumerit.

— Ce, are vreo casă și pe-acolo amicul tău?

t

Mi-am petrecut noaptea în vechea mea cameră de la Slat- tery, printre sticle de Cana - *Intăriți-mă cu carafe de vin! -,* iar a doua zi am rămas în biserică. Mi-am citit rugăciunile cu osârdie, căutând cu frica-n sân orice referințe îngrijorătoare despre fructele putrede. La amiază eram grozav de ispitit să plec și să-l sun pe Bill pentru a afla meii multe despre raportul Apple, dar m-am decis să mă las pe mâinile Domnului și să am încredere în simțul Lui asupra pieței. Totuși, eram frământat: interpretasem oare corect semnele Lui?

La patru m-am ridicat din genunchi și, cam înțepenit, am ieșit afară. Ce diferență între Wall Street și liniștea bisericii. M-am dus la cel mai apropiat telefon și am format numărul lui Bill. Secretara lui m-a informat că era într-o întâlnire, dar când i-am zis cine sunt mi-a spus:

— A, fratele Mog, rămâneți, vă rog, pe fir, vă fac legătura imediat.

— Isuse Cristoase, a zis el, cine-i tipu' ăsta? Raportul i-a luat pe toți prin surprindere. Și-au redus pierderile, iar profitul lor e solid. Acțiunile le-au sărit cu șase procente. Acțiunile tale valorează acum - l-am auzit tastând la calculator - 462 000 de dolari.

Lam sunat pe abate.

— încă ești în New York? a întrebat el.

— Da, am răspuns. Dar cred c-o să mă ierți. Avem ceva mai mult în cont, ca să fiu mai exact 462 de, cum le zice, M, în cifre romane.

A chiuit de fericire.

— Am cumpărat un bilet la clasa-ntâi și

universul ne-a răsplătit cu ce-a avut mai bun!

Aveam să-i spun mai târziu despre adevărata sursă a ponturilor noastre de la bursă. Era mult prea încântat, și apoi, până și eu trebuia să recunosc că Dumnezeu vrusese să fiu în sala de așteptare de la clasa întâi. Am învățat astfel ce-a de-a Doua Lege a Creșterii Spirituale și Financiare:

II.
DUMNEZEU ÎI IUBEȘTE PE CEI SĂRMANI, DAR ASTA NU ÎNSEAMNĂ CĂ VREA SĂ CĂLĂTOREȘTI LA CLASA A DOUA.

cea de-a doua meditație asupra pieței

Aș putea oare să am parte de mai mult confort în viața mea? Am încercat vreodată să-i cer lui Dumnezeu o promovare la clasa întâi?
Nu mai sunt locuri acolo ? Dar la business ?
Nici acolo nu mai sunt locuri ?
Vrea oare Dumnezeu să zbor acum ?
Poți scrie corect, pe litere cuvântul destin, d-e-s-t-i-n, fără a te duce cu gândul la destinație?
Am oare o „problemă de echipamente"?
E oare Dumnezeu în „echipa mea de întreținere"?
Bine, deci nu mai e loc nici la clasa întâi, nici la business, nici la a doua, și apar probleme la echipamente. Hei!
Nu cumva Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva? (Sugestie: îți amintești de prima lege despre ridicarea receptorului?)

Excelent - îți pui întrebări foarte bune. După cum zicea cândva un om înțelept, *un zbor întârziat nu înseamnă neapărat și un pasager înspăimântat.* Ce zici de derbedeul ăla din sala de așteptare de la clasa întâi, care scăpase de toate acțiunile de la Apple și se oftica din plin că nu avea să ajungă la Hiltonul din Santiago până a doua zi dimineața, la 10. M-A-R-E C-H-E-S-T-I-E! El s-a aprins, Mog a rămas relaxat și s-a pomenit cu o pleașcă de juma' de milion. Când drumul vieții devine accidentat, poate că Dumnezeu îți spune să te relaxezi. Ia ceva de scris și o foaie de hârtie. Scrie acest Corolar esențial™ la Cea de-a doua Lege™ și pune-1 în portofel:

DACĂ AI GREȘIT, ÎNTOARCE-TE!

rugăciunea călătorului în al cărui drum apar neplăceri

O, Stăpâne, Reprezentantul Desăvârșit al

Agenților de Voiaj, care l-ai redirecționat pe Moise către Marea Roșie și le-ai găsit cazare Măriei și lui Iosif în Ajunul Crăciunului, când nu aveau locuri rezervate nicăieri, fă în așa încât să promovez în regatul celest al comodității, acolo unde băuturile sunt incluse în prețul biletului, iar însoțitorii vin într-o clipă când îi chemi apăsând pe buton.

capitolul al treilea
sosirea filomenei...
abatele face renovări...
călugării filmează o reclamă

— Am mușcat din măr, a zis fratele Bob, și iată că Eva a sosit.

Trecuse o lună. între timp, abatele se adâncise în studiul operelor lui Deepak și le-a cerut călugărilor să-i studieze pe ceilalți guru care propovăduiau despre cum să te descurci pe cont propriu. A renunțat să mă trimită în Chile să cumpăr vin și, în schimb, și-a îndreptat atenția spre ceea ce el numea „repoziționarea" Canei.

— De acum, gata cu „gândirea limitată", a anunțat el, mergând să ia parte la un seminar în California, însoțit de însuși Deepak Chopra.

Am rămas înmărmurit când am aflat costul acestui *retreat,* cum îl numea abatele. Tidul oficial din broșura lui Chopra era „Călătorie către tărâmul nemărginit", titlu pe care l-am înțeles abia după ce am luat chitanța la bani mărunți: bilet de avion la clasa întâi (evident), taxa de participare la seminar plus „suportul de curs", patru zile cazare la Extra- vaganza Spa and Resort - un total de 8 324,19 dolari. Cam atâta cheltuisem pe mâncare anul trecut. Am fost însă și mai înmărmurit când l-am văzut pe abate întorcându-se într-o limuzină, în compania unei femei cât se poate de atrăgătoare.

Se numea Filoména. Avea puțin peste 30 de ani, ochi căprui, mari și frumoși, părul tuns scurt, băiețește, și o înfățișare pe care cei care împărtășesc chemarea de castitate a călugăriei ar face bine să n-o ia în seamă. Era din Richmond, Virginia, deci avea șarmul și accentul unei femei din sud; cu toate acestea, foarte repede puteai

regăsi în ea și ceva din duritatea Confederației.

Abatele o întâlnise la seminarul lui Chopra. Era consultant pe probleme de management la Bells-Bubb, o companie internațională cu sediul central la New York. S-a arătat surprinsă să dea peste un abate la seminarul lui Chopra, iar el s-a arătat surprins să dea peste un adept al lui Chopra care avea cunoștințe serioase de marketing. A angajat-o pe loc - pentru o sumă pe care nici acum n-o pot dezvălui fără să roșesc - pentru a „promova brandul Cana și al mărcilor abatelui, cu accent pe identificarea potențialului de dezvoltare". Din câte mi-am dat seama, nu scria nimic în contract despre îmbunătățirea vinului nostru.

Cu ocazia dejunului, abatele a prezentat-o în mod oficial în fața comunității monahale. Prezența unei femei în rândul fraților a stârnit câteva mormăieli de nemulțumire în rândul călugărilor mai bătrâni. Filoména ne-a făcut o prezentare scurtă și, trebuie să recunosc, atrăgătoare a experienței sale. Făcuse parte din echipa de experți care triplase vânzările de automobile Chrysler în Japonia.

— Dealerii japonezi de automobile Chrysler n-au prea vrut să accepte o femeie în cadrul echipei, a spus ea. Dar s-au obișnuit, mai ales după ce-au văzut cât de mult a contribuit planul nostru de marketing la vânzările lor.

I-am admirat abilitatea. Era o modalitate discretă de a spune *Știu că nu sunteți obișnuiți cu fuste la mănăstire, dar acordați-mi o șansă.* în timp ce vorbea, abatele dădea aprobator din cap.

— Dacă a fost în stare să-i convingă pe japonezi să cumpere mașini americane, cu siguranță o să-i

convingă pe americani că vinul nostru se poate bea, a spus el.

Fratele Bob a ridicat mâna.

— Ne propunem să facem un vin care se poate bea?

— Cu siguranță că asta urmărim, a răspuns Filoména.

— Așa e, a încuviințat abatele, și haideți să nu ne complicăm cu detaliile. Filoména, obiceiul locului e să ne citească cineva în timpul meselor. Ești drăguță să faci asta pentru noi? Eventual unul dintre textele pe care le-am studiat la seminar? *Cele șapte legi spirituale ale succesului?*

— Dacă s-ar putea, a zis ea cu sfială, aș dori să citesc altceva, dintr-o carte care a însemnat mult pentru mine.

A căutat în servietă și a scos de-acolo o carte cu copertele îndoite.

— Iat-o. *Pasărea spin.*

Abatele a privit-o surprins.

— A, e în regulă. Ți-a plăcut cartea?

— Am citit-o de opt ori.

— Aha.

Călugării își aruncau priviri unul altuia.

Filoména a ales un pasaj despre o dilemă financiară a chipeșului preot din roman: să accepte o sumă uriașă de bani, lăsată prin testament lui și bisericii de către o femeie în vârstă, sau să lase în schimb banii rudelor harnice ale femeii. Filoména ne-a citit despre decizia grea a preotului de-a accepta banii. Abatele a fost atât de captivat de această lecție de moralitate, încât a rugat-o să citească și episodul următor. Filoména a ezitat, dar, la insistențele abatelui, am aflat de

chinuitorul drum călare al preotului împreună cu una dintre rudele păgubite, o nepoată, o adolescentă nespus de frumoasă, pe nume Meggie.

Ne era destul de limpede tuturor că jurământul de castitate al preotului era pus la încercare de adolescentă. Vocea mieroasă a Filomenei a căpătat accentul unei mărturisiri de taină, în timp ce citea dojana și povețele preotului pentru fată: „Cu nici un chip nu trebuie să te obișnuiești să mă visezi în ipostaze romantice. N-o să te pot privi niciodată așa cum ar face-o un soț. Meggie, nu mă gândesc deloc la tine în felul ăsta, mă înțelegi? îți spun că te iubesc, dar nu ca un bărbat. Sunt preot, nu bărbat."

Filoména a continuat să ne citească despre tentativa preotului de-a o consola pe fată strecurându-și brațul în jurul ei:

Cu toate că o ținea în brațe, era departe de el gândul de a o săruta. Luna apusese de mult, era întuneric beznă, și astfel fața pe care o simțea lângă a lui era aproape invizibilă. Ii simțea sânii mici și ascuțiți lipiți de pieptul său; o senzație ciudată, tulburătoare. Și mai tulburător era faptul că brațele ei se încolăciseră strâns în jurul gâtului său, cu o asemenea naturalețe, de parcă s-ar fi lăsat în brațele unui bărbat în fiecare zi.

Abatele a tușit discret și s-a ridicat în picioare.

— Foarte frumos. Mulțumim, Filoména. Acum, fiecare la treburile lui.

Filoména locuia la un motel din apropiere, și venea zilnic să discute planul de marketing cu noi. întâlnirile noastre aveau loc în biroul vechi și înghesuit al abatelui, pe care Filoména l-a numit într-o zi, în glumă, „cabinetul ministerial". Mie mi se păruse a fi o remarcă obișnuită, făcută în

glumă, dar abatele a intrat la idei.

— Știi, mi-a zis el mai târziu, Filoména are dreptate. — Cu ce?

— Ar trebui să avem un „cabinet ministerial". Uită-te la asta, a zis el, arătând înspre ușa care abia se mai ținea în balamale, la dulapurile cu hârtii care erau ca vai de ele, la mașina de scris manuală și la pereții al căror tapet se cojea. Asta nu e clasa-ntâi, frate Mog.

— Mie mi se pare în regulă, am răspuns. Nu cred c-a vrut să bată nici un apropo.

— Cred că Filomenei i-ar plăcea un loc de muncă mai acătării.

— S-ar putea să înțeleg greșit, am zis cu precauție. Filoména vrea un birou mai mare, sau tu vrei? Sau vrei un birou mai mare pentru *ea?*

— Te afunzi în detalii, a spus el și mi-a făcut semn cu degetul. Cum crezi c-o să putem să ne ridicăm la înălțimea Tărâmului Tuturor Posibilităților în... cămăruța asta?

Mă temeam că abatele avea să se facă luntre și punte pentru a o impresiona pe Filoména, o distracție din ce în ce mai populară de la o vreme încoace. De curând, călugării începuseră să fie tot mai atenți cu înfățișarea lor: își călcau sutanele, își înnodau cingătorile cu dichis. Până și ciorapii frateluijerome se potriveau, nu mai erau unul de-un fel și altul de alt fel. Intr-o zi, pe când ne aflam în capelă, intonând oda durerilor a Sfântului Thad, *De Doloribus Extre- mis*| fratele Bob m-a înghiontit și a arătat către rândul de călugări din fața noastră.

— Nu observi nimic schimbat?

M-am uitat în timp ce cântam versurile Sfântului Thad despre rostogolirea prin rugii de

mure. Ceva părea într-adevăr să fie nelalocul lui, dar ce? Apoi mi-a picat fisa: peticele caracteristice de chelie de pe creștetele călugărilor, cărora li se spunea tonsuri, dispăruseră cu totul.

— Ia te uită, coafuri noi în Cana, a șoptit fratele Bob.

Filoména a părut uimită când abatele i-a spus că dorea să-și mărească biroul și i-a cerut sfatul în privința schimbărilor pe care le avea de făcut. A căzut pe gânduri câteva clipe.

— Designul interior nu e tocmai domeniul meu. Dacă mi-ai vedea apartamentul, a râs ea, nu mi-ai mai cere sfatul pentru aranjamente.

Abatele i-a atins brațul cu delicatețe.

1. Despre durerile cele mai mari (w.fc).

— Pun preț pe *orice* sfat vine de la tine, a zis el. Datorită eforturilor tale, Cana o să se dezvolte. O să petrecem mult timp lucrând aici și vreau să fii mulțumită.

Filoména a roșit. Am întrerupt tăcerea fredonând câteva acorduri din *De Doloribus*. Mi-a trecut prin minte că, probabil, abatele ar fi avut nevoie de o tăvăleală zdravănă prin rugii ăia de mure.

— O să văd dacă-ți pot recomanda pe cineva, a zis ea.

Și astfel, o săptămână mai târziu, Elliott a intrat în viețile noastre.

A sosit într-un sedan negru, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, inclusiv rama masivă a unor ochelari care, din câte mi-am dat seama, nu aveau lentile.

— Când ai o față ca a mea, trebuie s-o accesorizezi, mi-a explicat el.

Mie mi se părea o față perfect normală, dar e posibil ca simțurile mele estetice să nu fie la fel de rafinate ca ale lui. Recent își mutase afacerea de design interior din Soho, zona centrală a New Yorkului, plină de galerii de artă și ateliere. Se pare că nu mai era îndeajuns de la modă pentru Elliott.

— S-a zis cu Soho, a spus el.

Noile sale birouri se aflau într-un abator, în cartierul măcelarilor.

— Ador spațiile neconvenționale, a adăugat el. Când Filoména mi-a vorbit de o mănăstire, mi-am zis că aici e de mine.

Acum că ajunsese aici, nu mai părea la fel de încântat. A cutreierat prin Cana în tăcere. Apoi ne-am așezat în biroul abatelui la o cană de ceai.

— Ei bine, a zis Elliott, respirând adânc, sunt câteva elemente interesante.

— Cu siguranță, a spus abatele, nu ne-am spetit cu întreținerea locurilor.

— Ați făcut alte lucruri, a zis Elliott, studiind crăpăturile din linoleumul podelei.

— Pe vremuri era marmură, a precizat abatele.

— Ador linoleumul vechi, a spus Elliott, dar nu lucrez cu el.

Remarca a rămas în aer pentru câteva clipe. Abatele a spus:

— înțeleg.

— în regulă, a zis Elliott, așezându-și ceașca de ceai pe cutia de carton care ținea loc de măsuță de cafea. Să începem cu vestea bună, a continuat el, privind pe fereastră. E spațiu destul pentru extindere. Am clienți care ar da orice pentru un

loc ca ăsta. Putem da jos zidurile - un ciocan ar fi probabil de-ajuns. Loc destul deci pentru - despre ce discutăm? S-o luăm cu începutul — biroul exterior, biroul interior. Zona de conferințe. Zona pentru proiecții video. Atrium? Se rezolvă. Cu lumina asta, ar fi revoltător să *nu* faci un atrium. Nu-i nimic mai liniștitor decât o fântână. Ar fi potrivită și o zonă de rugăciuni, sau pentru asta există deja un alt loc? De fapt, a zis el, fără a mai aștepta vreun răspuns, o zonă pentru rugăciuni ar fi foarte interesantă.

— Cred că abatele se gândea la ceva mai ieftin, am îndrăznit să spun.

— Stai un pic, a zis Elliott, cred că ne scapă ceva...

— Da, am spus eu, prețul.

— Pivnița de vinuri! Produceți vin, nu? Despre asta-i vorba în locul ăsta, dar, în fine, nu se reduce *totul la* vin, cu siguranță. Oricum, e... *ocupația voastră.* Cum era chestia aia din Biblie? A-ți ascunde lanterna sub poloboc.

— Obroc, l-am corectat eu. A ascunde lumina sub obroc.

— Frate, te rog, a zis abatele și s-a întors spre Elliott. Și la ce fel de... imagine generală a locului te-ai gândit?

— Austeritate confortabilă, a spus Elliott. Vrem să arate a sărăcie, dar în nici un caz a sărăcie ieftină.

Și numai „ieftină" n-a fost. Suma evaluată pentru cabinetul ministerial al abatelui, devenit acum mai degrabă un complex ministerial, se ridica la 1,3 milioane de dolari. Am atras atenția că nu aveam 1,3 milioane de dolari. Am fost aspra

dojenit pentru „gândire limitată" și mi s-a cerat să găsesc banii respectivi, oriunde s-ar fi aflat.

Abatele mi-a arătat o carte a lui Deepak Chopra, intitulată *Cele șapte legi spirituale ale succesului,* din care a ales-o pe cea de-a patra, Legea Minimului de Efort: „în cele din urmă vei ajunge la stadiul în care, fără să faci nimic, poți împlini orice."

Fiindcă nu m-am arătat mișcat de această revelație cutremurătoare, abatele a adus încă două cărți, *Eficiența în 7 trepte. Un abecedar al înțelepciunii* de Stephen Covey și *Descoperă forța din tine* de Anthony Robbins.

— S-ar putea să nu ți se pară puțin lucra că președintele Statelor Unite i-a invitat recent[14] pe acești doi domni la reședința sa de la Camp David pentru a vorbi personalului de rang înalt de la Casa Albă despre guvernare, a spus el.

Deoarece încă mă arătam șovăielnic, mi-a înmânat cartea lui Norman Vincent Peale, *Puterea gândirii pozitive.*

— Poate că n-o să te mai arăți așa cu nasul pe sus și față de asta, a zis el. E unul dintre textele clasice. S-a vândut în peste cinci milioane de exemplare.

Am luat-o în chilia mea și am încercat să citesc. Era o poveste înălțătoare despre o femeie comis-voiajor care, înainte de-a bate din ușă în ușă, își zicea: „Dacă Domnul e cu mine, știu că am ajutorul Lui și că pot vinde aspiratoare". M-am oprit aici cu lectura, hotărându-mă să mă întorc la breviarul nostru.

Cu ajutorul altor câteva ponturi periodice de la Brokeral Nostru, am reușit să îngroș teșchereaua.

---

14 30 decembrie 1994 *(n.d).*

Am petrecut multe ore la telefon cu Bill, pe Wall Street. Ajunsese să-i spună contului nostru Fondul Mereu Verde al Canei.

Filoména și-a isprăvit ambițiosul plan de marketing, conceput în jurul creării unui renume al mărcii Cana. Ideea ei era să facem o reclamă TV folosindu-i chiar pe călugări.

— Telespectatorii reacționează în fața autenticității, a explicat ea pe fundalul gălăgiei buldozerelor care săpau fundația pivniței de vinuri a abatelui. Adoră „realul", or ce ar putea fi mai real decât călugării?

A angajat un regizor pe nume Brent. Acesta purta o vestă cu multe buzunare cu fermoar și era ajutat de o tânără asistentă.

— Nu-s prea religios de felul meu, a zis el în loc de alte formalități de prezentare, dar vă respect pentru ceea ce faceți aici.

Și, pentru a ne lua o piatră de pe inimă, ne-a informat că-i plăcuse la nebunie *Numele trandafirului.*

Brent obținuse un Clio - un echivalent al premiilor Oscar în industria de reclame TV - pentru o reclamă la niște produse pentru întreținerea gazonului, spot în care apărea și un rinocer. La început s-a arătat descumpănit că nu știam reclama, până când Filoména i-a explicat că nu exista televiziune în Cana.

— N-aveți televizor? a făcut el. Nasol.

O echipă a sosit de la New York. Filoména și Brent i-au testat pe călugări pentru a vedea dacă dădeau sau nu bine pe sticlă. Câțiva dintre ei nu erau siguri că și-ar fi dorit roluri importante în ceea ce ei numeau pe la colțuri *Numele rubiniului.*

întrebările pe care Brent le punea celor aflați în fața lui, asudați și clipind de zor în luminile puternice, nu prea erau de nici un folos.

— Spune-ne câte ceva despre tine. De ce-ai ales călugăria? Vreo traumă din adolescență?

De asemenea, n-au fost de folos nici robele monahale de genul celor purtate în *Numele trandafirului,* pe care, la câteva zile după începerea acestui proces istovitor, tânăra și fermecătoarea asistentă le-a adus de la New York.

— Dar ce anume e în neregulă cu sutanele noastre? l-am întrebat tăios pe Brent.

— Pentru mine nu-s bune, a zis el.

— îmi pare rău că nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale, am zis, dar robele astea „au fost bune" pentru ordinul nostru încă din 1193.

— Buuun, a spus Brent echipei sale, adoptând tonul plictisit al regizorului care se confruntă cu mofturi de divă. Facem o pauză de un sfert de oră.

Abia mișcându-și picioarele lenețe, a plecat să fumeze cu asistenta lui.

Filoména a ridicat una dintre robe înspre mine, ca o vânzătoare de la raionul de haine.

— îți vine ca turnată.

— Credeam că ești de părere că telespectatorii sunt mai receptivi la autenticitate. Ce vezi autentic în niște costume de la Hollywood?

— Telespectatorii o să fie receptivi la o realitate diferită. Realitatea filmului.

— Haida-de...

— Gândește-te. Câți americani au văzut măcar o dată în viață un călugăr? Nu prea dai peste ei la mall.

Și-a sprijinit mâna pe umărul meu.

— Ar fi oare de folos să-ți amintesc că Brent e considerat un Sydney Pollack al reclamelor de juma' de minut?

Mărturisesc că nu-mi stătea mintea la Brent. Trecuseră ani buni de când nu mă mai atinsese nici o femeie. Iar acum ea mă privea provocator. Nu indecent, în nici un caz, Filoména nu era genul ăla de femeie. încerca doar să mă binedispună și să mă convingă să merg pe mâna ei; totuși, am simțit și altceva în privirea pe care mi-o aruncase. Asta chiar era femeia care citise *Pasărea spin* de opt ori.

— Foarte bine atunci, am bâiguit.

Am lăsat-o cu Brent, să continue testele actorilor, și am plecat să citesc meditațiile Sfântului Thad despre curățirea sufletului prin scufundarea în apele înghețate ale râurilor din Cappadocia.

Câteva zile mai târziu, ea și Brent au început filmările la reclamă. N-am fost deloc surprins să aflu că abatele reușise să-și aconteze rolul titular. Brent declarase că „degaja autoritate prin toți porii", deși „rămânea o persoană dialo- gabilă" (cine știe ce-o fi vrut să zică). Rolul prietenului său i-a revenit îngrijitorului de porci, fratele Jerome, care avea darul de-a fi, vorba lui Brent, „necomplicat".

— Motor! a spus Brent.

Fratele Jerome s-a ridicat în genunchi într-o cadă uriașă, zdrobind strugurii, în vreme ce abatele ședea alături, scriind ceva într-un registru cu o pană. Lângă cadă, un tonomat difuza în surdină cântece gregoriene.

Abatele a ieșit din cameră. Fratele Jerome a

apăsat pe un buton al tonomatului, care a bubuit pe ritmul melodiei *Staying AliveaAxù* Bee Gees. Ideea era ca fratele Jerome să danseze alert prin cadă, cu mâna ridicată *à* /«John Travolta. Chiar înainte ca abatele să revină cu o pană nouă, ruina să apese iar pe buton. Avea să se audă „Salve Regina[11], iar el urma să-și reia ceremonios activitatea de zdrobire a strugurilor.

Vocea din *off* ar fi spus: „Cana, un Cabernet pentru toate gusturile.[11]

Apoi abatele: „Nu servim vin până nu-i divin[11].

După părerea mea - pe care nimeni nu era nerăbdător s-o afle -, s-ar fi putut folosi la fel de bine și rinoceri în reclamă.

Filmările nu au decurs bine. Fratele Jerome a dansat întruna pe cântecele gregoriene și a reluat zdrobirea ceremonioasă a strugurilor pe muzică disco. Apoi, de capul lui și în pofida rugăminților de-a înceta ale lui Brent, fratele Jerome a cântat cot la cot cu Bee Gees. Dezacordurile lui, care și așa erau destul de supărătoare la *Staying Alive,* au devenit de-a dreptul insuportabile când s-au alăturat notelor de secol al treisprezecelea din „Salve Regina[41].

— Stop! a spus Brent.

Era un cuvânt pe care îl auziserăm destul de des pe parcursul celor patru zile de filmări. Intr-una dintre zile s-au tras 126 de duble.

Abatele a devenit atât de nervos și de agitat, încât a început să-și încurce replicile.

— Vom învinui servito...

— Stop.

— Nu servim pelin până nu-i...

— Stop.

Brent se apleca asupra monitorului video, îngrămădit lângă Filoména și asistenți, încruntând din sprâncene, așa cum știu, din experiența mea de jucător monahal la bursă, că se încruntă cineva în fața unor costuri exorbitante.

Răbdarea ajunsese la sfârșit. Abatele a început să-și azvârle dezgustat pana pe podea; Filoména și Brent se certau în gura mare. Numai fratele Jerome, în genunchi în maldărul de boască, douăsprezece ore pe zi, își păstra calmul olimpian.

Resursele mele de energie se împuținau văzând cu ochii. Venisem în Cana pentru a scăpa de lume, dar acum lumea năvălise în Cana și striga „La naiba, oameni buni!“ La un moment dat, Brent a înjurat atât de mult, încât nu m-am mai putut abține.

— Stop! am strigat.

Toate capetele s-au întors spre mine. Brent părea uluit că-i furasem replica. M-am îndreptat spre mijlocul platoului.

— Uitați care-i treaba, m-am adresat eu cu asprime membrilor uluiți ai echipei de filmare și Filomenei. Limbajul vostru nu e potrivit. Aici nu e Hollywood, ci o mănăstire închinată celei dintâi minuni pe care Domnul nostru a săvârșit-o pe pământ.

— Iartă-mă, a spus Brent. Nu știam. A fost cea în care a pășit pe ape? De ce nu ne faci o demonstrație atunci? Ai lacul la doi pași. Hai, fă pași!

— Ai habar de Biblie cam tot atât cât are și un rinocer, am replicat. Pentru cultura ta generală, minunea din Cana n-a avut nimic de-a face cu mersul pe ape. Dă-mi voie să-ți luminez mintea.

Am deschis breviarul și am citit:

Și a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii și era

și mama lui Isus acolo.

Și a fost chemat și Isus și ucenicii Săi la nuntă.

Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Isus către El:

Nu mai au vin.

Și erau acolo șase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.

Zis-a lor Isus: Umpleți vasele cu apă. Și le-au umplut până sus.

Și le-a zis: Scoateți acum și duceți nunului. Iar ei i-au dus.

Și când nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este,

ci numai slujitorii care scoseseră apa știau, a chemat nunul pe mire

și i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun și, când se amețesc,

pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.

M-am ridicat și am văzut nenumărate fețe mirate, care se holbau la mine. Filoména a spus:

— Atunci sloganul nostru ar trebuie să fie: „Cana - vinul cu care îți poți servi oaspeții când sunt prea beți ca să mai simtă diferența"?

— L-aș fi putut folosi la nunta fiicei mele, a spus Brent, dar pe bune, nu-i văd rostul. Avem de făcut o reclamă.

— Stai puțin, spuse Filoména. „Miracolul din Cana..."

Două luni mai târziu, ne-am strâns în calefactoriu să vedem reclama în versiune finală. Abatele a dat drumul cu mândrie primului videocasetofon din istoria mănăstirii, care era conectat la un televizor nou-nouț cu diagonala de 74 de centimetri. Pe ecran a apărut scris MIR

CANA 1-30 SECUNDE, după care a început numărătoarea inversă.

Ecranul s-a umplut cu o secvență de petrecere de la o nuntă modernă. O mulțime de oameni extrem de atrăgători și bine îmbrăcați - Brent alesese actorii din afara mănăstirii - râdeau și dansau în sala de petreceri a unei vile spațioase.

Bucătarul-șef, cu o mină de înmormântare, s-a apropiat de amfitrionul care sporovăia cu fiica lui, mireasa, și i-a șoptit:

— Nu mai e strop de vin în pivniță.

Mireasa a intrat în panică. Amfitrionul și-a căutat telefonul în buzunar și a tastat un număr.

Scena s-a schimbat și avea acum în centru o mănăstire veche, ca o fortăreață, cocoțată într-un vârf de munte, cu clopotnițele ieșind în evidență peste vârfurile albite de zăpadă ale munților din fundal. Din interior răsunau cântecele călugărilor, întrerupte la un moment dat de soneria unui telefon.

— „Mănăstirea Cana", a spus o voce bine-cunoscută.

Filoména, așezată lângă abate, i-a dat un ghiont.

Dintr-odată, ușile de stejar ale mănăstirii s-au deschis și un camion ce ducea un butoi uriaș de lemn pe care scria „Cana" s-a hurducăit peste podul mobil. Călugării atârnau pe laturi, ca pompierii. Camionul a luat-o în jos pe serpentine cu viteză.

Camionul a scrâșnit și a oprit lângă vilă, în mijlocul unei mulțimi de servitori impacientați, care așteptau. Călugării au luat pe sus butoiul și s-au grăbit înăuntru.

Abatele a dat cep butoiului cu un ciocan de lemn și vinul a început să se reverse. S-au ivit ospătarii care duceau tăvi cu pahare umplute cu vin.

Bucătarul-șef a închinat paharul cu încântare. Apoi l-a bătut pe spate pe amfitrion.

— Diavol împielițat! Ai păstrat ce era mai bun la urmă.

Amfitrionul, strălucind de încântare, a privit în lături și a făcut cu ochiul.

Abatele, de lângă butoi, a făcut și el cu ochiul și și-a întors privirea spre camera de filmat. Ridicând paharul în cinstea telespectatorilor, a spus cu voie bună:

— Nu, am păstrat ce era mai bun pentru… *voii*

în timp ce camera înfățișa în cadru strâns paharul, pe ecran a apărut scris 1-800-SUNAȚI CANA. Vocea abatelui a intonat: *„Noul* miracol din Cana“!

După ce ecranul s-a înnegrit, am rămas în tăcere câteva clipe. Apoi abatele s-a ridicat în picioare și a început să aplaude. Cam jumătate dintre călugări i s-au alăturat. Câțiva dintre călugării mai în vârstă și-au înclinat capetele, facân- du-și semnul crucii. L-am auzit pe unul dintre ei murmurând: „Părinte, iartă-i, că nu știu ce fac.“

Nu m-am putut abține să mă alătur aplauzelor. Știam destule despre industria americană de publicitate pentru a aprecia o treabă bine făcută. Pe cât de mult mă revoltaseră strategiile Filomenei, pe atât mă vedeam nevoit să-i admir talentele, inteligența sclipitoare și mintea iute. Părea deosebit de grațioasă, în vreme ce făcea o

plecăciune la insistențele abatelui. Când acesta a început s-o ridice în slăvi, numind-o „cea mai desăvârșită culegătoare de roade de pe Tărâmul Tuturor Posibilităților", ea l-a întrerupt cu delicatețe.

— Nu mi se cuvin toate meritele. Ideea a venit de la fratele Mog.

Abatele n-a părut încântat. Nu-mi dădeam scama de ce - doar nu era gelos pe mine. Filoména i-a sesizat iritarea.

— Dar cel mai important aport a venit de la *Domnia Ta,* părinte abate, a zis ea.

Fața abatelui s-a luminat.

Spre surprinderea mea, acum eu eram cel iritat. Știam că degeaba mi-aș fi dorit ca meritele să-mi fie recunoscute, și știam că era prostesc din partea mea să fiu invidios pe laudele pe care Filoména i le aducea abatelui, și totuși mă enerva la culme s-o văd cum se dă bine pe lângă el. Oare ce se petrecea între ei?

După proiecție, în timp ce călugării se chinuiau să îmblânzească telecomanda, Brent s-a apropiat de mine și, spre surprinderea mea, m-a îmbrățișat.

— Tu și cărțulia aia a ta ne-ați salvat pielea. Omule, frate, ne-ai dus pe o treaptă nouă.

— Mulțumesc, Brent, am spus.

Era bine intenționat. M-am gândit ce compliment i-aș putea face în schimb.

— Îți amintești de robele alea pe care le-ai adus? Arătau bine. Din partea mea, erau bune.

Brent s-a dus să ia și pe altcineva la îmbrățișat. I-am surprins pe abate și pe Filoména discutând cu zâmbetul pe buze într-un colț. Abatele s-a aplecat foarte mult asupra ei, ca și cum i-ar fi

șoptit un secret. Mi-am dat seama că nu era scris nimic despre castitate în învățăturile lui Chopra. Cu greu puteam să-l las de izbeliște pe abate într-un moment de ispită iminentă, așa că m-am alăturat lor.

— Felicitări amândurora pentru reclamă, am spus din toată inima.

Filoména a zâmbit. Abatele n-a părut din cale-afară de fericit că-l salvasem. Am continuat pe aceeași linie, punând la bătaie tot tactul de care eram în stare.

— E o extraordinară piesă de artă. Clopotnițele și munții arată minunat.

— Brent a făcut o treabă foarte bună cu efectele speciale și grafica pe calculator, a zis Filoména.

— Oamenii o să presupună că aceea e Cana, am spus. Credeți c-ar putea fi dezamăgiți când o să afle că mănăstirea nu se află, tehnic vorbind, în Alpi?

— Păi...

— Dar asta chiar nu e important. Întrebarea și mai interesantă e cum o să reacționeze când o să afle că, tehnic vorbind, *nu* avem nici un fel de vin. Vin bun de băut, vreau să spun. Știți voi, din ăla pe care l-ați pune pe masă la nuntă.

Abatele a oftat.

— Indiferent unde s-ar strânge mințile meschine, o să ai mereu un loc asigurat, frate Mog.

S-a întors spre Filoména.

— Mă duc în biroul meu să văd ce fac cu spațiul de emisie. Poți veni și tu în câteva minute?

După ce abatele a plecat, am întrebat-o pe

Filoména de când folosea expresia asta, „spațiul de emisie".

— A, adoră chestiile astea, a zis ea. De fapt, o să facem o achiziție foarte mică, pentru că nu ne-au rămas decât două sute de mii de cheltuială. O să fie greu să producem un impact. Probabil că cea mai bună ocazie pentru noi ar fi să cumpărăm timp ieftin la emisiunile religioase difuzate prin cablu.

— Cum, vrei să spui că n-aveți de gând s-o difuzați și în pauzele de la *Sunetul muzicii?* am întrebat, încercând să fiu malițios.

— Cum de nu mi-a trecut prin cap! Ala e intervalul orar perfect! a spus ea, apucându-mi ambele mâini și strângân- du-mi-le cu putere.

— Filoména, am încercat din nou, cum putem face reclamă la ceva ce nu avem? Ne prăpădim toți banii pe reclame. Cum rămâne cu vinul? De unde-o să răsară?

— Mog, a spus ea, relaxează-te. O să *facem* rost și de vin. Vinul nu e o problemă. Lumea întreagă se scufundă în vin. Ai puțină încredere. Tu ne-ai citit povestirea despre Cana, nu altcineva. Ți-amintești ce a făcut gazda? A oprit cumva petrecerea pentru că nu mai aveau vin? Le-a spus cumva oaspeților „Hai, toată lumea, adunați-vă pe-aici și dați-mi voie să vă spun ce probleme de stoc am“? Nu, a avut încredere c-o să se rezolve cumva totul.

— Nu, am spus. îl avea pe Isus printre nuntași.

— Exact, și Isus a fost informat în tăcere despre problemă. Totul a fost făcut cu mare discreție, toată lumea a petrecut bine și a ieșit ca la carte.

— M-ai pierdut, am oftat eu. Vrei să spui c-o să

lansăm reclama pe sticlă, o să încasăm banii și-o să așteptăm ca Isus să se ocupe de restul? Și când clienții o să sune pentru reclamații, o să le punem un anunț înregistrat: „Pentru informații legate de situația vinului nostru, vă rugăm să-l contactați direct pe Isus - și aveți grijă să-i comunicați toate cele opt cifre ale numărului comenzii dumneavoastră. Domnul să vă binecuvânteze, să aveți o zi bună“?

— Tot ce vreau să spun e că ar trebui să ne facem griji în primul rând pentru vânzare și abia apoi pentru livrare. Pentru moment, să avem încredere în Dumnezeu c-o să ne furnizeze vinul când o să avem nevoie de el.

Filoména m-a țintuit cu ochii ei căprui. Nu eram în stare s-o mai contrazic. La momentul acela, interpretarea pe care a dat-o istorioarei din breviarul meu părea perfect logică. Astfel, ea mi-a dezvăluit ce-a de-a Treia Lege a Creșterii Financiare și Spirituale:

111.
NU CONTEAZĂ
CE LE SPUI CLIENȚILOR CÂTĂ VREME
DOMNUL ȘTIE ADEVĂRUL.

cea de-a treia meditație asupra pieței

în fine, cine e mai important - Dumnezeu sau clienții mei? Am profitat vreodată de pe urma unei minciuni față de un client (Fii sincer acum!) Știa Dumnezeu că mințeam?

A oprit el vânzarea respectivă?

E oare posibil ca, într-un fel, și Dumnezeu să fie vânzător? Sunt eu în echipa de vânzări a Domnului ?

în regulă, ce vrea Dumnezeu de la mine:

(a) să spun adevărul sau (b) să ajut echipa să atingă ținta preconizată de vânzări ?

întrebările tale arată că începi să pricepi cum stau lucrurile cu Cana. Acum, pentru a-ți adânci înțelegerea, ia un calculator și o foaie de hârtie. Să ne gândim așa: Ce fel de vin se servea la Cana? Alb sau roșu? Dacă în anul 30 d.Hr. o carafă de vin bunișor, din acela pe care l-ai pune pe masă la nunta fiicei tale, costa 42 de șekeli, cât de mult, în dolarii de azi, a economisit gazda invitându-L pe Isus la petrecere? (Nu uita să iei în calcul și costul mâncării pentru apostoli!)

După Cana, crezi că Isus a fost invitat la numeroase nunți?

rugăciunea vânzătorului amăgitor

Dumnezeule Atotputernic, Vânzătorul cel mai bun din tot Universul, Stăpânitorul Esențelor și al Prezentărilor, fă să îmi depășesc planul de vânzări și fă ca adevărul să nu-mi împiedice gura să se achite de sarcinile pe care le are de îndeplinit. Fă de asemenea să nu afle clientul de problema mea de inventar până ce nu voi fi obținut numărul cărții sale de credit, astfel încât, când vânzarea va fi sărbătorită, paharul meu, alături de al Tău, să fie plin ochi cu un vin la fel de răcoritor, rotund și atractiv ca preț precum cel pe care Tu, în infinita Ta ospitalitate, l-ai oferit în acea zi în Cana Galileii.

capitolul al patrulea
in vino veritas...
un oaspete neașteptat... o predică pe un munte

Filoména a reușit să strecoare reclama la Cana exact la momentul potrivit în *Sunetul muzicii:* imediat după scena nunții. Am urmărit, împreună cu alte 30 de milioane de americani, cumjulie Andrews s-a măritat cu Christopher Plum- mer. Publicul Sfântului Thad s-a bucurat pentru semenii lor monahali din mănăstirea unde cei doi și-au unit destinele. Ne-am veselit apoi odată cu difuzarea reclamei.

La câteva clipe după ce pe ecran a apărut 800-SUNAȚI LA CANA, telefoanele au început să zbârnâie precum clopotele la liturghia din duminica Paștelui. Filoména se ocupase de centrala telefonică și-i instruise pe călugări. Câteva zeci ședeau despărțiți de paravane la locurile lor, purtând căști și microfoane și spunându-i fiecărui apelant „Domnul să vă binecuvânteze - ne puteți spune comanda?" Abatele dorise să includă și o frază chopraniană de genul „Vă mulțumim că ați ales să mergeți la clasa întâi", dar Filoména reușise să se opună ideii pe motiv că nu suna prea monahal.

Făceam tot ce puteam pentru a ține pasul. In săptămânile care au urmat, am primit comenzi de peste un milion de sticle de vin de Cana, la prețul de 8 dolari sticla. Reclama îi vrăjise nu numai pe telespectatori, ci și pe ziariști. Reporteri ai canalelor cu acoperire națională au răsărit la ușa noastră. Erau oarecum dezamăgiți să găsească, în

locul mănăstirii-fortăreață situate în Alpi, o clădire de cărămizi lipită de pământ, fără pod mobil sau piscuri albite de zăpadă care să se ivească la orizont. în timp ce le arăta împrejurimile și acareturile, abatele a început să numească delușorul din apropiere Muntele Cana. (Dar a omis să precizeze că de fapt nu era decât un maldăr de gunoaie. în vremurile de restriște, mănăstirea cedase terenul unui operator de salubrizare pentru a-1 folosi ca groapă de gunoi.). însă, după ce bătuseră atâta amar de drum, reporterii și operatorii nu aveau de gând să lase faptele să stea în calea unei povești înduioșătoare. Echipele de filmare au folosit cele mai inspirate unghiuri pentru a face Cana să arate cât se poate de bine; filmând de la nivelul solului, ei au reușit să facă din delușor un adevărat pisc alpin pe care abatele se cățăra à la Julie Andrews.

într-o zi, pe când o conducea pe Diane Sawyer de la ABC într-un tur al utilajelor de prelucrare a vinului, abatele s-a luat atât de tare cu vorba, încât i-a propus să guste din producția nouă. Filoména m-a prins de braț cu disperare și mi-a șoptit:

— Dacă Diane Sawyer ne scuipă vinul la o oră de vârf la televizor, o să avem o maaare problemă de imagine.

înainte ca abatele să destupe sticla care avea culoarea portocalie obișnuită a vinului de Cana, Filoména a făcut câțiva pași spre el.

— Părinte, a zis ea mieros, îți amintești cum ne spuneai întotdeauna să „nu servim vin până nu-i divin"? N-ar fi mai bine să-i oferim domnișoarei Sawyer ceva din vinul abatelui?

— Numai o clipă, am intervenit eu.

Am dat fuga în biroul abatelui și am scotocit printre sticlele de vin franțuzesc pe care le comandase, după propriile lui spuse, în scopuri de „cercetare și dezvoltare". Am înșfăcat o sticlă de vin franțuzesc din 1982 numit Château Figeac și am turnat-o la repezeală într-o sticlă goală cu eticheta „Vinul abatelui", vărsând destul de mult în timpul desfășurării delicatei proceduri. Am îndesat dopul pe jumătate și m-am grăbit înapoi.

Domnișoara Sawyer a gustat în fața camerelor video.

— Uau! a exclamat ea. Auzisem că vinul din New York s-a îmbunătățit, dar nici prin cap nu mi-a trecut că progresul e așa de mare. Cum reușiți?

— Ei bine, a zis abatele, indiferent cât de mult i-ar iubi Domnul pe cei care dăruiesc cu inima deschisă, nu vă putem dezvălui secretele Canei. La urma urmei, Isus nu și-a explicat minunea de la nunta din Cana, nu?

Ochii mi s-au oprit asupra dopului pe care abatele îl ținea în mână. Spre disperarea mea, am văzut cuvintele CHATEAU FIGEAC foarte limpede inscripționate pe el. Domnișoara Sawyer însă a pus punct interviului fără să bage de seamă detaliul, fapt pentru care am înălțat în tăcere o rugăciune de mulțumire Domnului.

Mai apoi, abatele m-a felicitat pentru intervenția mea.

Pe drum spre biroul lui, m-a întrebat:

— Era un Figeac, nu?

Am dat din cap.

— Neted ca mătasea, cu arome discrete de mure și fistic. Foarte rotund. Trebuie să fi fost cel din ’82.

—Văd, părinte abate, că eforturile de cercetare și dezvoltare își arată roadele, am spus. Ia zi, cam cât face o sticlă de Château Figeac din ’82?

— Te asigur că e mai mult decât una de Cana ’82. Asta daca poți s-o cumperi. Dar cunosc pe cineva din Chicago care mai are câteva sticle la mai puțin de 200 bucata. Are chiar și una din ’61.

înapoi în biroul lui, abatele a înghețat când a văzut băltoaca de Figeac vărsat pe linoleumul podelei.

— Asta numesc eu păcat.

A turnat ce rămăsese din sticlă într-un pahar și i l-a dat Filomenei.

— Delicios, a zis ea. Frumoasă ispravă de paharnic ai împlinit, frate Ty.

— Mulțumesc, am răspuns eu, dar nu sunt sigur că e o strategie viabilă pe termen lung. Avem comenzi de un milion de sticle. Dacă avem de gând să turnăm vin de 200 de dolari în sticle pe care le vindem apoi cu opt - am luat calculatorul abatelui -, profitul nostru net o să fie de... minus 192 de milioane. Tu te pricepi mai bine la afaceri, dar mie nu mi se pare un plan din cale-afară de bun.

Abatele s-a încruntat îngrozit.

— Să-mi dau eu bunătate de Figeac unora care plătesc numai 8 dolari pe-o sticlă de vin? *Numquam*[15] *!*

— Sigur că nu, i-a zâmbit drăgăstos Filoména abatelui. Păstrezi ce-i mai bun pentru tine.

Cei doi au chicotit, fapt care m-a enervat peste măsură.

— Și-atunci cu ce avem de gând să ne servim

---

15 Niciodată! *(lat.) (n.a.).*

oaspeții de la nuntă? am întrebat.

— Cu vin chilian, a spus abatele. Cel pe care ar fi trebuit să-l cumperi dacă nu te întorcea fratele Deepak din drum.

Iar începea...

— Vrei să spui, dacă Brokerul Nostru din ceruri nu-mi vindea pontul cu Apple?

Filoména a intervenit pentru a împiedica dezbaterea teologică aprinsă care se profila.

— Nu poate fi numai vin din Chile, a spus ea. Farmecul de piață al vinului de Cana e că strugurii sunt crescuți și zdrobiți aici, iar băutura e îmbuteliată de călugări. Dacă pe etichetă scrie „Vin produs la mănăstirea din Cana“, atunci, din punct de vedere legal, suntem obligați să-l facem aici.

— Exact, am zis eu. Ceea ce înseamnă că o să avem nevoie de echipamente noi pentru a produce vinul. Vinul nostru. Un vin fără drojdie și depuneri. Un vin care nu e portocaliu.

— Amănunte neimportante, a spus disprețuitor abatele. Să îmbuteliem aici vinul chilian și o să adăugăm un pic dintr-al nostru, atât cât să nu-i stricăm de tot gustul.

— Bine, dar tot o să avem nevoie de utilaje noi, am zis. Avem cereri pentru un milion de sticle de vin. O să trebuiască să producem un milion de sticle. De *ceva.*

Abatele a aprobat în silă să dea banii necesari noilor echipamente pentru îmbutelierea vinului, deși părea să-și fi pierdut interesul față de orice vin produs „în casă“. In zilele acelea, mintea îi stătea la alte proiecte. Construcția cabinetului ministerial avansa, iar acum un plan și mai am-

biţios se contura la orizont.

Ca urmare a mediatizării, zeci de oaspeţi băteau în fiecare săptămână la uşa noastră, dorind să vadă vinăria şi, desigur, vârful acoperit de zăpadă al „Muntelui Cana". Fratele Jerome, proaspăt numit în funcţia de Director al Relaţiilor cu Pelerinii, reuşise să-i ducă de nas. între timp, abatele a identificat în venirea oaspeţilor la mănăstire o potenţială sursă de venituri noi. împreună cu Elliott, a pus la cale planuri pentru un Munte Cana cât se poate de aievea.

— Dacă avem vizitatori, a remarcat abatele, am putea foarte bine să-l construim.

Cele dintâi scrisori revoltate au început să sosească. Trecuseră luni bune de la difuzarea reclamei şi clienţii se întrebau ce se petrecuse cu vinul lor. Abatele, mult prea ocupat cu amenajarea noului birou şi cu construirea muntelui, mă numise pe mine Director al Realizărilor. A căzut, astfel, în sarcina mea să le explic mulţimilor nemulţumite că „umila noastră întreprindere" fusese „depăşită de cererile clienţilor", dar că se muncea zi şi noapte pentru onorarea comenzilor.
Ca o ironie a sorţii, înfloriturile mele neconvingătoare au avut un efect pozitiv. Odată răspândit zvonul că vinurile de Cana erau greu de obţinut, am fost înecaţi în şi mai multe comenzi. Imediat după aceea, Filoména a crescut preţul unei sticle de la 8 la 15 dolari. Acum le puteam spune clienţilor care se plângeau că măcar se aflau „pe lista noastră scurtă". Abatele a început să vorbească despre vânzarea viitorului nostru stoc de vinuri.

Intr-o dimineaţă, fratele Jerome mi-a adus un vizitator.

— I-am arătat împrejurimile, a șoptit el, l-am dus până și la porcii mei. Dar are un fel de insignă. Zice că vrea să stea de vorbă cu persoana care răspunde de vinărie.

Intr-adevăr, avea o insignă pe care scria BIROUL PENTRU ALCOOL, TUTUN ȘI ARME DE FOC.

— Bănuiesc, am spus, încercând să par relaxat, că n-ați venit pentru tutun sau arme de foc.

A devenit în scurt timp cât se poate de clar că omul nu bătuse drumul până la noi pentru a fi luat peste picior. Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc primise reclamații de la clienți și împuterniciri din partea mai multor state pentru a verifica situația comenzilor neonorate. Omul venise pentru investigații. I-am vorbit despre numărul uriaș de cereri. Și-a notat ceva și m-a luat la întrebări în privința suprafeței și capacității noastre de producție. S-a interesat de ce nici un vin nu curgea prin noile și sclipitoarele noastre echipamente.

— A, am zis, despre asta ar trebui să vorbiți cu abatele.

I.-arn găsit pe abate sfătuindu-se cu Elliott și cu arhitectul adus pentru ridicarea Muntelui Cana. Abatele l-a salutat cu amabilitate pe agentul federal și l-a îmbiat cu un pahar de vin.

— Dar n-am văzut strop de vin până acum, a spus agentul.

— Aha, a zis abatele. Păi, despre asta ar trebui să vorbiți cu fratele Mog, aici de față. El este Directorul nostru pentru Realizări.

— De ce nu vorbiți amândoi cu mine despre asta? a zis agentul.

Ne- a arătat ceea ce era evident: că nu

cultivam îndeajuns de mulți struguri pentru a ne acoperi cererile și că, la momentul actual, nu produceam nimic. Apoi a arătat ceva ce nu era atât de evident.

— Interviul pe care l-ați făcut cu Diane Sawyer. Unul dintre oamenii noștri - expert în vinuri - a privit cu atenție caseta în momentul în care ea gustă vinul. Și, ce să vezi, a descoperit pe dop cuvântul „Figeac".

— Aha, a spus abatele, păi, la cum merg lucrurile, se prea poate ca, în curând, Cana să ajungă să coste la fel de mult ca un Figeac.

— Nu despre asta e vorba, a zis agentul. A da un vin drept altul e împotriva legii.

Abatele a răspuns cu demnitate.

— Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului și lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu. O să respectăm legile țării. între timp însă, vă sugerez să respectați legile Domnului. Suntem un biet ordin...

Din nefericire, fraza abatelui a fost întreruptă de zgomotul unui buldozer care excava pământul pentru noua sa pivniță de vinuri. Agentul a avut o remarcă tăioasă despre munca intensă de acolo, moment din care conversația s-a deteriorat. La finele ei, abatele i-a reamintit agentului:

— în America sunt o sută de milioane de catolici care dau bani la stat. Mă întreb cum s-ar simți dacă ar ști că dolarii lor se duc pe persecutarea Sfintei Biserici. Sunt sigur că Diane ar fi încântată de o continuare. Fratele cel Mare îi cotonogește pe Frații cei Mici.

Diane?

L-am îndepărtat pe agent de abate și am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-1 mai împăca. I-am promis că vom onora comenzile în curând, cu

vin propriu amestecat cu alte vinuri, și că etichetele vor respecta toate legile în vigoare.

Imediat după ce l-am condus spre ieșire pe agent, m-am întors fuga la abate. Mi-a spus încă o dată cu blândețe că vinul chilian fusese comandat „cu săptămâni în urmă" și și-a reluat discuția despre ridicarea muntelui cu Elliott.

L-am sunat pe administratorul vinăriei din Valea Maipo pentru a afla când urmau să sosească vinurile. Deși spaniola mea scârțâia, am putut înțelege că *el chèque'* de 1,5 milioane pe care abatele îl trimisese era *maP.* Am aflat mai departe că-1 înștiințaseră pe abate, iar acesta le spusese că la mijloc ar fi fost o neînțelegere și că un alt cec era pe drum. Cu toate acestea, nu ajunsese încă.

Simțind apropierea unei catastrofe, am telefonat la bancă pentru a vedea câți bani mai aveam în cont. Răspunsul a fost 36 000 de dolari. Nu era de mirare că cecul de 1,5 milioane pentru vinăria chiliană rămăsese neacoperit. In ritmul în care toca abatele banii pe birou, pe pivnița sa de vinuri și, mai nou, pe versanți alpini, suma ne-ar fi ajuns cam pentru o săptămână. Dar dacă nu începeam să onorăm comenzile de vin cât de curând, agentul ar fi reapărut cu siguranță, aducând cu el nedorite hârtii care să ne trimită în fața justiției.

N-avea rost să încerc să-l conving pe abate de urgența asta. îmi făcuse vânt cu banalități chopraniene despre universul care ne va scoate cumva la liman. Dar am reușit să-i atrag atenția Filomenei. Am parcurs împreună bugetele pentru construcțiile abatelui - facturile lui Elliott erau de-a dreptul astronomice, pe când ale arhitectului

puteau fi socotite drept „alarmante" - și cheltuielile pentru onorarea comenzilor de vin. Când am tras linie, a reieșit că aveam nevoie, și încă foarte repede, de 5 milioane de dolari.

1. Cecul (n.«.).
2. Fără acoperire (??.«.).

M-am hotărât să scot ceva bani din contul nostru de pe Wall Street. Folosind ponturile pe care Domnul Nostru, în infinita Lui generozitate și înțelepciune, le considerase potrivite pentru a mi le trimite prin textele din breviar, fondul Cana crescuse binișor și nu-i dezamăgise pe acei clienți ai lui Bill care hotărâseră să investească în el. Bill mi-a spus că, de fapt, performanța fondului Cana, alături de mișcările mele de succes cu burțile de porc și acțiunile de la Apple, îmi conturaseră în vechea firmă renumele unui soi de guru. Se zvonea că aș avea „legături". Dac-ar fî știut!

L-am sunat pe Bill ca să-mi spună la cât se ridicau dividendele. „Puțin peste un milion", mi-a zis el; nu îndeajuns de mult pentru a ne salva. In acea noapte, m-am tot învârtit fără astâmpăr prin mănăstire. Textul din breviar pentru acea seară era foarte cunoscut, „Evanghelia după Marcu", capitolul 10, versetul 25: „Mai lesne îi este cămilei să treacă prin urechile acului decât bogatului să intre în împărăția cerului." Având în vedere situația noastră dificilă, textul era o mușcătoare pepită de înțelepciune. La început am crezut că era un mesaj de reproș de la Dumnezeu, o reamintire a faptului că bogățiile acumulate la mănăstire ne împiedicau dezvoltarea spirituală. Apoi mi-a picat fisa: Brokerul Nostru era din nou pe fir, spunându-mi cum să salvez mănăstirea și să

dau pe brazdă sufletele câtorva bărbați înavuțiți.

Sosirea mea la firmă în haine monahale a produs vâlvă. Capetele se ridicau și mă urmăreau pășind pe podeaua Bursei, îndreptându-mă spre biroul lui Bill. Prieteni vechi s-au grăbit să-mi strângă mâna și, împreună cu ei, m-au felicitat și alții cu care nu mă înțelesesem din cale-afară de bine.

— Hei, părinte! a strigat unul dintre ei. Arde ceva?

— Iadul, i-am răspuns. Asta-i singurul pont pe care vi-1 vând azi, păcătoșilor.

Am trecut de biroul lui Jerry. Acesta era recunoscut în firmă pentru că fura ponturile fierbinți ale celorlalți brokeri. Pe vremuri obișnuia să mă ignore, nimeni nu voia pe atunci informațiile *mele.* Singura dată când mă băgase în seamă a fost când m-a luat peste picior pentru că băusem.

In regulă, m-a văzut. Dar trebuia să fii orb de-a binelea să nu observi un călugăr pe Wall Street. I-am spus lui Bill îndeajuns de tare încât să audă și Jerry:

— Vreau să vorbesc cu tine *între patru ochi.*

Am ales ora prânzului pentru ca Jerry să ne poată urmări fără a fi observat de ceilalți. Coborând cu liftul, chiar l-am lăudat pentru (îngrozitoarea sa) cravată.

Ii cerusem lui Slattery să ne păstreze două separeuri alăturate. Bill și cu mine am intrat într-unul. O clipă mai târziu, Jerry s-a strecurat în cel de lângă noi, care „se întâmplase" să fie liber, și a pretins că se adâncește în lectura lui *Wall Street Journal.*

Din nou cu o voce îndeajuns de puternică

pentru a fi auzit, am spus:

— Bill, știi povestea din Biblie despre cum e mai ușor să strecori o cămilă prin urechile unui ac decât îi e unui bogat să intre în împărăția cerurilor?

A părut suspicios.

— Doar nu m-ai adus aici ca să mă... convertești la ordinul vostru?

— Ar fi nevoie de-o a doua venire pe pământ a Mântuitorului pentru așa ceva. Nimic de felul ăsta. Uite ce-i. Să presupunem că acul ar fi atașat unei mașini de cusut Singer.

— Ce tot îndrugi?

— Cămilă? i-am reamintit. Ac?

— Tot nu pricep despre ce vorbești.

— Vorbesc despre o corporație care o să înghită o altă corporație.

Bill a trecut de la neînțelegere la uimire.

— Vrei să spui că... RJR e pe cale să cumpere Singer?

— Invers. RJR o să fie cumpărată de Singer.

— Isuse, a șoptit el.

— N-ai auzit-o de la mine. Acum, vreau să pariezi un milion pe RJR. Procesul are loc chiar acum, în timp ce vorbim.

Bill și-a scos telefonul mobil.

— Nu, am spus, atingându-i încheietura mâinii. Sună de pe un fix. Un telefon cu plată.

Bill s-a dus la telefonul cu plată de la bar. Eu am rămas în picioare și m-am prefăcut că abia atunci îl văzusem pe Jerry pentru prima oară. Deși își scosese telefonul.

—Jerry, am zis, nu te-am văzut. Nu vii cu noi?

Jerry părea pierdut.

— Aăă, nu, de fapt, hm, e târziu. Tre' să fug.

— Dar n-ai mâncat încă.

— Tocmai mi-am reamintit că tre' să sun un client.

Am arătat spre mobilul lui.

— Păi, sună-l, ce mai aștepți?

— Mi-a murit bateria.

Am continuat să-l chinuiesc cu tot felul de mărunțișuri. Fața sa semăna tot mai mult cu cea a unui martir, pe măsură ce-mi expuneam analiza detaliată a stării vremii, un subiect pe care nimeni de pe Wall Street nu l-ar discuta dacă n-ar afecta în vreun fel prețul recoltelor. In cele din urmă n-a mai rezistat.

— Tre' să dau telefonul ăla, a zis el și a zbughit-o mai ceva ca un câine de vânătoare pe pista de alergări.

Bill s-a întors de la telefon.

— Gata, s-a făcut, a spus el. Mi-am cumpărat și eu câteva.

— Ascultă-mă cu atenție, Bill. Vreau să mă retragi din cursă când acțiunile mele ajung la 5 milioane. Ai prins ideea?

Părea nedumerit. La urma urmei, de ce te-ai retrage când prețul încă e în creștere?

Am adăugat apăsat:

— Fă cum îți spun. Și retrage-te și tu.

L-am pus să jure. Deși voiam ca Bill să ajungă în rai, nu era în intenția mea să-l bag în faliment pentru asta.

Intr-o oră, pe Wall Street s-a răspândit zvonul că RJR, giganud tutunului, era în joc. în după-

amiaza aceea acțiunile sale au crescut cu 8 procente. La 3.40 p.m., cu câteva minute înainte de închidere, acțiunile mele valorau 5 milioane și jumătate de dolari.

L-am sunat pe Bill.

— Le-ai vândut?

Mi-a spus că n-a fost nici o problemă cu vânzarea lor integrală.

— Le-ai vândut și pe-ale tale?

A ezitat.

— *Bill?*

îmi promisese că urma să le vândă și pe ale lui.

în dimineața următoare, RJR și Singer au anunțat că nu plănuiseră o preluare nici ostilă, nici amiabilă. Acțiunile RJR au scăzut la cotele inițiale.

în vreme ce mă aflam la volan și mă întorceam în Cana, m-a sunat Bill pentru a-mi spune căjerry „se aprinsese rău de tot“. M-am mustrat pentru bucuria pe care am resimțit-o la această veste, consolându-mă cu gândul că, în timp ce viața pământească a lui Jerry se transformase într-un infern, calea spre rai îi era mult mai accesibilă.

Banii s-au scurs din contul nostru spre Chile și, în scurt timp, cabernetul din Valea Maipo curgea prin instalațiile noastre. Ne-am adunat într-o răcoritoare seară de vară pentru a vedea îmbutelierea primei sticle din „Vinul abatelui". Chiar înainte de-a ajunge la dispozitivul de montare automată a dopului, sticla a trecut pe la fratele Theo. In noua sa funcție de Maestru Combinator, aștepta deasupra utilajului cu o pipetă umplută cu vin produs din recolta noastră de struguri. La fiecare sticlă picura un strop înainte de-a i se pune dopul. Abatele fusese de

părere că acea cantitate minusculă din poșirca noastră justifica perfect, din punct de vedere legal, eticheta pe care scria „Produs de călugării de la Mănăstirea Cana". N-aș fi vrut ca de această opțiune „legală" să afle și Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc.

Abatele și-a turnat primul pahar, în timp ce toți ceilalți eram cu ochii ațintiți asupra lui. L-a ținut un pic în lumină, apoi l-a rotit, l-a mirosit și a sorbit. Credeam că va strâmba din nas la vinul ăsta ieftin, dar gustul său a dat verdictul: „matur". Apoi a zâmbit și a spus: „distinsă băutură".

A ținut un discurs elegant, în care i-a felicitat pe toți călugării care reușiseră să treacă cu bine prin vremurile de restriște. Apoi a rostit un toast în cinstea „fenomenalei Filoména" pentru „miraculoasa ei intervenție în Cana" și i-a turnat cel de-al doilea pahar. Filoména a ridicat paharul, i-a mulțumit și apoi s-a întors spre mine.

— Dacă cineva a reușit un miracol în Cana, a spus ea, acela e fratele Mog.

Mi-a înmânat paharul.

Nu avea habar de vechile mele probleme cu băutura. Trecuseră aproape trei ani de când pusesem gura ultima oară pe alcool, în acea zi la Slattery. Dar nu era momentul pentru de-astea. Ar fi fost o mojicie din partea mea să refuz paharul. în plus, eram curios să gust vinul pe care-1 obți-nuserăm cu atâta trudă. Până la urmă, ce buchet avea?

Răspunsul a fost: o băutură distinsă. M-aș fi simțit mai bine dacă și clienții noștri ar fi plătit 6 dolari pe sticlă în loc de 15, cât percepeam acum. Dar nu conținea nici urmă de drojdie sau nuanțe

portocalii. De fapt, nu era rău deloc. La masa în aer liber pe care abatele o pregătise pentru sărbătoare, mi-am permis încă un pahar.

Nu mai petrecuserăm niciodată așa. Elliott adusese din New York un șef de restaurant care să se ocupe de masă. în dreptul fiecărui mesean se afla un meniu în stilul manuscriselor medievale, ilustrat de călugări. în timp ce vinul îmi încălzea măruntaiele, am studiat caligrafia elegantă:

„FESTIN ÎN CANA“

MODERNA INTERPRETARE A UNUI BANCHET DE NUNTĂ GALILEEAN A BUCĂTARULUI-ȘEF PATRICK O'NEILL

Muntele măslinelor

Rulourile de la Marea Moartă

Mană cerească

Spată de porc Gadarene umplută cu smochine și lichior „Călugări de mare“fierți în pergament

Magdalena - Prăjitura îngerilor decăzuți

Cafea Lazăr

Stacane de Cabernet de Cana, „Vinul abatelui"[16]

în mijlocul mesei centrale, acolo unde se aflau așezați abatele și Filoména - nu se știe din ce motiv, nu fusesem inclus -, se afla o enormă sculptură de gheață înfățișând viitoarea așezare Muntele Cana, care includea și cea mai proaspătă

16 Toate felurile de mâncare din meniu trimit la jocuri de cuvinte cu conotații biblice: Muntele Măslinilor, ținutul Gadarenilor (în care demonii au intrat în porci și s-au aruncat în mare), manuscrisele de la Marea Moartă, mana pe care evreii conduși de Moise o mâncau în deșert etc. *{n.tr.).*

dorință a abatelui, un centru imens pentru pelerini.

— La adevărata petrecere din Cana, a spus fratele Bob, împungând cu furculița porția de purcel gadarinean, cred că au avut ceva bătăi de cap cu sculptura în gheață, să nu se topească. Sau poate că Sfânta Fecioară i-a cerut lui Isus să se ocupe și de asta?

Eram însă mai atent la scena care se petrecea în apropierea sculpturii. Abatele era mai mult decât binedispus și turna pahar după pahar, lui și Filomenei, dintr-o sticlă care părea cunoscută. Chiar și în penumbră, am distins cuvântul „Figeac“ pe etichetă. Erau concentrați pe sporovăială lor. Din când în când, pentru a scoate în evidență câte o idee mai răsărită, abatele îi atingea umărul sau mâneca. Fără-ndoială că vorbeau de vreo idee chopraniană comună. N-am mai suportat când, la un moment dat, și-a petrecut tot brațul pe după umărul ei. Am luat o carafă de Cana de pe masă și m-am dus spre podgorii.

Am urcat pe Muntele Cana, adevăratul Munte Cana, delușorul de dincolo de groapa de gunoi, și am ascultat sunetele banchetului care se desfășura jos. Luna a răsărit în spatele scheletului noului Munte Cana. Cât de ridicol arăta: traverse de oțel care alcătuiau împreună un simulacru de vârf alpin înalt cât un bloc de 15 etaje. Ce se alesese de mănăstirea noastră?

Mai mult, ce se alesese de mine? Iată-mă așezat pe un munte de gunoi, bând vin contrafăcut numai din gelozie față de superiorul meu religios.

în ceața minții mele, încercam să-mi închipui ce soi de pedeapsă ar fi poruncit Sfântul Thad pentru delăsarea mea spirituală. Mult mai mult decât un plonjon printre rugii de mure. Am scurs bine carafa și am azvârlit-o spre noul Munte Cana. Apoi m-am întins pe spate și m-a cuprins o veche și bine cunoscută senzație, leșinul.

Următorul lucru pe care mi l-am amintit a fost o voce.

— Mog? Ți-e bine?

Era Filoména, deasupra mea, cu luna sclipind dincolo de ea ca o aură. Două aure, de fapt. Am clipit des, încercând să-mi limpezesc vederea.

— Sfânta Filoména, am bolborosit.

— Fratele Bob mi-a spus că ai șters-o cu o sticlă de vin. îmi pare rău, a spus ea, dacă aș fi știut de... nu ți-aș mai fi oferit paharul ăla.

— Mi-aș fi dorit măcar să fi fost un Figeac, am zis. Dar bănuiesc că nu-i decât pentru momentele tale intime cu conducătorul meu spiritual.

— Dacă n-ai fi așa de beat, a spus ea, m-aș supăra rău pe chestia asta.

— Ha? am făcut zeflemitor.

— *Mog.* Dacă bănuiești că abatele are gânduri nelalocul lor, e problema ta. Dar pot să te asigur că, din partea mea, reciproca nu e valabilă.

— Atunci înseamnă că nu-i decât o legătură spirituală între două capete chopraniene.

— Chopra? Ce tot îndrugi?

— V-ați cunoscut la o întrunire a capetelor chopraniene, nu?

A râs neîncrezătoare.

— Da. Compania mea mă trimisese acolo

pentru a bate toba despre afacerile noastre. Doar nu crezi că iau în serios cărțile alea, nu? Ii admir tipului șiretenia de marketing, dar nu mi-aș pierde niciodată vremea citindu-i cărțile.

Deci, asta era. Respectul meu pentru Filoména a crescut spectaculos. Am mângâiat cu palma iarba plină de rouă de alături și i-am spus:

— Ia loc.

S-a așezat.

— Bun, am zis, deci nu crezi în Deepak. Nu crezi nici în vânzarea cinstită a unui vin veritabil. Dar în *ce* crezi?

— S-ar putea să fii un pic șocat, a zis ea, dar cred în chestia cu catolicismul.

— Chestia cu catolicismul? am întrebat. Nu-mi amintesc să se numere printre dogmele noastre. în „chestia cu catolicismul" intră și exploatarea Sfintei Scripturi în scopuri comerciale frauduloase? Chiar crezi că Domnul vrea să ne îmbogățim peste noapte de pe urma minunii Lui? Chiar *crezi* că s-a petrecut o minune în Cana?

— Ei bine, sfinția ta, a replicat ea, se întâmplă că am mai citit și eu una-alta despre subiectul ăsta. Nu fac o reclamă fără să fiu cu temele făcute. Ce am priceput despre Cana e că a avut sau nu loc o minune. Povestea apare numai în Evanghelia după loan, considerată de teologi cea în care te poți încrede cel mai puțin. Celelalte trei nu o pomenesc. Concluzia? Poate că nici nu contează dacă a făcut sau nu minunea. Contează că oamenii cred c-a făcut-o.

— Am priceput. Evanghelistul loan, consultant pe probleme de marketing.

— Cam așa ceva. Cum crezi că s-a răspândit

credința catolică în jurul lumii? Printr-un marketing sclipitor.

— De ce trebuie să fii așa cinică?

— E ușor dacă te cheamă Filoména.

— De ce? am întrebat. E un nume minunat. înseamnă „cea mult-iubită“. Nu-i așa?

— în 1802 a fost găsit scheletul unei tinere femei în catacombele Romei. S-a stabilit că era trupul unei fecioare martire din primii ani ai creștinismului, pe nume Filoména. Moaștele au fost donate unei biserici din Napoli. Mulțimi de pelerini au început să ofere donații bisericii. După 100 de ani s-a descoperit că, de fapt, nu erau osemintele Sfintei Filoména. Nu știau ale cui erau. Poate că nu fusese martiră. Și nici fecioară. Așa că biserica o desanctifică. Cultul se inflamează, mai ales preoții bisericilor din toate colțurile lumii care au ca hram sărbătoarea Sfintei Filoména. Iar Papa Paul al VI-lea spune în regulă, continuați să vă rugați la ea.

— Și să faceți donații, am adăugat.

Filoména a râs.

— Da, sunt un pic cinică. Când porți numele „Sfintei*[1] Filoména, ai în sânge un pic de scepticism. Așa că, sfinția ta, poți s-o faci pe apărătorul credinței și să-mi acuzi reclama de blasfemie cât poftești, dar e aceeași situație ca în cazul tinerei moarte - bani pentru un scop nobil.

— Prin „scop nobil" te referi la pivnița de vinuri a abatelui? Sau - am arătat spre schelele metalice din lumina lunii - la Muntele Cana?

— Nu zic că banii nu te corup. Pivnița de vinuri a abatelui nu-i prima abatere de la calea cea dreaptă din istoria Bisericii Catolice. Ai fost recent

la Vatican?

Era frumoasă, cum stătea pe iarba udă. îmi pierise pofta pentru dezbateri teologice. Singurul lucru pe care-mi doream acum să-1 aflu era ce se petrecuse în scena următoare din *Pasărea spin.* A doua zi după ce Filoména ne citise pasajul respectiv, m-am dus la o librărie să-mi cumpăr cartea. De îndată ce am intrat, librarul mi-a spus:

— Dă-mi voie să ghicesc, *Pasărea spin.* îmi pare rău, stocul e epuizat.

Mi-a spus că eram al paisprezecelea călugăr care venise în acea zi s-o cumpere.

— Filoména, am spus, pot să te întreb ceva ce nu are nici cea mai mică legătură cu teologia? Mă apasă de ceva vreme încoace.

— Da, a zis ea.

— Ce urmează în scena aia din *Pasărea spin?* Cea în care Meggie își încolăcește brațele în jurul preotului?

Filoména a zâmbit.

— E ciudat c-ai pomenit de asta.

— De ce?

— Tocmai mă gândeam că, în lumina lunii, aduci un pic cu Richard Chamberlain[17].

— Aha, am zis.

Ea a chicotit. Așadar, era și ea un pic cherchelită.

— Pot să te întreb și eu ceva?

— Cum să nu.

— Când lucrai în afara mănăstirii, pe Wall Street, ai fost vreodată aproape de căsătorie?

---

17 Actorul care a interpretat rolul părintelui (viitor cardinal) Ralph de Bricassart în serialul TV *Pasărea spin (n.a.).*

Dacă nu cumva ești...

— Nu sunt homosexual, dacă asta vrei să spui. Am avut o relație, dar... n-a fost să fie... nu știu...

— N-a ieșit cum trebuia? Știu.

Am rămas într-o poziție ușor bizară, în lumina lunii.

— Deci, vrei să știi ce se întâmplă după aceea? a întrebat Filoména.

Am dat din cap. Ea și-a încolăcit brațele pe după gâtul meu și m-a sărutat.

t

Când ne-am întors în curtea mănăstirii, petrecerea era pe terminate. Din fericire, călugării rămași în picioare nu erau capabili să ne observe venind împreună. Unul dintre porcii fratelui Jerome evadase și râma prin rămășițele a ceea ce fusese cândva „Magdalena - prăjitura îngerilor decă- zuți". Fratele Algemon sforăia, întins peste masă. Sculptura din gheață a Muntelui Cana se transformase într-o mică băltoacă rece care picura peste silueta fratelui Tom, întins ca o plăcintă. Fratele Jerome, care uitase complet de porcul evadat, se legăna încoace și încolo, ascultând ceva la walk- manul său nou. Trecând pe lângă el, am auzit ce răzbătea din căști, *Staying alive!... Staying alive!*

L-am bătut pe umăr pentru a-1 informa despre porc.

— CE? a țipat el.

L-am îndemnat să-și dea jos căștile.

— Porcul tău, i-am spus.

— Ba *tu* ești porc! s-a înfoiat el.

— Nu. Porcul *tău,* am zis și am arătat spre

animal. E liber. Mai bine fa ceva până nu începe să-1 mănânce pe fratele Tom.

— Minunată petrecere, a zis el. E frumos că ne merge așa de bine acum, nu?

— Așa te vreau, a spus Filoména. Am încercat să-i spun fratelui Mog că n-ar trebui să se simtă vinovat că avem o avere frumușică.

— Da, a zis el, am muncit din greu și asta ne e răsplata.

Și-a pus căștile pe urechi și s-a îndepărtat pentru a-și recupera porcul. S-a oprit și s-a întors. Ne-a zâmbit și ne-a strigat un vers din Bee Gees pe care nu aveam să-l uit niciodată. Așa cum mi-am dat seama mai târziu, era de fapt a Patra Lege a Creșterii Financiare și Spirituale:

IV.
BANUL E FELUL DOMNULUI DE A SPUNE „MULȚUMESC!"

cea de-a patra meditație asupra pieței

De câte ori am. văzut cu ochii mei o cămilă care să nu intre prin gaura unui ac?
De câte ori am văzut cu ochii mei un bogat, care să nu intre în împărăția cerurilor?
Dacă Dumnezeu n-a vrut să fie cineva bogat de ce a mai făcut atâția bani?
De câte ori n-am spus „ mană cerească" și era vorba de mână cerească? Sună asemănător!
Oare un manager de vânzări bun nu-și încurajează angajații cu bonusuri ?
Nu e Dumnezeu un bun manager de vânzări ?
Dacă cineva mi-arface un cadou frumos, ar fi politicos să i-l azvârl în față?
Să-Ifac așa ceva Domnului?
Jignindu-L pe Dumnezeu îmi va fi, oare mai ușor să intru în împărăția cerurilor?

Excelente întrebări! Ia o foaie de hârtie. Desenează o linie verticală în centru. In partea stângă fă o listă a tuturor lucrurilor drăguțe pe care le ai. In partea dreaptă scrie în dreptul fiecăruia cât de mult din acel lucru ai. (De ex. în dreptul televizorului cu diagonala de 66 cm trece „E luat pe MasterCard[1]".)

Observi vreun tipar în a doua coloană? Cum ai ajuns să le ai? Pentru fiecare obiect din listă ... *ai scos bani din buzunar!*

Acum întoarce foaia și trece toate obiectele pe care nu le ai, dar ți le-ai dori (de ex. un televizor de 81 de cm[18] [19]). Bine, dar cum o să obții toate lucrurile astea? Așa e. *Cu și mai mulți bani!*

Și de unde vor veni banii ăia? De unde vin toate lucrurile frumoase? Ai dreptate. De la Dumnezeu.

Acum ia foaia de hârtie. îndoaie-o pe lungime. Apoi împăturește-i capetele astfel încât să formeze triunghiuri. Pliază încă o dată triunghiurile. Și împăturește-le încă o dată. Nu începe să semene cu „un avion de hârtie"?

Scrie acum pe aripa stângă cât de mulți bani vrei. Pe aripa dreaptă, cu câți bani te-ai mulțumi. Gata de lansare? Ține avionul între degete, mergi la fereastra cea mai apropiată și deschide-o. Gata? Dă-i drumul![20]

Acum - *foarte important* - *în* timp ce stai liniștit și aștepți ca Domnul să-ți trimită înapoi „hârtia",

---

18 Nu-i nimic, dacă nu-ți amintești exact ce cârd ai folosit, Domnul știe *(n.a.).*

19 Nu trebuie să precizezi și marca *(n.a.).*

20 Dacă te afli în birou, nu sparge geamul pentru a-1 deschide. Mergi pe acoperiș sau în parcare (n.a.).

pune-ți întrebarea: Când Domnul spune „mulțumesc", cum îi răspunzi, „cu plăcere"?

Pont: vezi capitolul următor.

rugăciunea averii liniștite

Doamne, Deținătorul suprem al Recompenselor și Bonusurilor, al Cărui pachet stimulativ i-a condus pe oameni prin sălbăticie, fă ca atunci când mă vei umple de bani să am puterea de a pune mâna pe toți, liniștea de a-i accepta fără să mă simt vinovat și înțelepciunea de-a recunoaște că asta e calea prin care Îți exprimi recunoștința.

capitolul al cincilea
vaticanul este ofensat... abatele se bosumflă... un joc de șah biblic

A fost un an foarte bun. In următoarele douăsprezece luni de la prima sticlă, am produs mai mult de 6 milioane de sticle din „Vinul abatelui" (din care, din fericire, nu am băut nici una). Camioanele cu vin chilian soseau unul după altul, iar operațiunea pe care fratele Theo o efectua cu pipeta a trebuit să fie automatizată. Numai din vin am scos un profit de 25 de milioane de dolari. între timp, fondul meu Cana era înfloritor. Un consultant IT m-a ajutat să-mi transfer breviarul într-o bază de date pe care am denumit-o BREVNET și care compara cifrele noastre zilnice cu situația pieței în întreaga lume. Și mai mulți bani ne-au intrat în cont odată cu deschiderea Centrului pentru Pelerini al Muntelui Cana. Noile reclame despre Cana ale lui Brent au atras atenția tot mai multor oameni pe care Filoména era pregătită să-i primească. Spre încântarea mea, acceptase oferta noastră de a deveni Director de Dezvoltare pentru Pelerinaje și locuia acum într-un apartament spațios, deasupra Centrului.

Apoi, într-o dimineață însorită de vară, liniștea comunității a fost zguduită de un neașteptat oaspete de la Roma.

Eram în proaspăt terminatul cabinet ministerial al abatelui, cu Elliott și arhitectul, discutând despre ideea abatelui de a adăuga Muntelui Cana o „pantă a vinului". Veniseră cu o machetă. După cum i-a explicat lui Elliott, „trebuie

ca pelerinii să-și *merite* excursia. Fiecare e ajutat în pelerinajul pe munte de către cineva. Am plasat o mică troiță pe drum, pentru a-i inspira, cu Sfântul Thad în rugii de mure. E și o cutiuță acolo, în caz că vor să facă donații. Frumos. Apoi ajung în vârf, unde-și primesc răsplata. Primul lucru pe care-1 văd e o imensă *carafă-* ador cuvântul ăsta, dar încă nu știu ce înseamnă. Un slujitor mecanic toarnă apă chioară în ea și apoi apă roșie, închisă la culoare - vinul -, care curge dintr-un sistem diferit de circulație, pentru că, desigur, aici nu preschimbăm cu adevărat apa în vin. Apoi îi punem în bărcile astea cu patru locuri, fabuloase, ca un butoi de vin tăiat pe din două. Și le dăm drumul. Ajung la cascadă și de acolo, *vrrrrum,* pe pantă. O să fie un semn pentru mame, să nu-și facă griji, că „vinul" ăsta roșu nu pătează.

Am schimbat priviri îngrijorate cu Filoména.

— E foarte drăguț, Elliott, a spus ea, dar mă tem pentru imaginea noastră. Trebuie să avem grijă de franciza Cana.

— Câți pelerini pe oră pot încerca sistemul? a întrebat abatele.

In acel moment ne-a întrerupt fratele Mike, un tânăr călugăr destoinic, care se alăturase de curând obștii monahale și devenise asistentul personal al abatelui. Mike a intrat în cameră și i-a înmânat abatelui o carte de vizită.

— Așteaptă la recepție.

Abatele s-a holbat la cartea de vizită. Apoi a citit cu voce tare:

— Monseniorul Raffaello Maraviglia... *Segretario Esse- cutivo... Ufficio deirinvestigazione Interna... Vaticano...* Investigațiile Interne ale

Vaticanului?

A pălit dintr-odată.

— Dumnezeule mare, e de la biroul cardinalului Blutschpiller[21] !

Deși Cana era foarte departe de Vatican, până și călugării săi smeriți cunoșteau reputația cardinalului Franz Blut- schpiller. Era cel mai temut om al Bisericii. I se spunea „Marele excomunicator", pumnul de fier al Papei. Iar acum secretarul său executiv se afla la recepția noastră.

Abatele a dat fuga să-1 primească. Un minut mai târziu, ușa s-a deschis și l-am auzit pe abate spunând:

— Intrăm acum în Centrul pentru Meditație în Singurătate...

Bărbatul care a intrat avea cam 40 de ani, era lung și deșirat, cu pomeți înalți, ochi metalici și cu gropiță în bărbie. Purta un costum negru cu o croială minunată peste jiletca vișinie de monsenior și un crucifix mare din argint legat de un lanț.

Filoména se zgâia la el. N-a fost nevoie să mă întreb de ce. Semăna leit cu Richard Chamberlain. Elliott era la rândul său transfigurat, probabil cu ochii la costum.

Abatele a făcut prezentările. Monseniorul Maraviglia[22] s-a purtat elegant, dar cumva rece cu noi. A avut loc și un moment ciudat, în care i s-a adresat lui Elliott cu „frate".

— Mă îmbrac în negru, a explicat Elliott, dar nu fac parte din ordin.

Ochii monseniorului s-au rotit de jur împrejurul camerei, în timp ce oaspetele ne-a informat într-o

---

21 In germană „vărsătorul de sânge" *(n.tr).*

22 „G“-ul e mut (n.a.).

doară despre sănătatea cardinalului Blutschpiller, mai exact despre operația sa recentă de prostată. Pe când abatele își expunea pe larg opiniile despre vremea din nordul New Yorkului și impactul ei asupra viticulturii locale, ochii albaștri, de gheață, ai monseniorului s-au oprit asupra machetei. S-a aplecat peste masă și a examinat figurinele în sutane care se îndreptau spre cascadă. A studiat semnul miniatural de deasupra intrării.

— Cas-ca-da Cana... a citit el.

A părut nedumerit la început, după care a zâmbit subțire.

— A, desigur, *cascata.* Cascadă, sticle căscate de vin. Un joc de cuvinte.

— O glumă a prietenului nostru aici de față, a spus abatele, arătând către Elliott. A lui a fost ideea. Nu-i așa că e... amuzant?

— Destul de surprinzător, a zis monseniorul Maraviglia. Așadar, plănuiți să adăugați asta muntelui?

— Ne-am gândit c-ar putea fi o cale de a face Scriptura mai aievea, a zis abatele. în plus, pelerinii s-ar răcori. Vara e destul de cald aici. Așa, și ce vă aduce în Cana?

— Am auzit multe despre voi, a spus monseniorul. V-am văzut reclama.

— Aaa, a zis abatele, ar trebui să vorbiți cu Filoména și cu fratele Mog, aici de față, despre asta. A fost proiectul lor.

— Impresionant.

Monseniorul i-a zâmbit Filomenei. Era prima scânteie de căldură pe care o identificam la el. Filoména a roșit. S-a întors spre abate și i-a spus:

— Eminența Sa Cardinalul mi-a cerut să vin

aici și să vă studiez metodele.

— Alia, a zis abatele.

Monseniorul a bătut din palme.

— Un tur de prezentare?

— Sunt sigur că monseniorul e obosit după drum și poate că un somn... a început abatele.

— Am dormit noaptea trecută la motelul din oraș. Doream să fiu odihnit de dimineață.

— Aaa, bine atunci, de unde să începem...

— De ce nu chiar de aici?

Dintr-o ochire, monseniorul parcă a blestemat opulența încăperii.

— Acesta e „Centrul vostru pentru Meditație în Singurătate"?

— Da, a spus abatele. Pentru oaspeții de seamă care, desigur, se așteaptă la un anumit nivel de confort.

— Desigur.

Monseniorul a străbătut cu pași măsurați atriumul cu cele patru coloane de alabastru și fântâna de marmură etruscă.

Abatele vorbea de zor despre rolul apei curgătoare în inducerea unei stări de contemplație, dar monseniorul se îndrepta deja spre camera multimedia. S-a așezat pe o canapea de piele italiană.

— Foarte confortabil, a zis el. Și acolo...?

A arătat spre ecranul uriaș de pe perete.

— Acolo proiectăm filme, a spus abatele. Filme care să-i inspire pe oaspeți. Documentare...

Monseniorul o luase din nou la picior, coborând scările spre pivnița de vinuri. Pe fața abatelui se citea o expresie alarmată. Monseniorul lipsea deja de mai bine de cinci minute.

— Excelentă pivniță, a spus el, urcând la loc scările. Deși n-am văzut nici o sticlă din vinul vostru.

S-a îndreptat spre camera de alături.

— Asta ce e?

— Un dormitor pentru oaspeți, pentru cei care doresc un pic de liniște și singurătate.

Camera arăta ca și cum ar fi fost locuită. Haine călugărești zăceau împrăștiate de jur împrejur. Cuvertura patului era șifonată. Pe televizorul de lângă pat se aflau îngrămădite casete video cu Deepak Chopra vorbind despre spiritualitate și scăderea în greutate. Pe noptieră se găseau o sticlă pe jumătate goală de Bordeaux (Duhart Milion Rotschild din ’76), un flacon mare de aspirină, un ghid TV și un teanc de CD-uri cu jazz.

— Locuiește cineva aici?

— Deocamdată nu, a spus abatele. Folosesc camera asta câteodată, în timpul zilei. Pentru contemplație... sau câte un somn scurt... înviorător... Desigur, am chilia mea, ca toți ceilalți călugări.

— Da, cu siguranță, a aprobat monseniorul Maraviglia din cap. Ei bine, să vedem și restul acestei... mănăstiri.

Abatele i-a arătat drumul către chilii fără tragere de inimă. Se auzea muzică. Pe când treceam pe lângă chilia fratelui Ed, mi s-a părut că disting genericul muzical de la *Baywatch.* Monseniorul și-a continuat impasibil plimbarea până când s-a auzit un sforăit puternic venind din odaia fratelui Tom. Monseniorul s-a uitat la ceas.

— E zece și un sfert după ceasul vostru?

Abatele a aprobat încruntat. Apoi a încercat s-o

dreagă.

— De vreme ce ne trezim așa de devreme, am instituit o „oră a contemplației". Știți la ce mă refer... timp de reflecție.

— E foarte important, a spus Maraviglia. Și chilia domniei voastre?

— La capătul holului.

Ușa fostei odăi a abatelui s-a deschis cu un scârțâit. Peste tot se așternuse un strat de praf imperturbabil. Veioza era acoperită cu pânze de păianjen. Pe rama metalică a patului se afla o saltea goală.

— Sunteți un bun exemplu pentru ceilalți călugări, a spus monseniorul. Nu Sfântul Thaddeus e cel care tuna și fulgera împotriva păturilor în *De Doloribus Extremis?* Cartea a opta, nu? „Patul să-ți fie de piatră și acoperă-ți trupul cu fân aspru și spini."

— Ce-ar fi să mergem către Centrul Pelerinilor? a sugerat abatele.

Filoména l-a condus pe monsenior în camera pentru degustarea vinurilor, în camera de petreceri - aici un semn indica URMĂTOAREA PETRECERE: 12 P.M. -, în capela pentru căsătorii și în magazinul de suveniruri la care se găseau brelocuri cu Muntele Cana și alambicuri în formă de călugări. Pentru prima oară, o vedeam pe Filoména stânjenită de creațiile sale de marketing. Monseniorul a continuat să fie îngăduitor chiar și după ce a văzut tricoul imprimat pe față cu imaginea unui ulcior cu vin și pe spatele căruia scria:

părinții mei au ajuns la muntele cana și tot ce mi-au adus a fost asta, să-mi bag

ulcioru' în el de tricou...

— E o modalitate de a-i învăța greutățile și unitățile de măsură pomenite în Biblie, a explicat Filoména. Un ulcior acolo înseamnă cam...

— 36 de litri, a spus monseniorul.

Ne-am întors în Centrul pentru Meditație în Singurătate.

— Și, a spus abatele gustând din cafeaua care, din fericire, nu fusese făcută la filtrul său, cât mai rămâneți printre noi?

— Din câte îmi dau seama, a zis monseniorul, privind gânditor în ceașca de cafea, cercetările mele o să dureze ceva vreme. Vreau să fiu atent, scrupulos și corect. Nu-i bine să dăm naștere unor impresii greșite. Cu atât mai puțin dorim să le facem publice.

— Cu siguranță nu, a spus abatele neajutorat.

Nu numai că monseniorul era superiorul său religios, dar avea și puterea de-a distruge pe veci brandul Cana.

— Vă stăm la dispoziție cu orice. Fratele Mog are o pregătire financiară solidă. Cunoaște în amănunt operațiunile noastre. O să vă ajute cu siguranță.

— Mulțumesc. O să-l caut pe fratele Mog. Filoména, ai spus cumva că ai o diplomă în afaceri?

Filoména a dat din cap.

— Atunci, poate c-o să fii tu ghidul meu.

S-a întors către abate.

— Dacă vă puteți lipsi de ea pentru o vreme?

— Ghid? Desigur, a spus abatele. Orice îi e de folos Eminenței Voastre.

Maraviglia a întrebat:

— Aveți în program și alte ore de meditație?

— Nu în viitorul apropiat. Nimic la care să mă gândesc acum...

— Atunci, aș putea rămâne aici?

— Aici?

Monseniorul a arătat cu degetul.

— In dormitorul pentru oaspeți.

— Aaa, a zis abatele bulversat. Ei bine, dacă... credeți că vă puteți mulțumi cu modesta noastră ospitalitate...

Monseniorul a zâmbit.

— ‚Acceptă orice ți se oferă și poartă-ți durerea în tăcere, cu voie bună.“ *De Doloribus,* cartea a patra.

Pentru prima oară în ultima vreme, în dimineața următoare ne-am adunat cu toții, punctuali, în capelă, pentru rugăciunea de la ora 5. Prezența la slujbe scăzuse tot mai mult după ce abatele, invocând „natura deosebită a misiunii mănăstirii noastre", o lăsase mai moale cu rutina monastică, instituind așa-numita politică a rugăciunii *in camera.* O parte dintre călugări nu au privit cu ochi buni hotărârea asta și părea că nu le era tocmai ușor să înalțe cânturi celor patru pereți ai odăii.

După slujba de dimineață, ne-am strâns în sala de mese pentru micul dejun, unde am avut parte de o altă surpriză: fratele Tom gătea din nou.

— Unde e Lucas? a zis fratele Bob, zgâindu-se la castronul în care se afla o indecisă și călduță ciorbă de legume.

Lucas era bucătarul pe care abatele îl adusese de la un hotel din Berkshire.

— Chemat la Domnul, am răspuns, împingând la o parte castronul dezgustător și tumându-mi încă o ceașcă din așa-zisa cafea a fratelui Tom.

Bănuiam că filtrul nostru de cafea fusese izgonit odată cu Lucas.

Abatele se afla la pupitru, citindu-ne ca pe vr emuri. Fire de paie îi atârnau pe sutană - niscai accesorii, vorba lui Elliott - de dragul monseniorului Maraviglia. Textul abatelui, atât cât îmi dădeam seama, era din vastul discurs al Sfântului Thad despre țesutul veșmintelor din păr de cal. Era un pasaj extrem de tehnic și mi-era greu să fiu atent și să urmăresc cuvintele în latină. O parte din ceilalți călugări păreau la fel de nedumeriți, alții prea nefericiți pentru a le păsa, numai monseniorul Maraviglia dădea din cap cu interes, urmărind textul. A terminat de mâncat tot castronul de supă, gest care, în sine, era o formă extraordinară de mortificare.

In după-amiaza aceea abatele m-a chemat în chilia lui. L-am găsit în genunchi, nu pentru a închina rugăciuni, ci pentru a îndesa cărțile lui Deepak Chopra sub patul care era acoperit cu fân.

— Cred totuși că fânul nu era necesar, am zis.

— Nu-1 cunoști pe Blutschpiller, a spus el. Ai rezolvat cu mașina?

Abatele mă rugase noaptea trecută să-i mut Lexus'-ul din garajul nostru în parcarea Centrului pentru Pelerini.

— Da.

A scotocit prin cutie.

— Doamne ferește! a zis el.

— Ce e, părinte?

1. Mașină de lux. In mod tradițional, nu se asociază cu traiul monahal

— Uite, pune astea în portbagajul mașinii și încuie-le acolo.

Mi-a înmânat un sul mare. Am recunoscut în el planurile pentru noul teren de golf, care urma să fie construit pe terenul din apropiere, pe care îl cumpăraserăm de curând.

— Ce mai face acum? a întrebat abatele.

— Toată dimineața a fost în apartamentul Domniei Voastre, în Centrul pentru Meditații în Singurătate, cu Filoména.

— Ai reușit să vorbești cu ea între patru ochi? E... cooperantă?

— Nu știu, am zis. Par să se înțeleagă destul de bine.

Chiar atunci s-a auzit un ciocănit la ușă. Era Maraviglia. — Deranjez?

— Intrați, a spus abatele. Luați loc pe pat, sper că nu vă deranjează paiele.

— Admirabil, părinte, a zâmbit Maraviglia. Dar unde sunt spinii?

— Sunt greu de găsit în perioada asta a anului. Poate la toamnă.

Maraviglia ținea în mână un teanc de hârtii.

— Am găsit astea în apartamentul Domniei Voastre, pardon, în apartamentul pentru oaspeți. In raftul cu reviste de lângă șemineu. Ce-i asta, „informare"?

Aoleou, mi-am zis. Abatele, prins cu diferitele proiecte, i se plânsese într-o zi Filomenei de

greutatea cu care ținea pasul lecturilor zilnice din breviar. Ea îi spusese că producătorii de la Hollywood aveau asistenți personali care le citeau și care reduceau orice carte sau scenariu de film la un sinopsis de două pagini numit „informare". în ziua următoare, abatele îi ceruse noului său asistent, fratele Mike, să-i ofere o informare completă asupra slujbelor de zi cu zi.

Maraviglia a citit de pe o foaie de hârtie.

— „Slujba de dimineață, Pilda Fiului Risipitor. Doi frați - unu' băiat bun, unu' băiat rău. Băiatu' râu e de gașcă, o ține în petreceri, toacă banii Iu' tac-su, o zbârcește și se întoarce cu coada între picioare. Tac-su zice, hei, nici o problemă, hai să petrecem. Băiatu' bun spune: Care-i faza? Io-mi bat capu' și el petrece? Tac-su spune: Șezi blând, e băiatu' meu și s-a întors. E multă dragoste în familia asta."

Abatele și-a dres glasul.

— Șezi blând? a zis Maraviglia.

— Fratele Mike ni s-a alăturat de curând, a spus abatele. Se ocupă de documentele astea ca parte a exercițiilor sale spirituale zilnice. După cum vedeți, n-a avut parte de cine știe ce educație. L-am rugat să-mi rezume lecturile zilnice cu cuvintele lui. A „ședea blând" cred că înseamnă „a te liniști".

Formidabilă paradă, mi-am zis.

Șederea lui Maraviglia - „ocupație" ar fi un termen mai potrivit - s-a prelungit cu încă o lună. Ducând un trai monahal desăvârșit alături de Filoména, în Centrul pentru Meditații în Singurătate, monseniorul lăsa rareori să se întrevadă indicii despre ororile și ereziile pe care

le descoperise în cursul auditului. Singura lui destindere era să privească meciuri de fotbal din campionatul Italiei în camera multimedia a abatelui. Spre surprinderea noastră, descoperise fără ajutorul nimănui cum să programeze receptorul satelitului; aceeași operațiune îi luase abatelui trei săptămâni pentru a fi dusă la bun sfârșit.

Noi, restul călugărilor, ne întorseserăm la îndatoririle noastre monahale cu un ascetism înnoit. în timpul meselor, abatele ne citea din scrierile Sfântului Thad. Alegea cele mai intense pasaje din viața plină de abnegație a patronului nostru spiritual. Unul dintre pasaje, pe care l-am ascultat pe parcursul a două mese, dezbătea problema sării celei mai potrivite pentru a fi presărată peste rana proaspătă a celor care se autoflagelează (în stil bavarez). Un alt pasaj, care prezenta o rețetă de tocăniță de sandale vechi cu garnitură de frâie de cai, n-a reușit să îmbunătățească gustul conservelor de ton ale fratelui Tom. în restul zilei îl vedeam puțin la față pe abate. O mare parte din zi și-o petrecea în chilia lui, încercând să-și găsească liniștea în cărțile lui Deepak Chopra.

Și eu mă feream de Maraviglia. Mi-am făcut de lucru la birou cu monitorizarea performanțelor realizate de fondul Cana, încercând să fiu atent la evoluțiile fondurilor de risc din America Latină și la galopul aurului la bursa din Tokio. Nu-mi stătea mintea numai la muncă. îmi era dor de Filoména. Cu mare durere în suflet, ne chinuiserăm să păstrăm o relație bazată pe castitate - n-am repetat îmbrățișarea de sub razele lunii -, dar în

ultimul an ne apropia- serăm tot mai mult. Momentele cele mai plăcute ale zilei erau întâlnirile cu ea, la care discutam afacerile Canei. Dar, de la sosirea lui Maraviglia, abia dac-o mai vedeam la față.

într-o zi, plictisit să mai urmăresc prognozele pentru prețul platinei, am căutat relaxarea navigând pe Internet. I-am cerut motorului de căutare să-mi găsească site-uri despre Sfântul Thaddeus și, în scurt timp, spre surprinderea mea, m-am pomenit într-un grup de discuții în care se vorbea despre *De Doloribus Extremis.* Am urmărit dialogul întinzându-se pe ecran.

SGT. PAIN: Ai vaz cap 3 unde e legat de gărzile sultanului?

DOLORES DOLORIBUS: ADOR scena aia. TARE TARE TARE!!!

SGT. PAIN: Vrei si tu

DOLORES DOLORIBUS: Au uitat de calus

SGT. PAIN: Vezi cap 23. tata lor la calus. 3 rodii!!! Sunt tari maurii

DOLORES DOLORIBUS: Ce-i aia o rodie???

HORNY-THORNY: Vezi def asta din dict: „fruct cu coaja rosie si tare, care conține multe semințe prinse într-o pulpa rosie, suculenta, cu aroma acid-acrisoara“.

DOLORES DOLORIBUS: Acid! Suna asa mișto!!!

SGT. PAIN: Nu ma mira ca s-a apucat de predici imediat ce i-au dat drumu.

Am ieșit imediat din fereastra respectivă. Nici nu-mi trecuse prin cap că fondatorul ordinului nostru ar avea asemenea adepți. Deși mă șocase discuția lor, m-am întrebat și eu adeseori de unde

înclinația Sfântului Thad pentru situațiile dureroase.

Site-ul Vaticanului nu oferea nici o informație despre *Ufficio dell'Investigazione Interna* - dar am găsit câte ceva interesant pe un forum de discuții în diverse limbi, intitulat *alt.rel.rc.vatic.dish.* Părea să fie plin de bârfitori din interiorul Vaticanului. Din câte mi-am dat seama, avansau ipoteze despre cine ar urma să preia viitorul contract de renovare pentru Castelul Gandolfo[1]. După zece minute în care am asistat la o dezbatere intensă despre restaurarea />uttz[23] [24]-ului din camera papală pentru mic dejun, am intrat în vorbă. Cu numele de Hedgehog[25] [26], am tastat:

Știe careva ceva despre Mnsr. Maraviglia?

A urmat o pauză.

PAGLIACCIO: *Chi lo vuole saperfà*

HEDGEHOG: Vb engleza?

PAGLIACCIO: Desigur. De ce intrebi despre monseniorul Maraviglia?

HEDGEHOG: Eram curios. Am auzit multe despre el.

PAGLIACCIO: Monseniorul e peste ocean, cu treburi.

HEDGEHOG: Ce fel de treburi?

PAGLIACCIO: Orice dorește Cardinalul Blutschpiller, Maraviglia executa.

CALLISTUS: Orice dorește Cardinalul

---

23 Reședința de vară a Papei, în sud-estul Romei (w.a.).

24 Copil asemănător cu un cupidon, zugrăvit în stilul decorativ al artei italiene, îndeosebi pe tavane (n.a.).

25 Arici *(n.tr).*

26 Cine întreabă? (zZ.) (n.a.).

Blutschpiller, Papa executa.

URBANO: Cine altcineva ar fi indraznit sa-i ceara socoteala despre cheltuieli Sfanțului Părinte!

HEDGEHOG: Glumești!

URBANO: Nimeni nu face glume cu Cardinalul Blutschpiller. De ce crezi ca nu va existajacuzzi dupa renovarea Castelului Gandolfo? Doctorul Sfanțului Părinte a trimis o scrisoare pentru a demonstra ca jacuzziul era necesar din motive de sanatate.

CALLISTUS: Va amintiti ce a spus când l-a transferat pe cardinalul Montpellier de la Paris la Kisangani?

HEDGEHOG: Nu prea.

URBANO: „Condonat Deus, non Blutschpiller"[27].

HEDGEHOG: Ce-i in Kisangani?

PAGLIACCIO: Leproși.

URBANO: Si malarie.

HEDGEHOG: De ce l-a făcut Blutschpiller mana lui dreapta pe Maraviglia?

BONIFACE: Avea nevoie de cineva cu mintea unui infractor. înainte de a deveni preot, Maraviglia a fost om de lume.

HEDGEHOG: Cu ce se indeletnicea?

BONIFACE: Cu tot ce avea chef. E din familia milaneza a Maraviglienilor. Oameni care au avut afaceri multe cu imbracaminte. Poza lui aparea mereu în ziare alaturi de femei frumoase - Monte Carlo, Lago di Como, Positano, Paris, New York, Palm Beach. Apoi averea familiei s-a isprăvit.

---

27 Domnul e Cel care iartă, nu și Blutschpiller *(lat.) (n.a.).*

Managerul afacerii a furat 30 de miliarde de lire[28], iar tatal Giancarlo a pierdut la pariuri tot ce rămăsese. Asa a devenit baiatul flusturatic preot si a prins ura impotriva corupției de orice fel. Atitudinea lui severa i-a atras atentia lui Blutschpiller. Cardinalul a recunoscut in tanar sufletul unui mare inchizitor.

Am auzit o voce suavă în spatele meu șoptind:

— Te documentezi pentru fondul aricilor, părinte?

Am sărit ca ars. Era Filoména. Trăgea cu ochiul peste umărul meu. Am închis de îndată fereastra forumului.

— N-am auzit când ai intrat.

— Erai foarte prins. Cu cine vorbeai?

— Nu sunt foarte sigur. Cred că era un forum al unora din Vatican. Oricine ar fi, erau cu toții îngroziți de Blutsch- spiller. Nici măcar Papa n-are voie să aibă propriul jacuzzi fără a-i cere aprobarea. Se pare că omul său de încredere, Maraviglia, împărtășește punctele de vedere ale cardinalului despre milă și iertare.

— Om de încredere? Nu prea e.

— Păi, atunci cum i-ai spune? Pumnul de Fier?

— îi spun monsenior.

— încă nu sunteți la pertu, nu? După tot timpul pe care l-ați petrecut împreună? Halal bilanț.

— Monseniorul e un om devotat și sfânt.

— Da, am băgat de seamă aura. Orbitoare, n-am ce zice.

— Credeam că ai mai mult respect față de cineva atât de integru.

— Integru? Nu zău. Dacă pricep bine, îmi ții

---

28 Aproximativ 15 milioane de dolari (w.a.).

lecții despre integritate? îmi amintesc de o predică de afaceri într-o seară, pe un munte. Morala cred era ceva de genul „Hei, dacă îți place și produce bani, nu rata ocazia“. Ia zi, integritatea asta proaspăt descoperită ți s-a revelat în timp ce te uitai la tricourile alea cu ulcior din magazinul de suveniruri?

A dat un pic înapoi.

— îngâmfarea nu e și ea un păcat? Ce te-a apucat?

— lartă-mă, sunt un pic supărat. N-am idee de ce. Majoritatea oamenilor ar fi încântați de perspectiva de a-și petrece restul vieții îngrijind leproși în Congo.

— Ce tot îndrugi?

— Așa își încheie Blutschpiller orice audit. Iar tu nu faci decât să-i dai o mână de ajutor.

— Știu cât de tradiționalist e cardinalul, dar...

— *Tradiționalist!* în Biserica noastră, tortura e tradițională. Trasul pe roată e „tradițional". Smulgerea unghiilor una câte una...

— Mog, calmează-te. Nu suntem în secolul al cincisprezecelea. Uite, Blutschpiller e Blutschpiller. Dar Maraviglia e diferit. Crezi că lui îi e ușor să lucreze pentru cardinal? De fapt, e un om foarte sensibil. Nu-i face nici o *plăcere* să execute ordinele superiorului.

— Aha, am spus, deci ți-a împărtășit suferințele lui. Altceva n-a mai împărtășit?

Filoména a roșit.

— Deci, asta era. De un an de zile faci pe călugărul ascet și invoci jurământul sacru de castitate. Iar acum ești gelos. Cât de... jalnic!

— Gelos? încerc să-mi dau seama de partea cui ești cu adevărat.

— Poate că și eu încerc să-mi dau seama de asta.

— Sunt sigur că monseniorul îți poate lămuri orice dileme spirituale mai bine decât aș putea s-o fac eu. Doar în lumina lunii arăt ca Richard Chamberlain. El arată așa ziua-n amiaza mare.

A părut rănită, dar și-a revenit foarte repede.

— N-am timp să mă îngrijesc de un călugăr îndrăgostit lulea.

S-a ridicat să plece.

— Mai bine i-ai scrie o scrisoare lui Ann Landers[1].

Am auzit apoi zgomotul tocurilor ei pe marmura de pe coridor.

Mai târziu în acea zi, le-am povestit abatelui și celorlalți călugări adunați în bibliotecă tot ce aflasem despre Maraviglia. Cu toții ne strânseserăm acolo pentru „ora de studiu“ pe care abatele o adăugase orarului nostru obișnuit pentru a-1 impresiona pe Maraviglia. Ne ceruse să stăm la pupitre cu volume uriașe și prăfuite ale lui Toma d'Aquino, Bede[29] [30] și ale altor părinți ai Bisericii. Pentru el alesese o Biblie latină in-folio, îndeajuns de mare încât să ascundă orice text chopranian pe care-1 citea în acel moment.

---

29 Jurnalistă americană. Vreme de 45 de ani a ținut rubrici zilnice de răspunsuri la scrisorile cititorilor în mai multe cotidiene americane. S-a remarcat printr-un stil colocvial, direct și tăios *(n.tr).*

30 Sfântul Bede (672-735) - călugăr benedictin, adesea pomenit ca fiind părintele istoriei britanice, cunoscut îndeosebi pentru volumul *Historia ecclesiastica gentis Anglorum (n.tr).*

Abatele a ascultat cu mare atenție rezumatul muncii mele de spionaj. Vechile neînțelegeri dintre noi luaseră sfârșit, acum, că ne confruntam cu un dușman comun.

— Nu mă miră că provine dintr-o familie înstărită, a spus abatele. Cu siguranță are gusturi fine în materie de vin.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— A dat gata o ladă întreagă de Figeac.

— De unde știi?

Abatele a ridicat din umeri.

— Cineva trebuie să verifice pivnița, să întoarcă sticlele... nu putem lăsa tot programul de cercetare și dezvoltare să se ducă pe apa sâmbetei.

— Foarte conștiincios din partea sfinției tale, părinte abate.

— Știi, nu poți *abandona* pur și simplu vinul bun. Trebuie să fie îngrijit, să primească o educație aleasă. E o vietate și vinul ăsta. E ca un copil. Condițiile trebuie să fie perfect adecvate, umiditatea, temperatura...

Fratele Bob a ridicat nasul din adasul pe care-l studiase până atunci.

— Aici spune că temperatura medie în Kisangani e de 34 de grade în sezonul răcoros. Umiditatea pare să fie constantă. O umiditate de 100% e bună pentru producția de vinuri?

Figura abatelui s-a întunecat.

— *Unde* e Kisangani?

Fratele Bob tocmai îi arăta pe hartă, când Maraviglia a intrat brusc în cameră. A observat atlasul deschis la harta Africii Ecuatoriale.

— E foarte mult de muncă în acel colț de lume, a spus el. Atâta suferință și atâtea rigori. Dacă Sfântul Thad ar fi fost astăzi în viață, cu siguranță acolo ar fi mers.

— Plănuiți o vizită în curând pe continentul negru? a întrebat abatele plin de speranță, din spatele Bibliei sale.

— Ce bine-ar fi să pot, a răspuns Maraviglia, cu zâmbetul său caracteristic. Dar cine știe cât o să am de lucru aici?

— Numai Domnul știe, a zis abatele.

Maraviglia a ridicat volumul pe care-l ținea în mână, *Descoperă forța din tine* de Anthony Robbins.

— Am găsit asta într-una dintre stranele capelei, a spus el. Foarte interesantă.

A deschis cartea la două pagini goale, care aveau doar antet:

CONVINGERI ÎNCURAJATOARE CONVINGERI DESCURAJATOARE

— Se pare că cititorul trebuie să completeze singur paginile goale.

Fratele Gene, cel mai robbinizat dintre noi, a deschis gura:

— Este o versiune modernă a cărții iluminate. Exercițiul acesta ne-a fost de mare folos nouă, călugărilor.

Monseniorul a dat din cap.

— Spune-mi, te rog, cine e acest Anthony Robbins?

— Nimeni altul decât cel mai important scriitor de cărți pentru motivarea personală din secolul 20, a zis fratele Gene.

Afirmația l-a făcut pe fratele Theo să pufnească

nemulțumit. Theo era expertul nostru în Stephen Covey, autorul cărții *Eficiența în 7 trepte. Un abecedar al înțelepciunii.* Disputa dintre fratele Gene și fratele Theo împărțise obștea monahală în două tabere. La un moment dat, coveyenii rupseseră orice legături cu robbinizații, refuzând până și sărutul ceremonial de împăcare din timpul Sfintei Liturghii.

— Robbins? a bârâit fratele Theo. Anthony Robbins, cel care se fâțâie de colo-colo pe cărbuni încinși, de parcă ar fi un fachir indian? Monseniore, chiar asta face la seminarele lui pentru a le demonstra oamenilor că, dacă-și pun ceva în minte, reușesc. Nu știu dacă a făcut reprezentația asta și în fața președintelui la Camp David. Dar sper din toată inima că liderul nostru în funcție nu i-a luat în seamă sfaturile despre ce-ar trebui făcut când ești deprimat. Își povățuiește adepții să sară în sus și în jos și să strige: „Aleluia! Azi nu-mi put picioarele!"

Fratele Gene s-a ridicat în apărarea mentorului său.

— Anthony Robbins a vândut 24 de milioane de casete video. Se prea poate ca tehnica lui să se bazeze mult pe emoții, dar în mod sigur pentru mulți e mai eficientă decât pseudocerebralismul lui Stephen R. Covey, cu Matricea lui de Management al Timpului și cu Cercurile Gândirii Proactive cu tot.

în vreme ce disputa teologică se aprindea, pe fața monseniorului Maraviglia se citea nedumerirea. S-a apropiat de rafturile care găzduiau acum una dintre cele mai de soi colecții private de texte clasice precum *Almanahul*

sărmanului Richard al lui Benjamin Franklin sau *Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influent* de Dale Carnegie. Pentru sporirea colecției, abatele golise rafturile cu cărți pentru dezvoltarea personală din mai multe librării mari. Canonul modem includea sute și sute de cărți, de la *Irump: Arta Negocierii* până la *Cum să devii bogat* și *Gândește bine și în stil mare.*

Maraviglia a contemplat colecția chopraniană, de departe cea mai bogată. A scos din raft o carte subțire, care se vedea că fusese citită intens. Am recunoscut-o imediat: *Acumularea averilor,* cartea de căpătâi a abatelui.

— Capodopera lui, a zis acesta. Poate că nu e la fel de sistematizată ca *Cele șapte legi spirituale ale succesului,* dar e infinit mai accesibilă.

Robbinizații așezați la masă și-au dat ochii peste cap.

Maraviglia a deschis cartea și a citit:

— „C vine de la cheltuieli... banii sunt ca sângele; trebuie să curgă. “

A clătinat din cap.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Bun venit în club, a zis fratele Gene. Dacă vreți o gândire limpede despre cheltuieli, citiți programul în cinci pași al lui Robbins...

— Nu începe iar, a pufnit abatele. Nu-1 ascultați, monseniore. Dacă vreți cu orice preț vorbărie goală, citiți-1 pe Robbins. Dacă vreți grafice idioate, citiți-1 pe Covey. Dacă vreți rezultate, citiți-1 pe Chopra.

Maraviglia l-a privit cu asprime pe abate.

— Despre ce „rezultate[14] vorbești?

— *Si monumentum requiris circumspice',* a

răspuns abatele. Fără Deepak Chopra n-ar mai fi existat Muntele Cana, nici pelerinii, nici vinul, fără a mai pomeni de Centrul pentru Meditație în Singurătate, pe care-1 găsiți atât de confortabil...

Ochii lui Maraviglia s-au oțelit.

— „Cheltuielile trebuie să curgă precum sângele". Unde anume în Sfânta Scriptură ne-a îndemnat Domnul să cheltuim fără măsură? Cu siguranță, cardinalul Blutschpiller ar fi interesat să afle cum se împacă Chopra cu Biserica.

Mă temeam că abatele nu se putea ridica la înălțimea unei dispute teologice cu unul dintre cei mai destoinici aghiotanți ai Papei. Din câte știam, de luni de zile nu mai citise nimic în afara „informărilor" fratelui Mike. Dar tocmai asta i-a dat apă la moară.

— Cu siguranță, monsenioria-voastră nu veți fi uitat pasajul pe care l-am discutat recent în chilia mea. Povestea fiului risipitor care a fost răsplătit de tatăl său, în pofida cheltuielilor nemăsurate.

Cu un aer superior, s-a întors către fratele Bob și i-a spus:

— Nu binevoiești să-i citezi monseniorului cu exactitate pasajul respectiv?

— Evanghelia după Luca, capitolul 15, versetele 11-32, a spus fratele Bob.

Ceilalți călugări au răspuns în cor cu un „ooooo" plin de admirație.

— Evanghelia după Luca, capitolul 12, versetul 15, a contraatacat Maraviglia.

In tăcerea mormântală care s-a lăsat, se auzea cum fratele Bob răsfoia asiduu paginile Noului Testament. A citit versetul cu voce tare: *Și a zis către ei: Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale.*

1. Epitaful lui Christopher Wren, arhitectul catedralei St. Paul din Londra. „Dacă vrei monumente, privește înjur" («.«.).

Fruntea abatelui s-a umplut de riduri. Abatele a săpat adânc în stratul neuronal pre-deepakian.

— Deuteronomul... capitolul 8...

Hai, încearcă, mai caută, mi-am zis eu. Apoi a zâmbit.

— Da, Deuteronomul, capitolul 8, versetul 10.

Fratele Bob a răsfoit cu ardoare. *Când însă vei mânca și te vei sătura, să binecuvântezi pe Domnul Dumnezeul tău pentru țara cea bună pe care ți-a dat-o.*

Călugării au murmurat încântați.

— Timotei, capitolul 6, versetele 6-10, spuse Maraviglia. Dacă nu mă înșel, părinte abate, e șah mat.

Fratele Bob a citit cu o voce sumbră: *Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită și în cursă și în multe pofte nebunești și vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină și în pierzare.*

Dintr-odată, camera a devenit apăsător de încinsă, cam ca în Kisangani. îl imploram cu toții din priviri pe abate. Broboane de transpirație i se rostogoleau pe tâmple.

Maraviglia s-a întors, apoi s-a apropiat de raftul cu cărți și a pus la loc *Acumularea averilor* alături de celelalte volume. Se pregătea să părăsească încăperea. Dar chiar în pragul ușii, vocea abatelui l-a oprit.

— Eccleziastul, capitolul 6, versetele 1-2.

Abatele i-a zâmbit monseniorului.

Acesta nu i-a întors zâmbetul.

Mi s-a părut o veșnicie până când fratele Bob a

citit pasajul cu pricina. *Este un rău pe care l-am văzut sub soare și care apasă greu asupra omului: omului căruia Dumnezeu i-a dat averi și bunuri, iar sufletului său nu-i lipsește nimic din ceea ce ar putea să dorească, Dumnezeu nu-i îngăduie însă să se bucure de ele -,* fratele Bob l-a privit pe Maraviglia înainte de-a rosti sfârșitul frazei —, *ci un* străin *le va mânca.*

Abatele a încheiat citatul.

— Iată deșertăciunea și un rău nespus de mare!

Maraviglia s-a uitat la noi. Pentru moment, am crezut că ne va excomunica pe toți dintr-un foc. Dar apoi i-am văzut zâmbetul subțire.

— Bravo, părinte abate, a zis el. O să închin în cinstea ta diseară.

A făcut o mică pauză.

— Un Pétrus din ’61.

— Nu Pé... a început abatele, dar Maraviglia dispăruse deja.

De îndată ce am ieșit din raza auditivă a monseniorului, l-am aplaudat cu frenezie pe abate.

Deși îmi păstram dubiile în privința lui Chopra, a trebuit să recunosc că abatele știa meserie. între Deepak și Eccleziastul era o paralelă evidentă. în acea clipă, în bibliotecă, am înțeles a Cincea Lege a Creșterii Spirituale și Financiare:

V.
BANII NU TE VOR FACE MAI FERICIT DACĂ NU-I CHELTUIEȘTI.

cea de-a cincea meditație asupra pieței

Am fost vreodată fericit pentru că n-am cumpărat un lucru drăguț?
Am văzut oare vreodată o mașină superbă și scumpă la o expoziție, și mi-am spus ce risipă de bani ar fi s-o cumpăr?
Mă gândesc oare cu adevărat că nu sunt îndeajuns de bun pentru mașina respectivă? Oare Domnul crede că mașina e prea bună pentru mine?
Oare Domnul se plimbă prin preajmă într-o Corolla din '78?
Cât timp a trecut de când am ieșit în oraș și am cumpărat din prima ceva ce mi-a făcut cu ochiul?
Ce mă împiedică s-o fac chiar acum ?
„FONDURILE INSUFICIENTE"?
Ce-ai zice dacă „ar trebui să cheltuiești bani pentru a face *bani"?*

întrebările tale sunt pur și simplu uluitoare. Faci progrese extraordinare. Acum, adună-ți toate chitanțele recente de la cărțile de credit. (Ai grijă să *nu* le împăturești sub formă de avioane de hârtie!) Treci cu atenție în revistă toate produsele cumpărate și întreabă-te dacă, după ce le-ai cumpărat, te-ai simțit mai fericit. Apoi pune-le pe două coloane: FERICIT și FOARTE FERICIT. Ia ceva de scris, un calculator și o foaie de hârtie. (IMPORTANT! Au folosi pentru asta un avion de hârtie!) Bun. Adună prețul cumpărăturilor pentru fiecare coloană în parte. Gata? Nu te grăbi... Cele două coloane ar putea arăta cam așa:
FERICIT 32 dolari - aparat electric pentru smuls părul din nas 25 dolari - un cartuș de țigări 72

dolari - pistol (fabricat în Cehia, calibrul 22)
130 dolari în total
FOARTE FERICIT 412 dolari - capac de toaletă cu marginea din blană de nurcă
1 330 dolari - un pandantiv de diamante cu semnul meu zodiacal
2 750 000 dolari- iaht de croazieră
2 751 742 în total

Bun, acum împarte totalul fiecărei coloane la numărul chitanțelor corespunzătoare pentru a afla Prețul Mediu Pe Bucată™. Ai grijă să-ți verifici calculele. în exemplele de mai sus, PMPB™ pentru coloana FERICIT ar fi 4 333 dolari. PMPB™ pentru coloana FOARTE FERICIT ar fi 917 247,33 dolari. S-ar putea ca cifrele tale exacte să difere - e în regulă. Dar ți-ai făcut o idee până acum despre *diferența crucială dintre cele două coloane:* FOARTE FERICIT costă de o grămadă de ori mai mult decât FERICIT. Dacă lucrurile nu stau așa, refă calculele sau sună la compania de la care ai cărțile de credit și anulează-le imediat!

Nu ți se pare că totul „se potrivește cumva“? Ba bine că nu. Acesta e cunoscut sub numele de Primul Corolar al Legii a Cincea™: cu cât cheltuiești mai mulți bani, cu atât o să fii mai fericit.

rugăciunea celui care cheltuiește intr-o veselie

Părinte Ceresc, Cel pe la care trec toate tranzacțiile, fă ca toate achizițiile mele cu cărți de credit să fie aprobate pe dată indiferent de cât de subțire îmi e contul din bancă. Nu mă lăsa să-mi strâng averile ca un avar pe pământ și nici să-mi ascund portofelul sub obroc.

Și păzește-mi ușa de străini, în cazul în care nu vor să se alăture bogățiilor pe care mai bine le-aș cheltui de unul singur. Lasă-mă să fiu precum Fiul Risipitor
care-l golește de bani pe tatăl său cu inima deschisă, care-și trăiește viața din plin, înșelând atât traiul chibzuit, cât și slujbele, și, când va veni ziua în care toți banii se vor fi dus și creditorii care-și vor împrumuturile înapoi mă vor urmări peste tot, primește-mă înapoi în casa Ta cu brațele deschise.

capitolul al șaselea
un pelerin fără noroc... monseniorul își arată fața...
o fantomă pe nume Sébastian...
roma fierbe...
o surpriză nemaipomenită

în luna următoare necazurile s-au ținut scai de noi. *Degustătorul de vinuri,* una dintre cele mai bune reviste de profil din țară, i-a acordat „Vinului abatelui" un rating de 72 dintr-un maxim posibil de 100. Cronicarul scrisese că „are un preț nefiresc de mare pentru un cabernet făcut în zona New Yorkului", iar gustul era un amestec de „mure, avo- cado și banane fleșcăite, o combinație nu tocmai cerească". Frank Priai de la *New York Times* s-a minunat de „prețul ametitor de mare" și a scris că „Vinul abatelui" „aduce în mod ciudat cu unele dintre cele mai aspre vinuri de masă din Valea Maipo, Chile". (Cu siguranță, Priai își cunoștea marfa.) Comenzile pentru „Vinul abatelui" au scăzut dramatic și au continuat să se prăbușească și după ce am redus prețurile.

Apoi a mai avut loc un accident. Fratele Jerome conducea o sesiune de degustat vinuri cu un grup de pelerini - Cavaleri de Columbus, Buffalo, New York - și undeva între al cincilea și al șaselea pahar a anunțat că „vinul ne poartă mai aproape de Dumnezeu". Unul dintre Cavalerii mai afumați se pare că a luat remarca ad-litteram. A ieșit afară și a început să urce pe cărarea încă neterminată spre vârful Muntelui Cana. A ajuns până la troița Sfântului Thad, unde, nu se știe cum, a căzut peste

balustradă în groapa cu rugii de mure și, timp de jumătate de oră, a trebuit să îndure chinuri mari, până când țipetele i-au fost auzite. S-a stabilit în urma procesului o despăgubire de 20 de milioane de dolari, proba supremă fiind cele 78 de copci ale reclamantului, împreună cu „puternicul dezechilibru emoțional în urma torturilor medievale la care a fost supus“. Mai multe grupuri numeroase de pelerini și-au anulat vizitele după ce un ziar din Buffalo a titrat: COȘMARUL CAVALERULUI LA MĂNĂSTIREA CANA.

Anticipaserăm încasări bune de pe urma cascadei Cana, care ar fi trebuit să fie inaugurată la timp pentru sezonul estival, dar proiectul era întârziat, iar bugetul alocat fusese de mult depășit. Elliott avea probleme cu alimentarea cu vopsea roșie de Cana (făcută la comandă) a recipientului în formă de carafă de lângă vârf. Vopseaua se scurgea în sistemul care genera zăpadă artificială pentru vârf. Drept urmare, Muntele Cana, în loc să arate ca un maiestuos vârf alpin, aducea cu o cupă de înghețată de cireșe topită pe jumătate.

— Pentru Alpi, a explicat Elliott, ar fi de preferat totuși culoarea albă.

Facturile de la avocați, de la companiile de construcții și de la furnizorii chilieni se făcuseră teanc pe biroul meu. Intr-o după-amiază, m-am hotărât să discut problemele financiare cu monseniorul Maraviglia, care preluase controlul conturilor noastre.

Când am intrat în camera sa, nu mică mi-a fost mirarea să-l văd pe monsenior uitându-se la televizor, cu o sticlă din rafinatul Château Duhart-Milon Rothschild desfăcută pe masă. Se uita la un

meci de fotbal pe ecranul uriaș. Mi-am dres glasul pentru a-mi anunța prezența. S-a holbat la mine și mi-a făcut semn să iau loc.

— De obicei, nu mă relaxez așa devreme, a zis el, fără a-și dezlipi ochii de pe ecran, dar azi e o zi specială. Echipa mea, AC Milan, are meci cu Stuttgart.

Am încercat să înțeleg importanța colosală a meciului dintre Milan și Stuttgart.

— Stuttgart? am întrebat.

— Echipa cardinalului, a șoptit el. *Conducem cu un gol.*

Nu-l mai văzusem niciodată atât de încântat. Mi-a oferit în fugă câteva impresii despre tehnica excepțională a fiecărui jucător milanez. Când vedeta din atac a lui Stuttgart, Willi Becker, a fost scos în afara terenului de joc din cauza unui *tackling* nemilos, Maraviglia și-a ținut cu greu în frâu bucuria.

— Cred că Blutschpiller e distrus, a spus el entuziasmat. Becker era favoritul lui. Ar trebui să bem pentru asta!

N-am apucat nici să deschid gura vag a protest, că Maraviglia scosese și umpluse un pahar și pentru mine. Mi l-a întins și l-a ciocnit de-al lui.

— Pentru victoria împotriva Germaniei.

Nu voiam să beau, dar m-am gândit că era politicos să mă alătur bucuriei monseniorului. Am luat o gură. Era delicios. Maraviglia a golit paharul și și-a mai turnat unul, terminând sticla. Nu era nici trei după-amiaza. Nu era de mirare că era așa relaxat.

— Dumneavoastră și cardinalul vă uitați împreună la meciuri la Vatican? am întrebat.

— Bravo, Mario! a strigat el spre ecran. Da, ne uităm uneori.

— Cred că e frumos.

— Nu și când echipa lui pierde. Când e supărat, e bine să nu-i stai în cale. Azi e bine că ne desparte Oceanul Atlantic.

A sorbit din vin.

— Ca să fiu sincer, a spus el cu o urmă de ușurătate, nu sunt puține zilele în care e bine că ne desparte un ocean.

Nu-mi păsa de fotbal, dar devenea tot mai interesant. Am mai luat o înghițitură pentru a-i ține companie.

— Bănuiesc că nu-i tocmai ușor să lucrezi pentru cardinal.

— Ușor? Hm!

A observat că sticla se golise, s-a ridicat și a luat-o în jos pe trepte, spre pivnița de vinuri a abatelui. A ieșit, un moment mai târziu, cu o altă sticlă, Lafite Rothschild, de 150 de dolari. Undeva, abatele suspina în singurătate.

— Știi, frate Mog, am ajuns să apreciez singurătatea vieții monahale. E foarte liniște aici. Ca să fiu sincer, nu mă grăbesc prea tare să mă întorc la viața presantă de la Vatican. Mă simt foarte bine aici, la voi.

In timp ce deșerta noua sticlă într-o carafă, am zărit cutia unei casete cunoscute, lângă aparatul video.

— Ați văzut *Pasărea spin?* am întrebat.

— Am ajuns la partea în care preotul îi ia banii bătrânei, a spus el, întorcându-se pe canapea cu carafa de vin. Spune-mi o chestie. Crezi că semăn cu actorul ăsta, Richard Chamberlain?

— N-aș putea spune. Mi s-a zis și mie că aduc un pic cu el.

Maraviglia m-a studiat pentru o clipă.

— Nu, a spus el, nu mi se pare.

— Ei bine, am zis eu încordat, n-am venit aici să discutăm despre Richard Chamberlain. Contul nostru din bancă e gol. Dac-ar fi să ne plătim toate facturile, ar trebui să apelăm la fondurile de rezervă. Am avea nevoie de aproximativ...

— *Fermatelo! Fermatelo! No! No! Nooo!*[31]

M-am uitat spre ecran. Stuttgart înscrisese. Maraviglia s-a prăbușit pe canapeaua de piele. Scorul era egal, cu numai câteva minute înainte de final. In ultimele secunde, Stuttgart a înscris golul victoriei dintr-un corner. Maraviglia a lovit cu putere paharul de vin de pe masă, iar acesta s-a spart.

— *Porca miseria! Li mortacci tua!*[1]

Știam că europenii luau fotbalul foarte în serios, dar reacția monseniorului mi s-a părut prea din cale-afară. începeam să bănuiesc că avea mai puțin de-a face cu fotbalul și mai mult cu sentimentele lui față de Blutschpiller.

— Poate că, am spus ridicându-mă, nu e cel mai nimerit moment pentru a discuta despre bani.

Maraviglia a părut stânjenit. Ca un veritabil om de afaceri, a spus:

— Nu, e foarte bine acum. Ziceai că vă trebuie mai mulți bani?

— Da, ca să plătim facturile.

— Nu pot aproba nici o plată din fondul de rezervă. Dacă aveți nevoie de bani, o să trebuiască

---

31 Opriți-1! Opriți-1! Nu! Nu! Nuuu! (zt.)(n.a.).

să-i agonisiți altcumva.

S-a ridicat pentru a arăta că discuția se încheiase.

— Aud că te pricepi foarte bine la strânsul banilor, frate Mog.

Am luat-o la goană spre Centrul Pelerinilor, în căutarea Filomenei. Nesigur pe mine din cauza vinului, m-am ciocnit de un băiețel care aștepta la ghișeu alături de familia lui să cumpere o jucărie cu baterii, un Ispășitor 2. Jucăria s-a rostogolit pe podea și s-a activat singură. Figurina de plastic a Sfântului Thad a început să avanseze în genunchi, cu mâna dreaptă lovindu-se în piept, în timp ce vocea înregistrată repeta: *Mea culpa! Mea culpa! Mea maxima culpa!*[32] [33]

— *MEA culpa!* i-am spus băiatului, întinzându-mă să-i iau jucăria de pe jos.

Nu știu cum mi-am pierdut echilibrul și am căzut, zdro- bindu-i capul Sfântului Thad cu genunchiul. Spre rușinea mea nemăsurată, a trebuit să fiu ajutat să mă ridic în picioare de tatăl băiatului, care, în tot acest timp, își consola fiul isteric. Trunchiul fără cap al Sfântului Thad continua să repete „meameameamea...“

— I-a retezat capul Sfântului Thad! a urlat copilul.

— Liniștește-te! i-a zise tatăl. O să-ți luăm altul nou.

— Din partea casei, am gemut eu, frecându-mi

---

32 Literal: Porc mizerabil! Muri-ți-ar neamu’! (z’Z.)(n.«.).

33 Replică din liturghia în limba latină însemnând „Din vina mea, din vina mea, din vina mea cumplită" (w.a.).

genunchiul. Știi că exact ăsta a fost sfârșitul Sfântului Thad? i-am spus copilului.

— A călcat cineva pe el?

I-am spus fratelui Algernon de la ghișeu să-i dea gratis un Ispășitor 2. Apoi m-am târât șontâcăind până în apartamentul Filomenei.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat ea.

— Una dintre jucăriile mecanice m-a atacat. Pot să mă așez?

S-a ridicat de la birou și m-a ajutat să mă las într-un scaun. Cred că mi-a simțit răsuflarea.

— Mog. Iar ai băut? *După-amiaza ?*

— Am fost cu monseniorul.

— Ești teafăr? a zis ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

— Ba bine că nu, am răspuns.

— Ce?

— A câștigat Stuttgart.

M-a privit nelămurită.

— Ce tot îndrugi?

— Ne uitam împreună la televizor. Doar noi doi, mă rog, trei, dacă-1 pui la socoteală și pe conu' Rotschild. Foarte caldă atmosfera, deși nu ne uitam decât la fotbal. N-am apucat să vedem *Pasărea spin.* Dar cred că păstrează vizionarea aia pentru un alt partener, am spus. Cineva care să-i spună cât de mult seamănă cu Richard Chamberlain.

— Zău așa, Mog.

— Pare destul de încântat de comparație.

— Ei bine, chiar *seamănă* cu el. N-am nici o vină pentru asta.

— înțeleg. Pur și simplu ai fost sinceră cu el. Și l-ai ajutat cu auditul. Face parte din răspunderea...

fiducinară... fidu... *Ooo, monsignore mio! Ți-am spus în ultimele 10 minute cât de mult semeni cu Richard Chamberlain 1*

— Bine, recunosc, ne-am uitat la *Pasărea spinmlr-o* noapte. Mare brânză. Eram epuizați. Petrecuserăm zece ore cu foile întinse pe masă. Blutschpiller sunase de trei ori ca să urle la el. II auzeam din partea cealaltă a camerei. îți închipui la ce presiuni este supus? Să-l ai șef pe cerberul iadului.

— Și tu faci tot ce-ți stă în putință să-i ajuți. Ești în echipa lui Blutschpiller. Pui umărul la sentința care o să ne trimită drept în Congo. N-ai nici o remușcare? Dintre toți fraierii de pe-aici, *tu* ai visat cel mai sus. Minunea din Cana! Să-mi bag ulcioru-n el de tricou! Jucării cu martiri!

Genunchiul mă înțepa groaznic.

— Poate că m-am înșelat. Unele dintre schimbările de pe-aici n-au fost tocmai întru slava lui Dumnezeu. Toată goana asta după loveaua cea atotputernică... M-am tot gândit în ultima vreme. Munca alături de Ray m-a făcut să...

— Ray? Cine e Ray?

Filoména a roșit.

— Am vrut să spun monseniorul.

— Aha, *acel* Ray. Raffaello Chamberlain. Desigur.

— Mog, chiar nu poți trece peste asta?

— Regret. Pur și simplu nu am abilitatea ta de-a trece mai ușor peste schimbări. în plus, am făcut un jurământ de castitate.

— Am de lucru, a zis ea. Nu sunt obligată să stau să ascult un călugăr bețiv.

M-am ridicat cu greu de pe scaun și am

șchiopătat către ușă. M-am chinuit din răsputeri să vin cu o replică de rămas-bun, ceva care s-o usture, ceva demn de Oscar Wilde. In pragul ușii, roșu la față, m-am întors și i-am zis:

— Ulciori-te-aș!

Câteva zile mai târziu, abatele ne-a chemat pe mine, pe Filoména și pe regizorul nostru, Brent, la o discuție. Stăteam cam înghesuiți toți patru în chilia lui. Brent era fascinat de paie.

— E vreo chestie de sănătate? a întrebat el.

— Nu, e chestie de sărăcie, a răspuns abatele.

— Credeam c-ați depășit faza aia.

— Tocmai de-asta ne-am adunat. Comenzile s-au sistat, cheltuielile sunt mari. Trebuie să generăm cumva un flux de venituri. Avem nevoie de idei noi. Trebuie să readucem miracolul în Cana.

Filoména a fost prima care a vorbit.

— Monseniorul e de părere c-ar trebui să ne concentrăm și să producem un vin mai bun.

Și eu, și abatele ne-am dat ochii peste cap. Abatele a întrebat:

— De ce? A terminat deja tot Bordeaux-ul?

— *Quod seris metes,* a zis ea.

— Mi-a plăcut la nebunie filmul ăla, a spus Brent. Nu s-a mai văzut un Nero la fel de bun ca Ustinov.

— Ala e *Quo vadis,* a spus Filoména.

— Latina Filomenei a ajuns la un nivel înalt în ultima vreme, am zis. A luat lecții particulare.

— „Seceră pe măsură ce sădești", asta înseamnă, a continuat ea, fără să-mi dea atenție. Monseniorul sugerează că, dacă o să producem un vin bun, n-o să mai fim nevoiți să avem grija

marketingului.

Un murmur puternic s-a auzit în cameră.

— E de gândit, a spus ea.

— Bine, a zis abatele. Acum că ne-am gândit la asta, să trecem la beleaua care ne bate la ușă. Brent?

— Am mai putea face o reclamă directă. Al doilea miracol-o rețetă nouă, îmbunătățită, mai mare, mai bun. Dar simt că avem de-a face cu o problemă de control al calității. O să trebuiască să ne punem serios întrebarea - cine-o să înghită momeala? Oamenii au încercat vinul. Știu ce gust are. Să recunoaștem, n-o să mai păcălim nici un degustător de vinuri autentic. Au citit cronicile din ziare și știu că-i naspa. Fără supărare.

— E un vin chilian de masă, foarte decent, a spus abatele.

— Exact. Și-o să trebuiască să găsești oamenii care se mulțumesc cu atât. Nu vorbim de oameni supersofisticați, da? Asta ne ajută. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine. Dacă nu știu nici măcar să citească eticheta, e perfect - vorbim de-o masă foarte mare de cumpărători, nu?

— Cu alte cuvinte, de proști, a zis abatele.

— Uite noul slogan, a spus Filoména. „Cana, vinul numai bun de pus pe masă când oaspeții sunt prea proști ca să-și dea seama de diferență."

— Exact, și pentru asta n-ai nevoie de-o reclamă obișnuită, e de-ajuns o inforeclamă. Lăsați timpii de antenă extrem de scumpi din pauzele de la *Sunetul muzicii.* Pentru mult mai puțin de-atât, puteți cumpăra 30 de minute de emisie noaptea târziu, la un post oarecare transmis prin cablu.

—Asta e cea mai eficientă metodă, sub aspectul

costurilor, ca să ajungi la mintea și la buzunarul proștilor? am întrebat.

— Exact, a spus Brent. Știu, e greu de crezut că astfel de reclame chiar au efect. Și eu aveam dubii până i-am făcut lui Ricardo Montalban inforeclama cu Fatima.

S-a întors înspre abate.

— Ai văzut-o?

— Mă tem că nu, a zis abatele.

Nu sunt sigur c-ar fi recunoscut nici dacă ar fi văzut-o.

— La început mi-am zis, uau, n-avem nimic pe care să construim, *nada.* Avem doar o troiță pe undeva prin Portugalia, unde o șleahtă de puști zic c-ar fi văzut-o pe Fecioara Maria cu mult timp în urmă. Avem câteva povești despre vindecări miraculoase și lumini care se rotesc pe cer, probabil din cauză că țăranii ăștia stau prea mult cu ochii-n soare. Și ca să fie tacâmul complet, ca actor pentru reclamă mi-a fost dat un tip care, de când se știe, n-a făcut altceva decât să laude în gura mare tapiseriile unor mașini[1]. Mă gândeam că așa ceva n-o să aibă efect *în vecii vecilor.* Dar a avut.

— Ce-ai propune pentru Cana? a întrebat Filoména.

— Mă gândeam la Sally Field.

— Călugărița zburătoare?[34] [35] Glumești.

— De ce nu? Inchipuie-ți-o luând o înghițitură zdravănă de vin și zicând: „O să vă placă! O să vă placă *foarte* mult!"

— Dar și dacă presupunem c-o s-o convingi pe Sally Field să lucreze cu noi, publicului n-o să-i placă, a zis Filoména. Marketingul nu e totul. *Vinul* trebuie să le placă, nu reclama.

Abatele a întins mâna și i-a atins brațul Filomenei. A privit-o cu îngrijorare.

— Precis ți-e bine?

t

Desigur că n-am dat de Sally Field, dar am reușit să-l aducem pe Hugh O'Toole. Momentul de apogeu al carierei sale fusese cu trei decenii în urmă, când interpretase rolul principal în *Holy Ghost!,* un serial TV despre preotul unei parohii bântuite de o fantomă neastâmpărată pe nume Sébastian, care îl scoate - dar mai ales îl bagă - din belele prin înscenarea unor minuni. (Rolul episcopului mai mereu scos din pepeni era jucat de Fred Mac Murray.)

Filmările au durat o săptămână. Pentru secvența inițială, echipa lui Brent a construit o

---

34 In anii '70, Ricardo Montalban (cunoscut actor mexican) a realizat mai multe reclame pentru modelele de Chrysler, promovând așa-numita „piele de Corint" ca tapiserie. Ulterior, Montalban a recunoscut că respectiva sintagmă nu însemna de fapt nimic, era doar o formă de manipulare prin publicitate. Tapiseriile mașinilor erau de fapt fabricate într-o fabrică din Newark, Newjersey *(n.tr.).*

35 *The Flying Nun* - serial TV difuzat pentru prima oară în Statele Unite, între 1967 și 1970, cu Sally Field în rolul protagonistei *(n.tr.).*

replică a confesionalului din *Holy Ghost!*O'Toole s-a chinuit să încapă înăuntru, din cauza celor câteva kilograme suplimentare pe care le acumulase. Dar, stând acolo și ascultând o voce înregistrată venind dinspre ecran, și-a reintrat ușor în pielea vechiului său personaj.

— Binecuvântează-mă, părinte, căci am găsit cel mai bun vin făcut vreodată! a zis binecunoscuta voce pițigăiată a fantomei Sébastian. Bogat, rotund, aromat și totuși gustos, proaspăt, dar sofisticat, pregătit de mâini sfinte și disponibil la un preț ceresc.

— Sébastian! a sâsâit O'Toole. De câte ori ți-am spus să nu pui piciorul în confesional?

— Dar, părinte, trebuie să-ncerci vinul ăsta.

— *Nu în confesional!*

în acel moment, doi tehnicieni au coborât cu frânghii o sticlă de Cana și un pahar în fața preotului. La vederea obiectelor plutitoare, O'Toole a reacționat cu întârziere ca întotdeauna, izbucnind în bine-cunoscutul strigăt plângăcios:

— Te rog, Sébastian, nu *încă* un miracol!

O'Toole s-a întins apoi după sticla care a zbughit-o înainte ca el s-o poată apuca. A ieșit din confesional în urmărirea ei și s-a pomenit în fața Mănăstirii Cana. Sticla a ciocănit la ușă și un abate radios a deschis. Acesta l-a condus cu voioșie pe O'Toole într-un tur al vinăriei, lăsând la o parte însă Centrul pentru Meditație în Singurătate. O'Toole s-a prefăcut mirat de răspunsurile abatelui la întrebările sale țintite, de genul „Cum faceți ca vinul ăsta să aibă un gust atât de divin?"

— De trei lucruri e nevoie. Hărnicie, struguri

de soi și o picătură din ceva special, pe care l-am brevetat aici, la Cana.

A arătat spre mașinăria din care picura câte un strop din vinul original din Cana în fiecare sticlă de pe bandă.

— Ce-i ăsta? a întrebat O'Toole.

— Ei bine, a zis abatele, fluturând din mâini ca un heruvim, să zicem că-i un ingredient secret pe care-1 numim... *dragoste.*

M-am întrebat dacă era o idee bună să punem accentul tocmai pe această etapă a operațiunii. Pe lângă că putea fi extrem de stânjenitor - îmi și imaginam titluri de ziare de genul INGREDIENTUL SECRET AL CĂLUGĂRILOR: VINUL PROST -, exista probabilitatea să atragem atenția mai vechilor noastre cunoștințe de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc. A aduce vorba despre „ingrediente secrete" putea fi interpretat drept o abatere de la normele de sănătate, ceea ce constituia o gravă încălcare a legii federale. Am adus problema în atenția abatelui și-a lui Brent.

— Nu-ți face griji în privința BFATAF, a zis abatele. N-ar îndrăzni să se ia de o biată comunitate de umili călugări numai pe baza unei chichițe tehnice. Am sădit frica de Dumnezeu în agentul ăla.

— Mie nu mi s-a părut din cale-afară de speriat, am zis.

Abatele mi-a aruncat o privire încruntată.

— Frate, nu cumva trebuia să te îngrijești de-un fond de rezervă? Randamentul tău în ultimul trimestru a fost cam dezamăgitor.

în mod cert, era o sugestie s-o las mai moale.

Așa că mi-am petrecut următoarele două săptămâni zgâindu-mă cuminte la ecranul computerului, mâncat de grija dolarului care pierdea teren în fața mărcii. După cină, în calefactoriu am auzit frânturi de șușoteli despre filmări: construcția unei noi grote la poalele Muntelui Cana, autobuze pline ochi cu figuranți aduși de la New York, certuri aprinse între Filoména și Brent.

— Mulțumește cerului că nu ești băgat și în asta, mi-a spus fratele Bob într-o seară. Cred că au ceea ce se cheamă „grave divergențe de creativitate".

A trebuit să așteptăm până la unu noaptea ca să vedem pentru prima oară reclama. Eram foarte somnoros, aproape că ațipisem, în timp ce sub ochii mei abatele îl conducea pe O'Toole prin mănăstire, dar am sărit ca ars când i-am văzut trecând pe lângă un morman uriaș de câije.

— Ce-s alea? i-am șoptit lui Brent, care ședea lângă mine.

— Câije, a zis el.

— Știu că-s câije, dar ce caută acolo?

— E doar o cale rapidă, vizuală, de-a simboliza o troiță. Vrem ca spectatorii să se gândească la Lourdes, la Fatima.

— De ce?

— Uită-te. O să-ți dea lacrimile în scena următoare.

Abatele și O'Toole s-au oprit la poalele Muntelui Cana, exact lângă grota pe care-o amenajaseră Brent și echipa lui. în mijlocul bazinului era o sticlă mare de Cana, din care se revărsa vin roșu. Mai mulți pelerini aflați în apropiere își umpleau paharele de vin murmurând:

— Ce buchet!

-— Mă simt mai tânăr cu zece ani.

— Rubiniu și mieros.

— Am pierdut 15 lire.

— Nu pricep - cum de vând un vin excepțional ca ăsta pentru mai puțin de zece dolari?

— Pot să merg din nou!

Abatele și O'Toole s-au oprit să stea de vorbă cu o tânără pe nume Brenda, care tocmai își aruncase cârjele în morman.
Tânăra a explicat voioasă cum o bătea gândul să se sinucidă până a auzit de Cana de la un prieten care își recăpătase vederea după ce băuse o sticlă de vin.

— Minunat! i-a zis O'Toole fetei și a luat un foitaj cu somon de pe tava cu aperitive cu care un călugăr se plimba încoace și încolo.

Intorcându-se spre abate, O'Toole a întrebat cu sinceritate:

— Spune-mi, părinte, cum poate vinul ăsta să-i vindece pe toți acești oameni?

— Ei, Hugh, a zis abatele, ne aflăm la Cana, nu-ți imagina că suntem cine știe ce firmă de vindecători. Tot ce încercăm să facem e să producem un vin excelent la un preț excelent. Minunile de care au avut parte Brenda și ceilalți nu pot veni decât de la Dumnezeu.

In acest moment, s-a auzit o voce pițigăiată:

— Sau de la mine!

— Gura, Sébastian! a tunat O'Toole.

Abatele i-a condus pe O'Toole și Sébastian spre vârful Muntelui Cana, avertizându-1 pe primul în momentul când au trecut pe lângă troița Sfântului Thad:

— Ai grijă la rugii de mure, Hugh, în caz că n-ai chef de chinuri groaznice.

— Azi nu, mersi.

—Aaauuu! a făcut Sébastian. Acum o să trebuiască să-mi iau un cearșaf nou.

Ajunși în vârf, s-au urcat într-una dintre bărcile din apropierea Cascadei Cana. Abatele a destupat o sticlă din „Vinul abatelui". S-au vânzolit puțin, deoarece Sébastian a insistat să stea în față. Un pahar de vin plutitor era dovada prezenței lui alături de ceilalți.

— Ia să vedem, părinte abate, a spus O'Toole, în timp ce priveau amândoi soarele apunând în spatele podgoriilor, puteți, tu și călugării de aici, să produceți îndeajuns de mult din acest vin minunat pentru a ajunge tuturor celor care-ar vrea să-l cumpere?

— Facem tot ce putem, Hugh, dar nu știu pentru cât timp ne ajung rezervele.

— Deci, oamenii care ar dori să comande vinul ar trebui s-o facă imediat, fără să mai piardă nici un minut?

— Exact, Hugh. Ar trebui să sune la numărul de pe ecran. Pentru primii care sună, avem un stoc limitat de imitații ale carafelor originale folosite de Domnul Nostru la nunta din Cana. Călugării noștri sunt gata să vă primească apelurile. Acceptă toate cărțile de credit importante. Și chiar și pe cele mai puțin importante.

— Și dac-ar vrea să vină la Cana? Există vreun loc unde s-ar putea simți bine întreaga familie?

Sébastian a întrebat:

— Ce face maneta asta?

— Nu pune mâna pe nimic! a zis O'Toole, dar maneta de lângă scaunul din față s-a rotit.

— Țineți-vă bine, a spus abatele.

— O, nu! a zis O'Toole, în timp ce barca o luă la vale spre buza prăpastiei.

Sebastiiiiniiiaaaaaaaaaaan!

Barca în formă de carafă s-a rostogolit la vale și a aterizat împroșcând în toate părțile apă de culoarea vinului.

— Ei bine, *asta* numesc eu miracol! a zis Sébastian, în timp ce paharul plutitor se înclina și se vărsa.

Reclama s-a încheiat. Din camera alăturată, cea destinată „onorării comenzilor[36], s-a auzit un zgomot de telefoane zbârnâind.

— Ascultați, a spus Brent. Dealurile freamătă în sunetul.... ba-ni-lor...[37]

In mai puțin de o lună, am primit comenzi de 150 000 de sticle de Cana și o medie zilnică de 2 300 de pelerini. După ce ne-am achitat datoriile, tot am rămas cu 10 milioane în bancă. Un petrolier plin cu cabernet chilian pufăia pe ape spre New York. Abatele se simțea în largul lui, odată cu faima recăpătată a Canei, făcându-le el însuși un tur al mănăstirii reporterilor și VIP-urilor (cu P nu de la persoane, ci de la pelerini!) și discutând îndelung cu Elliott despre noua idee a Băilor Cana. Nici nu vrusesem să aud de așa ceva, dar Elliott îmi spusese că va fi „o experiență de afundare completă într-un vin roșu fierbinte'*.

Elliott și abatele încercaseră s-o convingă pe

36are alive with the sound of music" (n./r.).

37 Parafrazare a celebrei replici din *Sunetul muzicii-.* „The hills

Filoména să vină cu un plan de afaceri pentru noua linie de Produse Cana pentru îngrijirea sănătății™, spa și înfrumusețare. Filoména a refuzat pe motiv că era prea ocupată cu afluxul de pelerini. Cât despre monseniorul Maraviglia, a rămas extrem de reținut în privința recentelor evoluții. N-a suflat o vorbă despre reclamă, n-a pomenit nimic despre maldărul de câije din fața grotei și n-a scos un cuvânt despre sfârșitul inspecției sale care părea să nu se mai termine.

într-o dimineață, fratele Mike, asistentul abatelui, a venit la mine cu o scrisoare din partea Biroului Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de foc. Era adresată abatelui.

— Mi-a zis s-o arunc, a spus fratele Mike, dar m-am gândit că ar fi bine s-o verifici tu înainte.

Am citit.

Cu privire la promovarea difuzată recent pe mai multe posturi de televiziune a vinurilor produse de Cana, aceasta este o înștiințare formală a faptului că promovarea amintită contravine Codului Legilor Federale, volumul 27, capitolul 4.39, alineatul H, prin care este interzisă orice afirmație de tipul „folosirea vinului are efecte curative sau terapeutice", dacă o asemenea afirmație este neadevărată sau își propune să creeze o falsă impresie. In rândul pretinselor beneficii terapeutice intră:

- recuperarea capacității normale de deplasare,
- scăderea în greutate,
- creșterea părului,
- scăderea nivelului de anxietate,
- beneficii dermatologice,
- creșterea potenței sexuale,
- recuperarea acuității vizuale.

Prin prezenta sunteți convocat să compăreți în fața instanței numite anterior pentru a răspunde acestor acuzații. Se recomandă să fiți însoțit de un avocat. Puteți să negați acuzațiile și, în același timp, să prezentați dovezi care considerați că vă pot susține cauza.

Vă aducem de asemenea la cunoștință că la biroul nostru au fost primite anterior plângeri ale consumatorilor privind neonorarea comenzilor prin telefon sau e-mail pentru produsul dumneavoastră.

Pe lângă acestea, vă informăm că au fost făcute plângeri privind conformitatea etichetelor produsului dumneavoastră. Regulamentele BFATAF prevăd că formulele din categoria „produs și îmbuteliat de“ pot fi folosite numai dacă sunt împlinite anumite cerințe.

Puteți depune o plângere împotriva acestor capete de acuzare la audierea programată după cum puteți citi mai sus.

Pedepsele pentru înfăptuirea infracțiunilor amintite mai sus includ amenzi substanțiale, confiscarea proprietăților și închisoarea.

M-am uitat la fratele Mike.

— Abatele ți-a spus să arunci asta?

Fratele Mike a ridicat din umeri.

— Mda. Acum l-a apucat că vrea să se întoarcă în mijlocu’ oamenilor. Cei de la *60 minutes*[38] au sunat de câteva ori. Și mai e și o duduie care zice c-ar fi producătoarea lu’ Mike Wallace.

---

38 Emisiune TV foarte populară, recunoscută pentru investigații și expunere inopinată în media. Reporterul protagonist este Mike Wallace, celebru pentru „interviurile-capcană" (n.a.).

— *60 minutes?* Grozav, asta ne mai lipsea. Mike Wallace să investigheze escrocheria cu „ingredientul secret al Canei".

— Da, a zis fratele Mike. Poate că era mai bine să nu-i băgăm în seamă pe ăștia. Da' nu înțeleg de ce-i ignoră pe cei de la BFATAF. Când l-am întrebat, mi-a spus:, A nu, ăștia încearcă doar să bage din nou frica-n noi." Se pare că cei de la Birou au mai fost pe-aici acu' un an, un an și ceva, nu?

— Da, am avut o discuție despre comenzile neonorate. Pe mine m-au speriat, dar îl știi pe abate. El răspunde numai în fața unor autorități înalte.

— Îhî, faza cu „să-i dai Cezarului"... Am făcut o informare despre asta. Ai văzut data exactă a audierilor?

Spre disperarea mea, data trecuse deja de o săptămână. Fratele Mike mi-a atras atenția că scrisoarea fusese expediată a doua zi după difuzarea reclamei. Cu siguranță, abatele avea treburi mai importante decât să răspundă chemărilor în fața legii ale unei agenții federale.

Am sunat repede la BFATAF și am dat peste agentul care fusese la Cana. Mi-a ascultat în tăcere scuzele îmbelșugate și cererea pentru o reprogramare a audierilor. In privința pretinselor efecte pozitive asupra sănătății, am încercat să argumentez că abatele indusese o declarație de delimitare la sfârșitul reclamei.

— Puteți încerca să-i explicați asta agentului de la audieri, a zis el impasibil. Presupunând c-o să pot fixa un nou termen. O să fac tot ce-mi stă-n putință, dar trebuie să vă spun că nu sunteți văzuți

foarte bine pe-aici. Primim întruna plângeri că nu vă onorați comenzile.

— Nu vă faceți griji, o să expediem foarte curând comenzile respective. Vinul e pe drum.

— Pe drum? Dar de unde vine?

— Aăăă, de la prese... spre sticle. Am avut ceva probleme cu producția.

— Când estimați c-o să se rezolve problemele respective?

— Dintr-un moment într-altul, am zis, făcând o supoziție îndrăzneață. în cel mai rău caz, într-o săptămână.

— Garantat?

— Trebuie neapărat?

— Ar fi de folos, în vederea stabilirii unui nou termen pentru audieri.

— Atunci garantez.

— Bun, o săptămână. Vineri, pe 17. La prânz? O să produceți din nou la capacitate maximă?

— Cu siguranță.

— Bine. Atunci n-o să vă deranjeze dac-o să trimitem un agent acolo să verifice situația.

Nu era timp de pierdut. Am sunat la podgoria din Chile. Au verificat datele cu transportatorul și mi-au dat vești bune: nava urma să ajungă la New York a doua zi. Vinul avea să fie descărcat în weekend și să iasă din vamă luni. De îndată ce vor fi primit dovada plății - încă le datoram două milioane de dolari -, aveau să dea drumul vinului. Am reușit să-l conving pe Maraviglia să trimită prin fax băncii noastre din New York autorizația de-a transfera bani în Chile luni dimineață. Am sunat de asemenea la compania de camioane și le-am spus că aveam nevoie de vin luni noapte.

Camionagiii au cerut un bonus substanțial, de vreme ce asta ar fi însemnat să muncească peste programul lor obișnuit de opt ore.

O oră mai târziu, eram încă la calculator, lucrând la fondurile Cana, când am primit un e-mail. Venea din partea lui Pagliaccio, unul dintre obișnuiții de pe forumul de discuții al Vaticanului. Deveniserăm amici electronici. In ziua respectivă avea niște vești cu adevărat fierbinți:

Caro Hedgehog

Prietenul nostru stacojiu pleacă săptămâna viitoare în America. Secretarul său personal, părintele Hans, a făcut toate aranjamentele după întâlnirea săptămânală de miercuri. La întâlnire i s-a prezentat o casetă video cu o mănăstire americană la care se produce vin. Este aceeași cu cea de la care provenea vinul care l-a îmbolnăvit pe Sanctitatea Sa. Acum călugării pretind că vinul lor vindecă orice soi de boală. Iți închipui! Poate că-l vor lua cu ei în Kisangani. Poate că-i va vindeca pe cei de-acolo de malarie.

Așadar, Blutschpiller era pe drum. Auditul lui Maraviglia se încheia în sfârșit. Caseta video pesemne că fusese picătura care umpluse paharul, aducând și cea din urmă dovadă concludentă din raport, iar acum Marele Excomunicator în persoană venea să oficieze la ziua judecății noastre. Maraviglia nu făcuse altceva decât să-și ducă treaba la bun sfârșit, dar ar fi putut măcar să ne avertizeze. Dar de ce nu ne înștiințase Filoména că ziua execuției noastre fusese stabilită? M-am îndreptat spre centrul de conferințe.

Amândoi se aflau la masă, luând prânzul și savurând o frumușică sticlă de Barolo.

— Ce drăguț, am spus. Barolo. Complementul

perfect pentru un audit complet.

Filoména și-a ridicat privirea din *lasagna.*

— Numai de s-ar sfârși odată. Nu-mi mai văd capul cu toți pelerinii ăștia și cu auditul.

Deși eram ispitit s-o fac, m-am abținut să declanșez o discuție despre activitățile ei nocturne.

— Tot n-ai terminat? Păi, bănuiesc că mereu o să mai fie niscaiva detalii de ultim moment, cum ar fi, de exemplu, hotărârea asupra lemnului cel mai potrivit pentru rug.

Amândoi s-au holbat la mine. Maraviglia a spus:

— Nu-nțeleg.

— Pentru arderea ereticilor implicați. Spuneți-mi, monseniore, ce lemn preferă cardinalul Blutschpiller? Ar trebui să facem provizii serioase pentru sosirea lui de săptămâna viitoare.

Amândoi au părut uimiți. Cu siguranță, nu se așteptau să le știu secretul.

— Trebuie să recunosc că am simțit o mică... durere când am auzit că sosește aici. Mi-am zis că întotdeauna sunt ultimul care află. De ce nu ne-ați spus? Credeam că avem o legătură, o relație. După toate - i-am aruncat o privire Filomenei - momentele plăcute pe care le-am împărtășit, după tot vinul ăsta minunat, ne-ați fi putut spune măcar că Blutschpiller e pe drum încoace.

— Cine ți-a spus asta? a întrebat Maraviglia.

— Ei, am sursele mele. Aud că întâlnirea de miercuri a fost destul de animată. Se pare că încântarea cardinalului la vederea reclamei noastre a fost așa de mare, încât i-a cerut fratelui Hans să rezerve numaidecât biletele de avion

pentru săptămâna următoare.

Maraviglia și-a șters buzele cu șervețelul și s-a ridicat. S-a dus la fereastră și a privit fix către Muntele Cana. în depărtare, îi vedeam pe pelerini la troița Sfântului Thad, introducând monede în rugii de mure. Deasupra, o barcă plină cu pelerini tineri se rostogolea la vale pe jgheab, iar țipetele lor de plăcere se auzeau vag prin geam.

M-am uitat la Filoména. îl fixa cu privirea pe Maraviglia.

— E adevărat, Ray?

In cele din urmă, monseniorul s-a întors și a spus:

— N-aveam dreptul să suflu o vorbă.

—Așadar, auditul s-a încheiat, a zis ea, încercând cu greu să se controleze.

Vedeam cum în mintea ei se întrevedea iminenta plecare a monseniorului. Episodul ăsta din *Pasărea spin* se apropia de final. Acum știa și ea ce însemna să fii abandonat. Pe de o parte, îmi părea rău pentru ea. Pe de alta, îmi spuneam: Bine.

— Ei bine, a zis ea, mă bucur că totuși cineva mi-a spus.

Pentru prima dată, Maraviglia a părut să se simtă cel mai stânjenit dintre toți.

— Filoména, a zis el pe tonul explicativ al iubitului infidel care tocmai fusese prins, am *vrut* să-ți spun.

Mi-a văzut zâmbetul superior.

— Am vrut să vă spun tuturor. Dar cardinalul a insistat pentru discreție totală.

— Ce-o să se întâmple acum? a întrebat Filoména. Când sosește?

— Intreabă-1 pe fratele Mog. Se pare că le știe pe toate. Spune-ne, la bordul cărei aeronave sosește?

— îmi pare rău, am zâmbit, dar n-am dreptul să vă spun.

— Ei, zău așa, a spus ea, chiar nu aveți de gând nici unul dintre voi, robii lui Dumnezeu, să-mi spuneți ce se întâmplă?

Nici eu, nici Maraviglia nu ne-am clintit.

— Am înțeles, fetele sunt excluse din discuția voastră. Ca și din Biserică.

— Ordinele cardinalului, a zis Maraviglia și s-a întors către mine. O să mă sfătuiesc cu Roma în privința acestei evoluții a lucrurilor. O să fac un anunț la cina din seara asta, între timp, o să te rog să respecți autoritatea Scaunului Papal. Nu sufla o vorbă nimănui. Acum ne poți lăsa singuri, părinte.

în timp ce dădeam să plec, s-a așezat la masă alături de Filoména. Atât de multe de discutat, în atât de puțin timp.

Era rândul meu să citesc la cină. Textul ales de mine era Cartea a șasea din Apocalipsă:

Și a ieșit alt cal, roșu ca focul; și celui ce ședea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei; și o sabie mare i s-a dat...

Mi-am tot aruncat ochii asupra lui Maraviglia în timp ce citeam, gest care n-a părut să-1 binedispună defel.

După ce am terminat, am luat loc lângă abate. Maraviglia s-a ridicat și s-a îndreptat bățos spre pupitru.

— Părinte abate, fraților, a început el, am să vă fac un anunț trist și dureros. Timpul meu alături

de voi se apropie de sfârșit.

Abatele a șoptit:

— La grea încercare suntem supuși, dar trebuie s-o îndurăm cu zâmbetul pe buze.

— Mulți poate că s-au întrebat de-a lungul lunilor care au trecut ce anume m-a reținut atât de mult aici, în Cana...

— Château Figeac, a mustăcit abatele.

— Adevărul e că n-am făcut un simplu audit în privința finanțelor mănăstirii...

— Nuuu, a continuat abatele, ai fost tare ocupat să te uiți la fotbal la televizorul meu.

— Cred c-ar trebui să fim atenți, i-am șoptit.

— O analiză financiară nu e complicată. Ar necesita, probabil, numai o săptămână. Nu, fraților, am desfășurat o analiză mult mai importantă: un audit al *sufletului* din Cana.

Abatele a murmurat:

— Auzi, mă lași?

— Am găsit un suflet în ruină.

Ochii săi au devenit reci și plini de reproșuri.

— Ați jurat să mergeți pe urma pașilor lui Isus cu smerenie și, când colo, aflu că vă plimbați cu un Lexus...

— Doar ți-am zis să ascunzi mașina, a șuierat abatele.

— Am ascuns-o, i-am șuierat înapoi. Pesemne c-a găsit chitanța.

— Ați jurat să urmați învățăturile Sfintei Scripturi, și în schimb vă găsesc citind dintr-un oarecare Dr. Deepak Chopra. Ați jurat să nu vă faceți chip cioplit și să nu vă închinați lui, iar voi ciopliți un *munte* întreg. Fântâni de vin! Rugi de mure acționați mecanic. Ați jurat că veți fi în slujba omenirii, și în schimb aflu că furați de la

oameni. Cardinalul spera că prezența mea o să vă determine să vă schimbați. Spera că, în ultima clipă, o să renunțați la căile lumești și o să urmați calea Sfântului Thaddeus. Și ce s-a întâmplat în schimb? Ați comis cel mai grozav păcat dintre toate. Această, această - aproape că a scuipat cuvântul - *reclamă.* Ați tras Biserica Catolică înapoi cu 500 de ani. Chiar și Sanctitatea Sa a văzut lucrul ăsta.

Călugării au început să se agite.

— Cardinalul i-a arătat-o săptămâna asta. A fost peste măsură de întristat. I-a cerut Eminenței Sale să vină aici și să se ocupe personal de situație.

Abatele a întrebat stins:

— Cardinalul Blutschpiller? Vine încoace?

— Da. Săptămâna viitoare. O să conducă instanța papală pentru anchete. De asemenea, o să încerce să negocieze cu autoritățile civile. Dac-aș fi în locul vostru, m-aș ruga din toată inima ca intervenția cardinalului să aibă succes. Nu doar legile Domnului au fost încălcate aici. Puteți ajunge la închisoare din cauza neplăcerilor pe care le-ați cauzat consumatorilor.

Abatele s-a prăbușit în scaun.

— In timp ce-i așteptăm sosirea în rugăciune și liniște, cardinalul a ordonat următoarele. în primul rând, începând de mâine, întrerupem toate activitățile legate de centrul de pelerini, inclusiv cascada. în al doilea rând, închidem fântâna cu vin. în al treilea rând, îndepărtăm mormanul de cârje. în al patrulea rând, în așteptarea deciziilor cardinalului, toate bunurile și conturile Canei o să fie blocate, în al cincilea rând, o să reluăm disciplina monastică a Sfântului Thaddeus. Nu vi se cere să vă tăvăliți prin tufișuri cu spini, nici să vă biciuiți unul pe altul cu mațe de capră, ci doar

să evacuați din chilii toate instrumentele electronice moderne, precum și oricare altele destinate plăcerii și timpului liber. Trebuie să recunosc că am fost surprins, în timpul auditului meu, să găsesc note de plată pentru crose de golf. în al șaselea rând, nimeni n-are dreptul să părăsească mănăstirea sau să comunice cu exteriorul fără aprobarea mea scrisă. Vă rog să-mi încredințați chiar acum cheile tuturor vehiculelor.

L-a privit fix pe abate.

— Inclusiv Lexusul.

Totul părea împietrit. Zeci de călugări stăteau cu privirea pironită în farfurie.

— Acum, a spus monseniorul Maraviglia, să ne plecăm capetele și să ne rugăm de iertarea Domnului Nostru.

A deschis breviarul și a citit din rugăciunea Sfântului Thad „de rostit la vremuri de restriște". Nu era prea reconfortant gândul că acestea erau cele din urmă cuvinte consemnate ale patronului nostru spiritual, rostite în fața sultanului, care, plictisit să-l mai tortureze, poruncise să i se taie capul:

Doamne, privește la nenorocitul de mine și fă ca suferințele mele să-mi fie și mai grozave decât păcatele. Fie ca durerea să-mi macine mădularele. Și când trecută va fi acea durere, dă frâu liber unui chin și mai mare. Și când voi crede că ceea ce a fost mai rău a trecut, pune-mă la cazne de neînchipuit, astfel încât, la ziua Judecății de Apoi, păcatele mele vor fi spălate și toți vor spune: „ Cu adevărat, acest om a știut ce e durerea... “

Weekendul a trecut încet și greu. Deoarece mi se interzisese să-mi mai folosesc computerul, am petrecut ceva timp îndeletnicindu-mă cu ceva ce

nu mai făcusem de multă vreme - rugăciunea și contemplația. Majoritatea celorlalți călugări au făcut la fel. In aer se simțea o spiritualitate de netăgăduit, numai că, parafrazându-1 pe Dr. Johnson[39], nimic nu te ajută să te concentrezi ca perspectiva ca, a doua zi, să-ți fie retezat capul.

Abatele n-a scos un cuvânt în timpul meselor, iar în restul timpului a rămas închis în chilia sa. Până și voiosul nostru frate Jerome părea abătut de această dată. Numai fratele Bob a reușit să ne mai ridice moralul. Duminică dimineață, pe când ieșeam încolonați din biserică după Sfânta Liturghie, a început să fredoneze refrenul *It's a Long Way to Tipperary,* cântând adeseori în surdină *It's a Long Way to Kisangani.*

La cinăjerome ne-a împărțit pagini fotocopiate cu o listă pe care o alcătuise și o intitulase „Limbaj uzual în Congo", precum și un dialog practic intitulat *O conversație în kisan- ganeză între* frère *Jacques și* frère *Jim.* Dialogul era cam așa:

FRATELE JACQUES: O la la, ce cald este!

FRATELEJIM: Nu așa de cald ca în iad. Hehe!

JACQUES: Se spune că nu doar căldura e de vină, ci și umezeala.

JIM: Dă-mi voie să te contrazic. Aici spunem așa: nu malaria e de vină, ci lepra.

JACQUES: A, apropo de asta, nu aveai două mâini la micul dejun, când ne-am întâlnit?

JIM: Așa-i, ai dreptate. Pe unde mi-o fi mâna

---

39 Samuel Johnson (1709-1784) - una dintre figurile marcante ale literaturii engleze. Critic, eseist, poet, lexicograf, cel rămas în istorie sub numele de Dr. Johnson, este bine-cunoscut pentru numeroasele sale aforisme și vorbe de duh *(n.tr).*

stângă, n-ai văzut-o cumva?

JACQUES: Poate că e în bibliotecă. Vrei să mergem și s-o căutăm împreună?

JIM: Bună idee. Dar hai să ne luăm mai întâi antidotul împotriva malariei.

JACQUES: Cu siguranță. Sau am putea pur și simplu să bem niței vin miraculos din Cana. Se zice că vindecă orice. Poate că-ți face să crească o nouă extremitate.

JIM: Te rog, te implor, nu-mi mai pomeni de vinul ăsta blestemat.

JACQUES: Ce surpriză! Iată-1 pe fratele Auguste.

JIM: lartă-mă, frate. Mi-ai văzut cumva mâna stângă?

AUGUSTE: îmi pare rău, nu. Dar dă-mi voie să te întreb, asta e sandaua ta?

JIM: Cu siguranță nu. Unde-ai găsit-o?

AUGUSTE: înăuntrul crocodilului enorm pe care l-au capturat localnicii. Spuneți-mi, l-a văzut vreunul dintre voi pe fratele Anatole?

JACQUES: De ieri după-amiază încoace, nu. L-am văzut la spălat ieri la amiază, în josul râului.

AUGUSTE: Fir-ar să fie! E al treilea călugăr înfulecat luna asta. Al cui e rândul să meargă la spălat? Stați! Unde fugiți amândoi atât de repede?

După cină, am plecat la o plimbare pentru a-mi mai limpezi capul. în lumina amurgului, se simțea o oarecare liniște, ba chiar măreție, deasupra Muntelui Cana - poate și pentru că lipseau pelerinii gălăgioși care să alunece pe tobogan, lipseau și rugii de mure mecanici care să le garanteze iertarea păcatelor în schimbul introducerii câtorva monede, lipseau și apele

învolburate ale fântânii, și falsele promisiuni.

Am urcat pe potecă până la troița Sfântului Thad. Stăteam în fața ei, pe gânduri, întrebându-mă ce ar fi făcut patronul nostru spiritual într-o situație ca a noastră, când am fost luat prin surprindere de o voce. Era a Filomenei.

— îți trebuie monede? a întrebat ea.

— Da, am răspuns. Monseniorul mi le-a luat pe toate.

— N-am poșeta la mine, altminteri ți-aș fi împrumutat una.

— Poftim? Și să încâlci ordinele monseniorului? N-ai face tu așa ceva!

— Mog, e o seară plăcută afară. N-am putea avea și noi o discuție plăcută?

— De ce nu? am încuviințat.

Ne-am așezat amândoi pe bancă, lângă troiță.

— Aș da și bani ca să aflu ce gândești, a zis ea. Și n-o să-i spun nimic monseniorului.

— In regulă. Nu mi-ar strica niște bani. Dacă tot m-ai întrebat, mă gândeam să repet câteva propoziții în franceză, care mi-ar putea fi de folos. De pildă, *Pardon, mademoiselle. Est-ce que vous avez vu ma main gauche?*[40]

— Caută la capătul încheieturii și o s-o găsești. Ce tot îndrugi?

— Glumele cu leproși sunt la modă acum printre noi. Nu contează, ar fi trebuit să le auzi pe viu.

Filoména a oftat.

— Cred că aveți în față o săptămână îngrozitoare, băieți.

— *Băieți?* Ce vrei să spui? Mi se pare mie, sau

---

40 Mă iertați, domnișoară. Nu mi-ați văzut cumva mâna stângă? *(n.tr.).*

consultantul nostru de marketing a avut și are de-a face cu toate astea? Inclusiv cu mormanul ăsta de - zi-i pe nume - pe care stăm chiar acum. Ai și tu de dat socoteală.

— Știu. Am vrut să spun că nu sunt un membru al Ordinului. Ce poate să-mi facă Blutschpiller? Să mă caterisească? Dar ai dreptate. Am dat-o în bară. Ar fi trebuit să te ascult. Lucrurile pur și simplu au scăpat de sub control.

— Ca în reclamă. *E doar un cabemet chilian oarecare, dar cred c-o să te amuze puterile lui supranaturale.*

— Probabil că n-o să mă crezi, dar la faza aia m-am luptat la cuțite cu Brent. Și ghici cine-a avut câștig de cauză de fiecare dată.

— Sfinția Sa, Deepak Chopra.

— Exact, omul cu doctoratul. Am încercat într-o zi chiar să opresc producția. Am strigat: „Brent, nu le poți cere oamenilor să-și arunce cât colo afurisitele de cârje!" Abatele m-a tras la o parte și mi-a explicat că mormanul de cârje nu era altceva decât o metaforă pentru „tărâmul tuturor posibilităților". în ziua următoare mi-a înmânat un exemplar personalizat din cartea lui Deepak, *Corp fără vârstă, minte fără timp.*

— Abia aștept să-l aud explicând toate astea Marelui Excomunicator și BFATAF-ului. Ia zi, unde crezi c-o să sfârșim? în Congo sau la închisoare?

Am izbucnit în râs. Părea să fie ca în vremurile bune.

— Uite luna, a zis Filoména.

— De astă dată nu mai e plină. în seara asta, vreau să spun. Mi-a atins brațul cu tandrețe.

— Știu ce vrei să spui. Și eu mă gândeam la același

lucru.
Am privit-o în ochi. Erau încă frumoși.

— Orice s-ar întâmpla, sper c-o să găsești puterea să mă ierți.

— Ce vrei să spui?

— Te rog doar să nu arunci toată vina asupra mea.

— Nu, am spus. Am fost implicați *împreună* în chestia asta.

— Mulțumesc, Mog.

S-a aplecat și m-a sărutat în fugă pe obraz. Apoi s-a ridicat și a pornit grăbită pe aleea care ducea la Centrul Pelerinilor.

— Așteaptă! am strigat după ea după ce n-am mai văzut-o. încotro fugi așa de repede?

In dimineața următoare l-am căutat pe Maraviglia la rugăciune. Aveam nevoie de permisiunea lui ca să iau legătura cu agentul comercial și să mă asigur că vinul nostru ajunsese cu bine în docurile din Newark. Aveam nevoie și de bani de la el, pentru a asigura bonusurile camionagiilor care urmau să transporte vinul mai iute la noi.

N-a venit la rugăciuni. După ce n-a apărut nici la micul dejun, am pornit să-1 caut. N-am primit nici un răspuns când am ciocănit la ușa Centrului de Conferințe. Am deschis cu atenție.

— Monseniore? am strigat.

Nici un răspuns. Camerele erau goale. în pat nu părea să fi dormit cineva. Pe când stăteam așa, întrebându-mă pe unde ar putea fi, mi s-a năzărit că ar fi putut petrece noaptea alături de Filoména, la Centrul pentru Pelerini. Oare de-asta s-o fi grăbit așa?

De fapt, nici nu voiam să știu. I-am lăsat un bilet monseniorului, în care-i spuneam de vin și de bonusuri, și am plecat

După ce nici la 11 nu primisem vreun răspuns, m-am hotărât să iau taurul de coarne și l-am sunat pe agent. Mi-a spus că vinul trecuse de vamă, dar încă nu primise autorizația de livrare din partea chilienilor. Am sunat în Chile, unde mi-a răspuns *senor* Baeza, de la podgorie.

— Regret, *fray,* a spus el, folosind cuvântul spaniol pentru „călugăr", dar banii încă nu ne-au intrat în cont.

— Ați putea suna la bancă să grăbiți un pic procesul? E foarte important pentru noi să primim vinul cât mai repede.

— Foarte bine, a zis el, dar poate c-ar trebui să sunați și voi la banca voastră. Din experiențele anterioare, s-a dovedit că problema nu era la noi, ci la voi.

Am închis și l-am sunat pe domnul Terens, cel care se ocupase de contul nostru de la banca din New York.

— Da, frate Mog, transferul s-a efectuat.

— Știam eu! am spus enervat. Zace pe undeva, pe un birou din Santiago, lângă ceașca de *café con leche* a cuiva de pe-acolo.

— Nu la Santiago, a zis domnul Terens. Ați anulat transferul pentru Santiago.

— Poftim?

— Dați-mi voie să verific. Aici e. Am faxul monseniorului Maraviglia, care vineri la prânz a autorizat pentru luni dimineață transferul a două milioane de dolari către Banco Bolivar. Apoi, printr-un alt fax, expediat duminică la 4 după-a-

miaza, îmi cerea să anulez transferul inițial și în schimb să trec... numai puțin să verific, știu că era o sumă mare, aproape tot ce era în cont... da, aici e, nouă milioane, opt sute de mii.

— Nouă virgulă opt milioane spre Chile?

— Nu, către Insulele Cayman. In contul din Banca Schweiner din Zùrich. Conform instrucțiunilor monseniorului Maraviglia. A sunat azi-dimineață, puțin după ora nouă, pentru confirmare.

Am luat-o la goană înapoi spre Centrul pentru Meditație în Singurătate. In continuare, Maraviglia nu era de găsit. Am fugit să-l văd pe abate. Ne-am întors împreună în apartament și am început să scotocim împrejurimile. Toaleta era goală, iar în baie nu se afla nici un articol de igienă personală.

— Luminița pentru mesaje recepționate pâlpâie, a zis abatele, arătând spre robotul telefonic de pe vechiul său birou.

S-a apropiat de el și a apăsat pe *PLAY.*

Primele două mesaje erau în italiană și, judecând după vocea gravă, veneau de la aceeași persoană. N-am înțeles decât cuvintele *urgentă* și *prestif.*

La al treilea mesaj am auzit o voce de femeie.

1. Urgent *(n.a.).*
2. Repede *(n.a.).*

— Da, vă sun din partea Air Canada, pentru domnul R. Mara... Maravig-glia, cu privire la zborul 987, programat să decoleze la 9.35 din Toronto. Vă rugăm să luați la cunoștință că zborul a fost amânat din cauza unor probleme tehnice. Avionul este programat să decoleze din Toronto la 11.50. Pentru orice alte întrebări, vă rugăm să

sunați la 800-776-3000.

Abatele și cu mine ne-am uitat uluiți unul la altul pentru o vreme. Ceasul digital al robotului telefonic arăta 12.36. Amândoi ne-am întins după telefon în același timp. Abatele l-a trecut pe *speaker,* după care a format numărul. S-a auzit o voce care ne informa cât de important era telefonul nostru pentru Air Canada. Două minute mai târziu, am reușit să dăm de o ființă umană pe care s-o putem întreba de zborul 987.

— Să vedem, a zis ea. Zborul 987 a avut întârziere. A decolat din Toronto la... 12.05.

— încotro?

— Havana.

— Havana, *Cuba!* a făcut abatele.

— E singura Havana pe care operăm, domnule.

Am închis. Ne-am uitat unul la altul, după care abatele a zis:

— Doamne Dumnezeule!

— Ce e? am zis eu.

— Vinul!

A alergat spre scările care duceau spre pivnița de vinuri. L-am urmat. Abatele alerga în sus și în jos printre rânduri, inspectând locurile goale din rândurile de sticle care se profilau din rafturi.

— Ia uită-te, a murmurat el. Vinul din ’82 s-a dus.

A cotit agitat. Am auzit un hohot de plâns care-ți îngheța sângele în vine.

— Ticălosul!

— Ce e?

— Aluat tot vinul Romanée Conți din ’61. Aveam cinci sticle aici.

— Părinte, am spus, îmi pare rău pentru vin, dar ne lipsesc și zece milioane de dolari.

— Ai măcar idee cât face o sticlă de Romanée Conți din ’ôl[41]?

Abatele s-a ivit de după colț și a rămas nemișcat în bezna pivniței. A clătinat cu amărăciune din cap.

— Se pare că auditul „sufletului Canei“ a inclus furtul banilor noștri și al celor mai bune sticle de vin.

— S-o căutăm pe Filoména, am propus. Să vedem ce știe și ea.

Am ieșit pe ușa din spate a pivniței de vinuri și am traversat parcarea pentru a ajunge în Centrul pentru Pelerini. Atunci am băgat de seamă că mai lipsea ceva - Lexusul.

— Acum pricep de ce mi-a cerut cheile, a zis abatele.

Când am ajuns în Centrul pentru Pelerini, ne-am dat seama că mai lipsea *cineva.*

Filoména.

Am găsit biletul pe masa ei. îmi era destinat.

Dragă Mog,

A trebuit să plec. Te rog explică-le tu abatelui și celorlalți frați.

îmi pare rău că nu pot fi aici când o să ai mai mare nevoie de mine. Te rog, încearcă să mă înțelegi.

Noaptea trecută a însemnat foarte mult pentru mine. Sunt bucuroasă că am mai avut parte de un moment plăcut împreună, pe munte, fără nici o predică de data asta.

Cu dragoste,

Filoména

Abatele mi-a citit peste umăr.

— Momente plăcute pe munte? Nu cumva ai a mi te spovedi, frate?

---

41 Aproximativ 3 200 de dolari («.«.).

— Nu pentru cele întâmplate azi-noapte, am zis, dar cu siguranță pentru păcătoasele și violentele gânduri de-acum.

Mi-i imaginam pe cei doi împreună la bordul avionului, la clasa întâi, destupând o sticlă din Romanée Conți, în drum spre Havana, și Domnul știe încotro mai apoi, cu cele zece milioane ale noastre.

— Nu-mi vine să cred c-a fugit cu banii noștri, am zis. Una e să lești dimineața în brațele monseniorului și alta să-ți jefuiești prietenii.

— Pun pariu că n-a luat parte la tâlhărie, a spus abatele. Probabil că el nici nu i-a spus ce făcuse. Ea a crezut că spală putina și-atât.

— Iartă-mă, părinte, pentru gândurile mele necurate, dar mă încearcă speranța că zborul 987 o să aibă parte de cea mai strașnică problemă tehnică din lume, de preferat asupra unor ape care nu duc deloc lipsă de rechini.

— Iertate să-ți fie păcatele. Nu ne-a învățat chiar monseniorul că păcătoșii ar trebui să accepte cu drag durerea?

Pe când încercam să-mi reamintesc cea din urmă predică pe care ne-o ținuse Maraviglia nouă, păcătoșilor, orbindu-ne zdravăn cu integritatea lui, am priceput în cele din urmă adevărata lecție pe care ne-o împărtășise. Ne luase banii, vinul, mașina și consultantul cel mai valoros, dar ne lăsase în schimb un lucru de mare preț, cea de-a Șasea Lege a Creșterii Spirituale și Financiare.

VI.
CEL CARE ARUNCĂ PRIMUL CU PIATRA DE OBICEI CÂȘTIGĂ.

cea de-a șasea meditație asupra pieței

In Biblie stă scris: Cel care se simte fără de păcat să arunce primul piatra!
Dar dacă și eu, și adversarul meu suntem deopotrivă păcătoși, cine aruncă primul'?
Dacă Domnul n-ar fi vrut ca oamenii să arunce cu pietre, Cum de-a lăsat atât de multe înjur?
E oare posibil ca faraonii să fi construit piramidele numai pentru a le lua pietrele celor care ar fi vrut să le arunce?
Dacă Goliat ar fi avut o piatră, n-ar fi azvârlit-o înspre David? Cine oare a înțeles mai bine a șasea Lege™, Sfântul Thad sau sultanul care a poruncit să i se taie capul?
Apropo, cum de a reușit să ajungă sultan ?
Și care-i treaba cu Filoména și monseniorul?
Se zice că oamenii care trăiesc într-o casă de sticlă n-ar trebui să arunce cu pietre.
Foarte adevărat, dar eu oare trăiesc într-o casă de sticlă? Oare adversarul meu trăiește într-o casă de sticlă?
Serios, cunosc oare pe cineva care să trăiască într-o casă de sticlă?
(Bun, nu-l punem la socoteală pe tipul din Connecticut care l-a avut ca arhitect pe Philip Johnson[42]. Că veni vorba, n-ar fi mai bine ca legea să sune cam așa:
Oamenii care trăiesc în case de sticlă n-ar trebui să se fâțâie de colo-colo dezbrăcați?) Cine a câștigat la Pearl Harbour?

Uluitor - întrebările tale devin din ce în ce mai grele, dar faci progrese tot mai mari!

Acum, ia o baterie de vin chilian bun (dacă se poate, din Valea Maipo, dar dacă nu, merge și

---

42 Reședința personală a arhitectului Philip Johnson. Casă de sticlă construită în 1949 *(n.tr).*

altceva). Deschide o sticlă și bea-o încetișor. Intre înghițituri respiră adânc, închide ochii și gândește-te la toți oamenii care ți-au dorit răul de-a lungul timpului (insulte neprovocate, remarci despre așa-numitele tale neajunsuri, demiteri, înșelăciuni din partea celui mai bun prieten al tău, șterpelirea agoniselii de-o viață etc.). Scrie-le numele pe o bucată de hârtie. După ce termini sticla, pune hârtia cu numele lor înăuntru. (S-ar putea să trebuiască s-o faci sul ca să încapă. Nu te grăbi.)

Deschide a doua sticlă de vin. Repetă toate exercițiile cu înghițitul și respiratul descrise mai sus, numai că de această dată gândește-te la ce ți-ai fi dorit să le faci acelor oameni răi. (Nu uita să nu te arunci cu capul înainte, fii echilibrat. Partea cea mai bună încă nu a venit!) Acum scrie-ți numele pe o foaie de hârtie și introdu-o în cea de-a doua sticlă.

Așază aceste două „case de sticlă“ în fața ta. Acum ia o cărămidă dintre acelea folosite pentru construirea caselor care nu sunt din sticlă. Ține-o deasupra capului și prefă-te că ești în pielea oamenilor răi din prima casă de sticlă. Azvârle-o spre tine, cel din a doua casă.

Cine a câștigat? *Auuu!*

Acum desfă a treia sticlă de vin. Ia o altă foaie de hârtie și scrie-ți din nou numele pe ea. (Dacă-ți e greu, ajung și inițialele.) Introdu foaia de hârtie în sticlă. Nu te grăbi și amintește-ți s-o faci sul mai întâi. Asta o să-ți ușureze sarcina.

Așază-ți noua „casă de sticlă" alături de sticla cu oamenii răi. Ai grijă la cioburi! Ușurel. Ia hai să

punem niște leucoplast

S-a oprit sângerarea? Bine, de data asta tu „ești cel care aruncă primul cu piatra". Ține cărămida deasupra capului și țintește înspre prima sticlă de vin. Amintește-ți de toate lucrurile groaznice pe care ți le-au făcut. Bombardează-i!

Ai ratat? Nu-ți face griji. Mereu ai dreptul la o a doua încercare, și oricum aveai de gând să-ți cumperi un case- tofon nou. Mai bine l-ai scoate din priză, asta o să facă scânteile și fumul să înceteze. De asemenea, mută-ți animăluțul de casă în dormitor până termini exercițiul.

Continuă să arunci până nimerești sticla. Vezi ce se întâmplă când *tu* ești cel care aruncă primul piatra? Îți amintești ce s-a întâmplat când au aruncat ei primii? începi să întrevezi un tipar?

rugăciunea păcătosului care își ia viața în propriile mâini

Dumnezeule Atotputernic, cel care Ți-ai pedepsit poporul în fiecare pagină din Sfânta Scriptură, fără a ezita să-i izbești din slava ta, cu atacuri neașteptate, cu potopuri, plăgi și bube, broaște și alte unelte înfiorătoare ale mâniei Tale; Cel care ai ruinat viețile unor oameni de treabă, precum umilul tău rob, Iov, și ai câștigat întotdeauna, rămânând în vârf, Dumnezeule, Supraviețuitor de talie mondială, fă să țintesc bine și repede, și ca drumul meu să fie presărat cu proiectile excepționale, și ca dușmanii mei să nu știe vreodată ce i-a lovit.

capitolul al șaptelea
filiera palermo...
un coșmar mediatic...
un ultim pont...
abatele pune bazele băncii talentelor...
o concluzie remarcabilă

împreună cu abatele, am luat-o la goană spre mănăstire. Am deschis calculatorul ca să vedem rapid care fuseseră transferurile în conturile Canei de când preluase Maraviglia controlul. S-a dovedit că cele 9,8 milioane de dolari erau doar cea mai recentă „retragere". în tot acest timp, bunul monsenior secase Fondul de Rezervă, Fondul pentru Cazuri de Urgență, precum și, spre groaza abatelui, Fondul pentru Cercetarea și Dezvoltarea Viticulturii (cunoscut îndeobște sub numele de Fondul Figeac). Una peste alta, „auditul" său ne costase un pic peste 16 milioane de dolari. 13 milioane fuseseră transferate în banca elvețiană din Insulele Cayman, restul de 3 milioane îndreptându-se către Banco di Palermo, Sicilia. Averea noastră se ridica acum la 195 000 de dolari, abia a zecea parte din suma de care am fi avut nevoie ca să scoatem vinul din docurile din Newark.

— Mi se pare, a spus abatele, că Blutschpiller ne datorează 16 milioane.

A dat la iveală cartea de vizită a lui Maraviglia.

Am sunat la numărul de la Vatican și ne-a răspuns o voce înregistrată, care ne-a cerut să alegem din mai multe limbi. După ce am selectat engleza, iată ce am auzit din difuzor:

Bine ați venit la Oficiul Vaticanului pentru Investigații Internaționale. Pentru a vă redirecționa apelul, vă rugăm selectați una dintre următoarele opțiuni: Apăsați tasta 1 pentru a raporta o nouă erezie. Apăsați tasta 2 pentru a raporta o erezie veche, dar repetată.
Apăsați tasta 3 pentru a raporta un caz de membru al Bisericii care a pus la îndoială Doctrina Infailibilității Papale.
Apăsați tasta 4 pentru a raporta o abatere de la disciplina morală. Apăsați tasta 5 pentru a raporta o neregulă financiară.
Dacă simțiți că ați fost denunțat pe nedrept sau excomunicat, vă rugăm să ne trimiteți plângerea dumneavoastră în scris.
Pentru a raporta hirotonisirea neautorizată a unei femei, tastați imediat tasta O și în scurt timp un inchizitor va prelua cazul.
Pentru orice alte probleme, vă rugăm să rămâneți pe fir. Apelul dumneavoastră este important pentru Eminența Sa, cardinalul.

S-a auzit o muzică solemnă, *Dies Irae,* din *Recviemul* lui Mozart. Abatele a apăsat pe zero. In câteva secunde o voce a rostit:

— Ufficio dell'Investigazione Interna. VuoleLei communicare un ' ordinazione femminile ?'

— Nu, a spus abatele. Vreau să raportez tâlhăria unui monsenior.

— Aceasta este o abatere financiară. Vă fac transferul.

— Nu! a strigat abatele. E ceva *molto importante*[43] [44]. Trebuie să vorbesc cu cardinalul

---

43 Doriți să raportați hirotonisirea unei femei? (z'Z.) («.«.).

44 Foarte important *(it.) (n.a.).*

Blutschpiller. Sunt abatele Mănăstirii Cana din Statele Unite.

Pauză.

— Eminența Sa nu are timp pentru a vorbi cu fiecare... *abate* care dă telefon.

Abatele s-a blocat pe moment.

— Ascultă-mă cu mare atenție. Sun ca să-l denunț pe monseniorul Maraviglia, care a hirotonisit 26 de femei, toate lesbiene practicante.

— *Momento,* a spus vocea.

Abatele mi-a zis:

— Asta ar trebui să le stârnească interesul.

S-a auzit în scurt timp o voce cu accent german.

— La telefon părintele Haffman.

I-am recunoscut numele mic.

— Părintele Hans, am șoptit, secretarul personal al lui Blutschpiller.

Abatele mi-a șoptit la rândul său:

— Atunci fii tu secretarul *meu* personal.

— Fratele Mog la telefon, de la Mănăstirea Cana din Statele Unite. Părintele abate dorește să discute cu Eminența Sa, cardinalul. Are legătură cu o problemă urgentă care-1 privește pe monseniorul Raffaello Maraviglia - secretarul executiv al cardinalului.

— Monseniorul e teafăr?

— Nu vă pot spune, din moment ce nu se mai află alături de noi.

— Nu? Atunci unde e?

— Undeva pe drumul dintre Toronto și Havana.

— Havana, *Cuba?*

— Havana, Cuba.

— Ce caută în Cuba?

— Abatele n-are nici cea mai vagă idee. Tot ce vă poate spune e că monseniorul a furat de la noi aproximativ...

Abatele mi-a tras un ghiont și mi-a șoptit:

— *Douăzeci.*

— ...ăăă, o sumă foarte mare de bani. Mai multe milioane de dolari. Este imperios necesar ca părintele abate să poată discuta cu cardinalul Blutschpiller.

— Eminența Sa nu este disponibil pentru moment. Poate că, dacă aș vorbi eu cu abatele, m-aș ocupa de problemă.

— Vă rog să rămâneți pe fir și vi-l dau la telefon imediat, am zis, jucându-mi rolul.

Abatele a așteptat câteva clipe până să vorbească.

— Bună seara, părinte. Sunt abatele din Cana.

— Da, v-am recunoscut vocea.

— Cum așa?

— Din reclama televizată. Cea cu cârjele.

— Aha, a zis abatele.

Apoi a schimbat repede subiectul. I-a explicat situația interlocutorului. Părintele a ascultat fără să scoată o vorbă, până când abatele a pomenit de cele 3 milioane care fuseseră transferate la Banca din Sicilia. Atunci a întrebat care a fost data transferului.

După ce abatele a terminat de povestit istoria nenorocirilor noastre, părintele Hans s-a interesat.

— Cine mai știe toate astea, în afară de dumneavoastră?

— Nimeni, a zis abatele.

— Desigur, n-o să spuneți nimănui nimic. Oficiul nostru o să conducă o anchetă completă. O

să fiți contactați în curând.

Abatele și-a dres glasul.

— Iertată să-mi fie îndrăzneala, părinte, dar cred că nu m-am făcut înțeles. Problema e că avem nevoie de banii noștri, *presto.* Ne aflăm într-o situație de urgență. In cel mai rău caz, trebuie ca două milioane să fie transferate în cursul zilei de *azi,* în Chile, către furnizorul nostru de vin, altminteri riscăm ca mănăstirea noastră să se facă de rușine public.

— Asta e imposibil, a zis părintele Hans. O investigație completă durează cel puțin câteva săptămâni.

— Părinte, dacă nu primim acei bani chiar acum, agenții poliției federale o să vină la mănăstirea noastră vineri, ca să ne aresteze. Reclama o să fie foarte proastă, nu numai pentru noi, ci și pentru cardinal, oricât am încerca să-l protejăm. Mă tem că autoritățile o să afle în curând că însuși secretarul executiv al cardinalului, mâna sa dreaptă, a furat banii unui ordin de călugări umili și sărmani.

A urmat o pauză foarte lungă.

— Cardinalul ar dori să evite un scandal public. Vă pot dezvălui că Eminența Sa avea anumite rețineri legate de monsenior. De asemenea, vă pot spune că plănuise o vizită neanunțată la mănăstirea voastră. Nici măcar monseniorul nu era la curent cu această intenție.

— Ba nu, a spus abatele, monseniorul era foarte la curent cu vizita de săptămâna asta a cardinalului. Vineri ne-a spus-o el însuși. De fapt, a profitat de ocazie ca să ne vorbească de propriile noastre slăbiciuni morale.

— Imposibil, a zis părintele Hans. Nu avea cum să audă de asta de la noi. Cardinalul a dorit cu tot dinadinsul ca vizita lui să rămână secretă.

— în mod sigur ***nu*** a fost un secret și în mod sigur de aceea a și plecat. Cu banii noștri. Gest pentru care superiorul său este cu siguranță responsabil.

— O să fac tot ce-mi stă în putință. Trimiteți-mi imediat prin fax toate documentele pe care le aveți, mai cu seamă pe cele care au legătură cu banca din Sicilia.

însemnătatea banilor din banca siciliană a ieșit la iveală a doua zi, marți.

Mă plimbam împreună cu abatele prin parcare, către Centrul pentru Pelerini pe care ne hotărâserăm să-l redeschidem pentru a mai obține ceva încasări, când am observat doi bărbați în costume negre sprijinindu-se de un sedan. Primul meu gând a fost că oamenii de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc se hotărâseră să devanseze termenul-limită, stabilit inițial pentru vineri. Dar, pe măsură ce se apropiau, se simțea ceva cu totul neguvernamental la ei. De obicei, agenții federali nu poartă pantofi italieni de 600 de dolari.

— Scuzați-mă, părinte, a zis unul dintre ei, purtând ochelari de soare.

— Da, a spus abatele.

— Sunteți abatele sau mă înșel? Cel din reclamă? Avea un accent newyorkez.

— Da, a confirmat abatele, luminându-se la față.

— Excelentă reclamă. Soția mea a comandat o

baterie, pentru sciatică.

— A, nu vă faceți griji, a zis abatele. Avem în lucru acele comenzi chiar acum. Am avut parte de-o reacție incredibilă din partea clienților. Dar vă asigur că soției dumneavoastră o să i se onoreze comanda foarte curând.

— Mulțumesc, vă rămân îndatorat. O să-i transmit. Dar n-am bătut atâta drum până aici ca să vă deranjăm pentru atâta lucru. îl căutăm pe monseniorul Maraviglia.

Pentru un moment crezusem că fuseseră trimiși chiar de Maraviglia, dar ceva în comportamentul lor ne-a făcut să ne dăm seama că n-aveau nici o legătură cu Vaticanul. Nu arătau deloc a bărbați spilcuiți din garda elvețiană.

— îmi permiteți să vă întreb *cine* sunteți? a zis abatele.

— Avem niște treburi personale de rezolvat cu monseniorul.

Ne-a întins mâna.

—Johnny Corelli. El este asociatul meu, domnul Scar- patti. Ne pare rău că suntem nevoiți să vă deranjăm, dar n-am putut da în nici un fel de monsenior. Trebuie să vorbim cu el neapărat. în mod normal, nu dăm buzna la locul de muncă al clienților noștri.

— Ei bine, locul său de muncă adevărat e la Vatican, la Roma, nu aici.

— *No sta là,* a spus domnul Scarpatti. Nu-i acolo.

Am recunoscut vocea gravă de pe robotul telefonic al monseniorului.

— Ce fel de treburi aveți de rezolvat cu monseniorul? a întrebat abatele.

— îi datorează domnului Scarpatti niște bani.

— Pentru ce anume?

— *Calcio,* a zis domnul Scarpatti.

— îi plăcea să parieze la meciurile de fotbal. Sume foarte mari, a zis Corelli.

— AC Milan, a zis Scarpatti. Echipa lui. Nu prea multe victorii anul ăsta.

— Am prins sfârșitul meciului cu Stuttgart, m-am băgat eu în vorbă.

Scarpatti și-a dat ochii peste cap.

— *Bufftmi!'* Pentru Milan, o rușine. Pentru monsenior - *pfui!*

— Continua să piardă, ceea ce-1 făcea să parieze din ce în ce mai mult. Așa se întâmplă mai mereu, a spus Corelli.

— Cât vă datorează? a întrebat abatele.

— Patru milioane de dolari.

— Patru milioane? a zise abatele. De ce-ați lăsat un preot amărât să parieze atât de mult și să se ruineze?

— A fost un client bun. Dintr-o familie bună. Tatăl său făcuse pe vremuri afaceri cu tatăl domnului Scarpatti. La un nivel destul de înalt la Vatican. Până acum, ne-a plătit întotdeauna. Ne-a plătit trei milioane cu câteva luni în urmă.

1. Bufoni (z7.)(n.«.).

— Nu cumva, am întrebat eu într-o doară, banii au fost transferați la Banca din Palermo?

— *Si,* a confirmat Scarpatti.

— Dar ăia sunt banii *noștril* a spus abatele.

Deci acolo se aflau banii noștri acum. După ce

am studiat figura impasibilă a lui Scarpatti, mi-am zis: *Și acolo o să rămână.*

— Părinte, a spus Corelli, nu-i treaba noastră de unde vin banii.

— Ei bine, e treaba *noastră,* a zis abatele. Sunt banii *noștri* și ne trebuie.

— Părinte, a spus Corelli, nu cred că trebuie să ne mai pierdem vremea îngrijindu-ne de banii ăia.

— Foarte bine atunci, a zis abatele nervos, atunci nu văd de ce ne-am mai pierde vremea cu discuții despre locurile în care se află acum monseniorul Maraviglia.

Chiar atunci o camionetă întunecată a intrat în parcare și a oprit lângă noi. Ușa laterală a glisat și din mașină a ieșit un bărbat solid, cu o cameră de filmat pe umăr. A sărit pe trotuar, urmat îndeaproape de personajul american cel mai apropiat, după mine, de cardinalul Franz Blutschpiller. în clipa următoare am auzit bine-cunoscuta voce spunând:

— *60 minutes* cu Mike Wallace. N-ați luat în seamă telefoanele și scrisorile noastre. Aș vrea să vă pun câteva întrebări despre anumite acuzații grave...

Mike Wallace s-a oprit brusc în mijlocul intervenției sale inopinate, cu o umbră de teroare pe chip. Patru zdrahoni înconjuraseră camioneta CBS-ului. Judecând după accesoriile din mâinile lor, erau cu siguranță asociați cu domnii Corelli și Scarpatti. Wallace și cei din echipa lui s-au pomenit holbându-se la piedicile unor impresionante pistoale și puști-mitralieră. Bănuiam că era prima

contraambuscadă din cariera lui Wallace. în premieră, acesta a rămas fără cuvinte.

— E-n regulă, băieți, le-a spus Corelli gărzilor de corp. E Mike Wallace. De la TV.

Gărzile de corp au lăsat armele jos.

— *Mike,* a zis Corelli, chiar nu-i frumos să te furișezi așa printre oameni. S-ar putea să-și facă o idee greșită. Nu e deloc politicos, a adăugat el rânjind.

—Aveam niscaiva întrebări pentru abate, a spus Wallace, încă tremurând din toate încheieturile.

— Și asta îți dă dreptul să ne întrerupi? Tocmai mă aflam într-o discuție cu sfinții lor. Ție cum ți-ar fi plăcut dacă te-ai fi aflat în mijlocul unei discuții cu un preot și eu aș fi dat buzna dintr-o camionetă?

Mafia în stânga, *60 minutes în* dreapta, exact viața liniștită și contemplativă pe care o căutasem încercând să fug de cele lumești. îmi și imaginam discursul introductiv al lui Wallace la episodul în care urma să fim protagoniști: *Am fost întâmpinați tare frumos la această mănăstire de către abatele ei, patru oameni înarmați până-n dinți și un bărbat identificat apoi de către oamenii lefii ca fiind un* capo, *un lider, șeful...*

— Domnilor, a spus abatele. Vă rog. Mike, cu mare plăcere îți răspund la toate întrebările într-o clipită. Dar domnul Corelli a ajuns înaintea ta aici. Este unul dintre pelerinii devotați care vin din toate colțurile lumii la Cana. E foarte nerăbdător să facă rost de un vin bun pentru soția dumnealui, doamna Corelli, care suferă de sciatică. Desigur, Mike, nu avem nici o pretenție ca relația dintre

vinul nostru și starea de sănătate...

— BFATAF-ul nu crede...

— Mike, te rog. Toate la timpul lor. Lasă-mă să termin cu domnul Corelli.

Acestea fiind spuse, abatele i-a escortat pe domnii Corelli și Scarpatti împreună cu grijuliile lor gărzi de corp la mașini. Abatele a vorbit apoi aprins câteva minute cu Corelli. L-am văzut pe acesta mâzgălind ceva pe o foaie de hârtie pe care i-a dat-o apoi abatelui. In vreme ce urcau în mașini, l-am văzut pe abate făcându-le semnul crucii ca binecuvântare de rămas-bun.

Ni s-a alăturat apoi, bătând din palme cu vioiciune.

— O mulțime de pelerini vin la noi - cu tot soiul de povești de viață.

— Povești de interlopi?

Abatele a zâmbit cu pioșenia unui sfânt.

— N-avem dreptul să-i judecăm pe oameni, Mike. A alungat vreodată Domnul Nostru pe cineva? Datoria noastră este să-i ajutăm pe toți cei care vin la noi să caute alinare: prinți și cerșetori, sfinți și păcătoși, până și jurnaliști.

— Părinte, Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc desfășoară o anchetă cu privire la mănăstirea voastră pe baza unor acuzații *foarte* grave. Cum că le-ați luat banii oamenilor și n-ați onorat comenzile. Și în tot acest timp v-ați bătut cu pumnul în piept, pretinzând în mod ilegal că vinul vostru vindecă tot soiul de afecțiuni. Cum răspundeți acestor acuzații? Ce se petrece aici?

— Mike, pui niște întrebări *foarte* bune, a zis abatele, continuând să surâdă cu seninătate.

Atunci mi-a picat fisa că mai văzusem zâmbetul

acela înainte, într-o înregistrare video pe care mi-o arătase abatele. Era zâmbetul invincibil al doctorului Deepak Chopra.

— Și suntem *deosebit* de mulțumiți că avem ocazia să-ți răspundem. Mike, într-adevăr avem o problemă aici, la Cana. După ce ne-am folosit chiar de canalul vostru TV pentru a le transmite oamenilor mesajul nostru de speranță, armonie și vindecare, am fost uluiți de reacția marelui public. Atât de mulți oameni au sunat la numărul nostru gratuit - mai precis, 80(fSUNAȚI CANA -, încât umila noastră mănăstire a fost copleșită.

— Stai așa, vrei să spui că...

— Exact. Spun că dacă n-o să ridice receptorul chiar acum, pentru a forma 80(fSUNAȚI CANA, s-ar putea să fie prea târziu pentru a mai putea comanda câteva sticle din minunatul nostru vin. Sunt foarte mulți cei însetați de un vin matur, rezonabil ca preț, care nu doar că merge bine la aproape orice mâncare, dar pe deasupra îți lasă și senzația că...

— Vrei să spui că oamenii v-au plătit, dar încă nu...

— Exact, Mike. Spun că atât de mare e nevoia oamenilor de speranță, armonie și vindecare, încât noi, câțiva călugări amărâți, ne străduim din răsputeri să ținem pasul cu producția. O să-ți spun acum ceva ce probabil că ar fi fost mai bine să nu-ți zic. Ni s-a spus că facem o foarte mare greșeală.

— Adică...

— Exact. Ni s-a spus de nu știu câte ori - *Măriți prețurile!* Dar n-o s-o facem, Mike. Dacă cineva de acolo, aflat în suferință, binevoiește să sune la 800-SUNAȚI CANA...

— *Tăiat,* i-a zis Mike Wallace cameramanului. închide. Gata, ajunge.

A făcut un gest dezgustat cu mâinile.

Abatele i-a zâmbit.

— *Exact,* Mike.

— Uite ce-i, părinte, n-am venit aici ca să-ți înregistrez o nouă reclamă.

— Zău? Făceai o treabă foarte bună. Să știi că viitorul ți-ar fi asigurat dacă te-ai apuca de publicitate. Apropo, înregistrarea noastră se difuzează repede, sper.

— La drept vorbind, bucata asta e programată pentru duminică.

Mi s-a părut că întrevăd sub masca de seninătate a abatelui o umbră de panică. însă a continuat să surâdă curajos.

— Aha, a zis el, bine... e foarte bine.

— Știi, o să vă prezentăm acuzațiile care vi se-aduc. Sunt aici ca să vă dau ocazia să le combateți. Să pornim din nou înregistrarea?

— Stai un pic, a spus abatele. Uite care-i treaba. Am avut ceva necazuri cu producția. Asta-i problema cea mai importantă. Partea cu efectele benefice pentru sănătate și cu etichetele e doar o chestie de interpretare, și sunt sigur că cei de la Biroul Federal o s-o lase baltă după ce-o să reîncepem livrările vineri. Așa ne-am înțeles. I-am invitat să ni se alăture. Revino, privește alături de noi cum se rostogolesc sticlele una după alta pe bandă, și-ți răspund la toate întrebările.

Zâmbetul ceresc a dispărut.

— Cu siguranță, Mike, e bine să ai *toate* datele problemei înainte de-a te grăbi să difuzezi ceva ce ar putea ofensa sute de milioane de catolici. Sau pe avocații noștri, a spus abatele și zâmbetul i-a

reapărut pe chip.

Wallace a părut să recunoască în abate un adversar de temut. A dat din cap.

— Bine, vineri să fie. La ce oră?

— Cu cei de la Biroul Federal am convenit să ne vedem la prânz. Să ne așteptăm tot atunci și la plăcuta ta companie?

— *Exact.*

Și eu, și abatele ne-am petrecut ziua de marți îndelet- nicindu-ne cu ceva obișnuit unor călugări - ne-am rugat.

Fie că ne pierduserăm antrenamentul, fie că două milioane însemnau o cerere mult prea piperată, *senor* Baeza de la vinăria chiliană n-a fost dispus să-mi asculte pledoaria patetică pentru un împrumut.

— *Lo siento, fray Ty,* mi-a spus el, dar, având în vedere trecutul vostru de rău-platnici, mi-e imposibil să vă ajut. Vinul nu poate părăsi docurile până când banii n-o să ne intre în cont.

Nici Vaticanul nu ne-a fost de vreun ajutor. Părintele Hans i-a spuse abatelui înnebunit de grijă:

— Suntem perfect conștienți de dificultățile temporare prin care treceți. Fiți sigur că încercăm să rezolvăm problema pe cât de repede ne stă în putință, respectând totodată procedurile necesare.

Abatele mi-a tălmăcit răspunsul Romei:

— N-o să mișcăm nici un deget prea curând.

Am dormit foarte puțin în noaptea aceea. După rugăciunile de seară, m-am dus în birou și am deschis calculatoarele. Era timpul să-l contactez pe Brokerul Nostru.

Am pornit BREVNET-ul, programul nostru

special de corelare a lecturilor zilnice din sfintele cărți cu situația financiară mondială. Am încercat în van să găsesc legături între textele sfinte și evoluția pieței prin vreun colț de lume. La două noaptea, cu ochii cârpiți de somn, am setat BREVNET-ul pe modulul de căutare avansată, lărgind astfel baza de date. în timp ce computerul începea să lucreze, am ațipit.

Pe când se crăpa de ziuă, am fost trezit de sunetul clopotelor de la catedrala Notre Dame venind din difuzoarele computerului, urmate de o voce care psalmodia „Aleluia, Aleluia, avem o potrivire!" Programasem BREVNET-ul să anunțe orice rezultat cu surle și trâmbițe. Am privit ecranul.

TEXT DIN BREVIAR

LECTURĂ CORESPUNZĂTOARE RUGĂCIUNII DIN ACEASTĂ DIMINEAȚĂ

ȘI, INTRÂND ÎN TEMPLU, A ÎNCEPUT SĂ-I DEA AFARĂ PE CEI CE VINDEAU ȘI PE CEI CE CUMPĂRAU ÎN TEMPLU, IAR MESELE ***SCHIMBĂTORILOR DE BANI*** ȘI ***SCAUNELE VÂNZĂTORILOR DE PORUMBEI*** LE-A RĂSTURNAT.

Marcu 11, 15.

POTRIVIRE DE TEXT

ȘTIRE DE ULTIM MOMENT

BONN - SPECULANȚII DE PE PIAȚA MONDIALĂ A ***SCHIMBURILOR VALUTARE*** SE PREGĂTESC PENTRU O DIMINEAȚĂ AGITATĂ, ÎN CONDIȚIILE ÎN CARE BANCA CENTRALĂ A GERMANIEI SE ÎNTRUNEȘTE JOI. DOI NOI MEMBRI ÎȘI VOR OCUPA ***SCAUNELE*** ÎN CONSILIUL DIRECTOR-AMÂNDOI FIIND DESCRIȘI

CA FIIND NIȘTE
„PORUMBEI FINANCIARI DECIȘI SĂ SLĂBEASCĂ REZERVELE MONETARE ȘI PERMIȚÂND MONEDEI GERMANE SĂ SE DEVALORIZEZE FAȚĂ DE DOLAR. OAMENII DE AFACERI SE AȘTEAPTĂ LA VOLUME MARI DE ***MĂRCI | A*** ORA ***11.15,*** CÂND SE VA FACE UN ANUNȚ OFICIAL ÎN URMA ÎNTRUNIRII CONSILIULUI DIRECTOR AL BĂNCII CENTRALE GERMANE.

Am verificat situația de pe piață și am văzut că speculanții monetari pariau deja pe căderea mărcii germane - în condițiile în care așa-zișii „porumbei" urmau să fie actorii decisivi ai zilei. Și totuși, pasajul din Evanghelie părea să indice că se va alege praful de așteptările speculanților de pe piața schimburilor valutare - „schimbătorii de bani" din întreaga lume - în vreme ce „porumbeii" vor fi răsturnați cu ocazia consiliului director de a doua zi dimineața.

Era cam mult de înghițit dintr-odată, la 5 dimineața. Părea, cumva, prea complicat. în trecut, Brokerul Nostru ne vânduse ponturi mai simple. Dar călugării strâmtarăți nu prea mai au dreptul să aleagă și să strâmbe din nas când doar 48 de ore îi despart de Ziua Judecății. M-am dus să discut cu abatele.

1. In *engl.: monetary doves-* expresie care desemnează persoane care favorizează o politică monetară a câștigurilor pe termen scurt, fără a lua în calcul creșterea inflației pe care măsurile lor de relaxare financiară le-ar putea genera *(n.tr.).*

Abatele a studiat cu atenție foaia. M-a privit cu încântare.

— Monede... relaxare fiscală - asta trebuie să

fie! E scris negru pe alb în *Cele șapte legi spirituale ale succesului'.* Pagina 28!

S-a grăbit către raftul de cărți și a scos un volum. Apoi a citit:

Cuvântul acumulare provine din afluere, *care înseamnă „a strânge laolaltă". Cuvântul acumulare înseamnă „ a strânge laolaltă din abundență". Banii sunt cu adevărat un simbol al energiei vitale pe care o schimbăm între noi... O formulă sinonimă cuvân tului bani e „ monedă curentă", care reflectă la rândul său „natura curgătoare a energiei".*

Ca întotdeauna, habar n-aveam despre ce vorbea.

— Uite ce-i, părinte, am zis, știu că am trecut cu toții printr-o perioadă grea, dar cred că trebuie să ne păstrăm concentrarea.

— Ce-ar putea fi mai concentrat decât *astă?* a zis el, blagoslovind biata carte cu o scatoalcă zdravănă. Nu înțelegi? Deepak aprobă lectura din breviar!

— Cred că în momentul ăsta Domnul Nostru răsuflă ușurat, i s-a luat o piatră de pe inimă cu aprobarea asta, am spus. Deci, vrei să ne pariem toți banii pe surprinzătoarea revenire a mărcii germane de mâine-dimineață?

Abatele a mai studiat o dată hârtia, încruntând din sprâncene.

— Da, a zis el în cele din urmă, totul e... foarte limpede.

— Așa sper și eu, am spus.

Am plecat să-1 sun pe Bill și să-1 rog să parieze pe mărcile germane.

— Ai o sută nouăzeci și cinci de mii plus ceva mărunțiș în cont, a spus Bill. De cât aveți nevoie?

— Păi, hai s-o luăm așa, avem nevoie de suma care ne-ar aduce mâine un profit de două milioane de dolari.

— Tipul vostru e încrezător în chestia asta?

— Da, am oftat. De fapt, *ambii* țipi par să cadă de acord.

— Isuse, aveți încă unul? a întrebat și apoi l-am auzit tastând de zor. Bun, asta înseamnă un raport de 58 la 1... care face 195 000 de dolari. Exact suma voastră.

Din nou nu prea am reușit să pun geană pe geană. Joi m-am trezit cu mult înaintea zorilor. Sărind peste rugăciunea de dimineață, m-am dus în biroul meu și am început să fac ture prin fața calculatoarelor, așteptând anunțul consiliului director al băncii germane. La 6.17 pe monitor a apărut buletinul de la Reuters:

BANCA GERMANIEI SCADE RATA DOBÂNZILOR CU

0.25 PROCENTE

BONN - AȘA CUM FUSESE PREVĂZUT, BANCA CENTRALĂ A GERMANIEI A COBORÂT ASTĂZI RATA DOBÂNZII DE REFERINȚĂ. SCĂDEREA CU UN SFERT DE PUNCT PROCENTUAL, ANUNȚATĂ ÎN URMA ȘEDINȚEI DE JOI, REPREZINTĂ O VICTORIE PENTRU AȘA-NUMIȚII „PORUMBEI**...

N-am putut citi mai departe. încercat de speranțe deșarte, am intrat pe o altă pagină, pentru a vedea ce se petrecuse cu marca germană. Poate că urcase nu se știe cum, sfidând orice legi

ale gravitației din economie. Cu siguranță că Brokerul Nostru și înțeleptul doctor Deepak Chopra aveau puterea de a-i da aripi.

Dar nu, legile gravitației economice mergeau ceas în dimineața aceea. Marca germană se prăbușea, și noi împreună cu ea.

Am rămas împietrit în fața calculatorului când a sunat telefonul. Pe fir nu era Brokerul Nostru, ci brokerul nostru, Bill, aducându-ne vestea că ajunseserăm la sapă de lemn.

— Ei bine, a spus el, la urma urmei, tipul vostru e și el om.

— Unul dintre ei cu siguranță e, am zis îmbufnat. Deci, plasamentele noastre sunt lipsite de orice valoare.

— Da, îmi pare rău.

— Ne-a mai rămas totuși *ceva}*

— Stai să văd... da, de fapt, nu prea. Trei zero cinci.

— 3 dolari și 5 cenți?

— Nu, a spus Bill, încercând să fie drăguț. 305 dolari.

Abatele le citea călugărilor la micul dejun când m-am furișat în sala de mese. S-a oprit la jumătatea propoziției când a dat cu ochii de mine.

— Ai ceva vești, frate Mog? a întrebat el.

Călugării s-au întors spre mine cu speranță.

— Da, părinte, am și vești bune, și vești proaste.

— începe cu cele bune.

— Dacă privim pe termen lung, am zis, bugetul nostru a crescut evident.

Era formula pe care-o foloseam mai mereu

pentru a le distrage atenția clienților mei, pe vremea când lucram la bursă.

— Vă amintiți desigur că bugetul nostru cu trei ani în urmă, când mi-ați încredințat administrarea fondurilor Canei, era de 304 dolari. în această dimineață s-a consfințit creșterea lui la... 305 dolari.

— *Bună* treabă, frate, a icnit abatele, strângând cu putere pupitrul pentru a se ține pe picioare. Bănuiesc că asta explică în egală măsură și veștile proaste.

Le-am explicat călugărilor că pierduserăm cei 195000 de dolari pariați pe marca germană.

— Am acționat în concordanță cu breviarul nostru și, am adăugat țâfnos, cu părerile expertului financiar internațional, doctorul Deepak Chopra.

— Stai așa, nu da vina pe Deepak, a zis abatele. El doar ne-a încurajat să investim în moneda germană. Breviarul tău ne-a spus că marca urma s-o ia la galop.

Am încercat să protestez, dar abatele, enervat, mi-a făcut semn să tac.

— Să nu arătăm cu degetul unii spre alții, frate. întrebarea acum nu e ce s-a petrecut, ci ce-o să se petreacă de-acum încolo?

— Kisangani, a murmurat fratele Bob.

— Am mai auzit asta, a spus abatele.

A căutat în faldurile sutanei și a scos vechiul său exemplar, cu copertele arse, din *Acumularea averilor.*

— Nu-i momentul să ne pierdem speranța.

A deschis cartea și a început să citească:

BT înseamnă banca talentelor. Pentru a

maximiza creativitatea și a oferi cele mai bune servicii, e recomandabilă înființarea unei bănci a talentelor sau a unui cerc de indivizi cu talente și abilități unice și felurite, ale căror calități individuale, puse laolaltă, fac mai mult decât simpla lor însumare separată^.

Abatele și-a ridicat privirea.

— Uitați-vă la talentele pe care le avem chiar aici. Uitați-vă la resursele din biblioteca noastră, cea mai bună, în genul ei, din câte au fost alcătuite vreodată. Aceasta este Biblioteca din Alexandria a literaturii motivaționale. Dacă Domnul îi ajută pe cei care se ajută pe ei înșiși, nu putem da greș. Haideți, fraților! Avem de lucru!

Trei ore mai târziu, ne-am strâns în jurul mesei de mahon din calefactoriu. Abatele îi ceruse fiecărui călugăr

1. *Acumularea averilor,* p. 52 *(n.a.).* să vină cu un „plan de acțiune" desprins din lectura unui anumit autor. Acum ne adunase pe toți.

— Fraților, în mai puțin de 24 de ore, vinul o să trebuiască să curgă.

A încercat un zâmbet de om sigur pe sine.

— Nu se pune problema *dacă* o să reușim, ci *cum* o s-o facem. Vinul *o să* curgă, indiferent de unde. Nu avem nevoie decât de un plan. Cine începe?

Cum nu existau voluntari, abatele l-a chemat în față pe fratele Theo, expertul nostru în *Eficiența în șapte trepte.*

— Frate, a spus abatele, mă știi că nu sunt un adept al lui Covey, dar hai să ne ridicăm deasupra oricărei discriminări sectante. Una peste alta, ce-i de făcut?

Fratele Theo s-a ridicat în picioare și și-a dres glasul.

— De vreme ce n-am fost în stare să întocmesc un „plan de acțiune" clar, sunt sigur c-o să putem alcătui unul pe baza principiilor de bază ale lui Covey. Cartea asta s-a aflat pe lista celor mai bine vândute titluri din *The New York Times* peste cinci ani. Conține informații preț...

— Frate, a zis abatele, mai avem 24 de ore. Dă-i bătaie mai repede.

— Foarte bine. Așa cum văd eu lucrurile, tot ce avem de făcut acum e să urmăm cele șapte trepte. Unu, „Să fim proactivi." Doi, „Să începem cu finalul." Trei, „Să respectăm ordinea priorităților." Patru, „Să urmărim avantajul reciproc." Cinci, „Să încercăm mai întâi să înțelegem și abia apoi să fim înțeleși." Șase, „Sinergia." Șapte, „Ascuțirea fierăstrăului."

Fratele Bob s-a aplecat spre mine:

— Nu asta a spus și sultanul?

— Mai departe, a continuat fratele Theo, dregându-și glasul din nou. Așa cum văd eu lucrurile, trebuie să fim proactivi în înțelegerea priorităților... cum să punem cea dintâi baterie în fundul camionului... cu sinergie...

— Mulțumesc, frate Theo, a spus abatele. Frate Alban?

Fratele Alban, bursierul de la Napoleon Hill[45] care își făcea stagiul la mănăstirea noastră, a

45 Napoleon Hill (1883-1970) - unul dintre pionierii americani ai literaturii motivaționale. în prezent există o fundație care-i poartă numele și care oferă cursuri pentru dezvoltarea personală (n.tr.).

ridicat un exemplar din *De la idee la bani.*

— Cartea asta a fost retipărită de 42 de ori și a fost citită de peste șapte milioane de oameni *deosebit de eficienți,* a spus el, aruncându-i fratelui Theo o privire disprețuitoare. Textul pe care l-am ales pentru azi e din capitolul intitulat „Șase pași prin care vă puteți transforma dorințele în aur“:

1.Fixează-ți în minte suma exactă de bani pe care ți-o dorești.

2. *Hotărăște ce ai de gând să dai la schimb pentru acea sumă de bani.*
3. *Stabilește o zi precisă în care intenționezi să ai suma pe care ți-o dorești.*

— Azi la 12.20, ce zici, merge? a întrebat abatele, pri- vindu-și ceasul.

Fratele Alban a continuat:

4.Creează un plan precis pentru îndeplinirea dorințelor tale.

5. *Scrie o declarație clară și precisă cu privire la suma de bani pe care intenționezi s-o obții.*
6. *Citește-ți declarația scrisă de două ori pe zi, o dată seara, chiar înainte de culcare, și o dată dimineața la prima oră, după ce te ridici din pat. Pe când citești, imaginează-ți că ai banii respectivi și simte-te în posesia lor.*

—Așadar, a spus fratele Alban, cred că ar trebui să scriem declarația asta și s-o psalmodiem la noapte, în rugăciuni.

Abatele și-a masat tâmplele.

— Frate Alban, de ce nu scrii tu frumușel „două milioane de dolari" pe o hârtie pe care s-o trimiți apoi prin fax în Chile? Poate că, dacă o psalmodiază ei, chiar o să ajungă să creadă că suma respectivă le-a intrat deja în cont.

Discuțiile au continuat, fiecare expert arătându-se mai inutil decât ceilalți. N-am găsit nimic de folos în *Cum să vă faceți prieteni și să deveniți influent,* nimic în *Cum să faci avere fără să riști,* nimic în *înoată alături de rechini fără să fii mâncat de viu,* nimic în *Secretele prosperității,* nimic nici măcar în *Cum să faci bani.*

în cele din urmă, abatele s-a întors neîncrezător către fratele Gene, eterna fantomă a răzbunării robbinizaților.

— Ei bine, frate, a întrebat el cu sarcasm, *ai descoperit forța din tine?*

— Dacă-mi permiteți, părinte abate, a spus foarte înțepat fratele Gene, aș dori să vă reamintesc că de sfaturile lui Anthony Robbins au ascultat câteva dintre mințile cele mai strălucite din America...

— Precum Leeza Gibbons și Ben Vereen[46] - da, frate, am văzut și noi reclama. Dar care să fie forța din *noi?*

— Capitolul 22: Destinul financiar - pași mărunți spre o avere mică (sau mare), a zis fratele Gene.

— Una mai mărișoară, așa, pentru mine, a spus abatele.

Fratele Gene a citit:

Să recapitulăm cele cinci secrete fundamentale pentru a crea o avere pe termen lung...

1. *Cel dintâi secret este capacitatea de a câștiga bani mai mulți decât ai câștigat vreodată, capacitatea de a face avere.*

2. Cel de-al doilea secret este să-ți menții

---

46 Leeza Gibbons - realizatoare de emisiuni radiofonice. Ben Vereen - actor, cântăreț și dansator american, celebru pentru spectacolele în care joacă pe Broadway (n.tr).

averea.

3. Cel de-al treilea secret este să-ți sporești averea.

4. Cel de-al patrulea secret este să-ți protejezi averea.

5. Cel de-al cincilea secret este să te bucuri de avere.

— Frate, a spus abatele, aud un sunet. Un sunet puternic, ca un huruit. E sunetul forței din tine care trage la aghioase și sforăie pentru că n-ai descoperit-o încă. A, și să nu uit, căreia îi put îngrozitor picioarele.

— Atunci spune-ne tu, părinte abate, luminează-ne. Ce-are de spus doctorul Deepak Chopra despre soluțiile de-a ne vedea vinul descărcat în docurile din Newark?

— Ei bine, a pufnit abatele, măcar pot să fac ceva mai *mult* decât atât.

A început să dea paginile din *Mutarea averilor,* până când s-a oprit asupra celor *Șapte legi spirituale ale succesului.*

— Ce-ați zice de... hm... pagina patruzeci și patru... *Poți folosi* Legea lui Karma *pentru a strânge bani și pentru a face să vină spre tine toate lucrurile bune, oricând dorești.* Da, și are și un exercițiu la sfârșitul capitolului.

Abatele a găsit exercițiul și ni l-a citit.

— *Voi pune în practică* Legea lui Karma *angajându-mă să fac următorii pași: 1. Astăzi voi fi atent la alegerile pe care le fac în orice moment... 2. Ori de câte ori voi avea de făcut o alegere, îmi voi pune următoarele două întrebări: a) Care sunt consecințele acestei alegeri pe care sunt pe cale s-o fac ? și b) îmi va aduce oare această alegere fericire și împlinire mie și celor pe care alegerea*

aceasta îi afectează în mod direct[1]*?*

Abatele s-a oprit și a mai citit o dată fraza doar pentru el. Apoi a continuat:

— 3. Voi cere îndrumare inimii mele și mă voi lăsa călăuzit de ea, prin mesajul său de liniște sau neliniște. Dacă mă simt împăcat cu alegerea pe care o fac, mă pot arunca liniștit cu capul înainte.

Abatele a închis cartea cu un aer solemn.

— Tare de folos ne e, a zis fratele Gene.

— Chiar este, a spus abatele. *Este.* Inima mea e liniștită cu alegerea pe care urmează s-o fac.

A ridicat cele două cărți și le-a azvârlit în foc, cu oarecare furie, s-ar putea spune. Am privit cum flăcările transformau *Mularea averilor* în
AVE
Deep Opra
și apoi în cenușă. In scurt timp se alesese praful de cele *Șapte legi spirituale ale succesului.*

—E vreun breviar în clădirea asta? a întrebat abatele. Știți voi, dintr-ăla care conține vorbele Mântuitorului Nostru?

I-am înmânat exemplarul meu. L-a luat, l-a deschis și a citit pasajul cu ultimul pont al Brokerului Nostru, numai că de data asta a tras și concluzia, citând cuvintele lui Isus după ce răsturnase mesele schimbătorilor de bani: *Casa mea, casă de rugăciune se va chema pentru toate neamurile. Voi însă ați făcut din ea peșteră de tâlhari.*

Acestea fiind spuse, a apucat de colțul mesei și a ridicat-o, astfel încât toate cărțile să alunece într-o parte. Unul câte unul, toți zeii dezvoltării personale au aterizat cu o bufnitură înăbușită pe podea.

Mai târziu în acea după-amiază, după ce mi-am

petrecut fără rezultat mai multe ore la telefon, milogindu-mă pentru bani sau vin, m-am dus să-l văd pe abate. Dintre toate locurile posibile și imposibile, am dat de el tocmai în vinărie, în camera de sus a teascurilor. Era pentru prima oară după mult timp când își manifesta interesul pentru vinul din producția proprie.

— Șii, Mog, m-am simțit *extraordinar*. N-aveam idee cât de mult te poate bucura arderea cărților. Mă face să-l privesc pe Savonarola într-o altă lumină.

— Ai fost într-o formă foarte bună, i-am spus. Ce faci aici?

— M-am gândit să văd cât rămâne din poșircă produsă de noi.

S-a uitat cu atenție dincolo de marginea rezervorului de vin de Cana care alimenta mașinăria din care picura câte un strop din vinul nostru în sticlele de pe bandă.

— Of, a zis el. Producție proprie. Un vin robust, un picuț oxidat, cu urme de tétanos și Tang[47]. N-aveam cumva de gând să luăm măsuri pentru a mai schimba situația?

— Ne-a luat valul.

Abatele a verificat gradația. Erau puțin peste 2 500 de litri.

— Dacă transferăm asta jos, în rezervorul principal, a zis el, pentru cât timp ne ajunge să ținem linia de producție în funcțiune?

— Cel mult 45 de minute.

Abatele a cugetat o vreme.

— S-ar putea să fie de-ajuns. Cât rezistă lumea uitându-se cum merg sticlele de vin pe bandă fără

---

471. Instrument pentru pulverizarea apei sfințite (n.a.).

să se plictisească?

— Să sperăm că atât cei de la Biroul Federal, cât și cei de la *60 minutes* au o perioadă de atenție limitată. Și că n-o să vrea să guste.

— A, dimpotrivă, lasă-i să încerce. O să ni se rezolve toate problemele.

— Cum?

— Otrăvindu-i.

Abatele a coborît scara. Am deschis o valvă pentru a lăsa vinul să ajungă în rezervorul de jos.

— Până la urmă, am ajuns și la asta, a spus el. Să ne îmbuteliem propriul vin.

— La vremuri disperate e nevoie de măsuri disperate.

— încă încerc să smulg banii din ghearele neamțului ăla afurisit. Părintele Hans îmi tot spune că se lucrează de zor. Acum înțeleg de ce durează 200 de ani până când e canonizat cineva. Le-am spus că vine și Mike Wallace, dar n-a părut să-i impresioneze pe cei de la Vatican. Cred că Mike nu l-a luat pe nepusă masă pe Papă cu un interviu în ultima vreme.

— Ce-ar fi dacă le-am sugera prietenilor noștri sicilieni să se dea un pic la ei? Pariez că Sfântul Scaun a auzit de Mafie.

— E o idee, a zis abatele, ștergându-se pe mâini. Am să-l sun pe domnul Corelli.

Cina a fost sumbră. Nici chiar fratele Bob nu mai avea chef de glumele cu Kisangani. Numai abatele părea binedispus, sau poate că doar încerca să ne ridice moralul tuturor. După ce am terminat și ultimul fel de mâncare, s-a ridicat și s-a apropiat de pupitru.

— Fraților, a spus el, n-am renunțat să încerc să fac rost de vin pentru mâine. Dar perspectivele

noastre sunt, ca să zic așa, cam nesigure. Cana are nevoie de o minune. O minune adevărată. Ceva în genul celor despre care citim în Biblie. Și de data asta, frații, o să încercăm s-o obținem ca-n vremurile bune. O să ne *rugăm* pentru ea.

— Ce l-a apucat? a șoptit fratele Bob.

Abatele a anunțat că în noaptea aceea urma să facem de veghe la poalele Muntelui Cana.

— Un priveghi ca la lumina lumânărilor, a precizat el, numai că mai strălucitor și mai călduros.

Conform indicațiilor lui, am cărat toate volumele din biblioteca noastră de dezvoltare personală în curte, unde le-am pus unele peste altele și-am format un maldăr uriaș. Abatele, folosindu-și *aspergillum*[x]-|i|, a împrăștiat un lichid peste ele. Fratele Jerome a destupat o sticlă de Figeac - Maraviglia nu reușise să ne șterpelească toate proviziile - și le-a turnat în pahare tuturor. Apoi abatele a aprins un chibrit și i-a dat drumul peste maldărul de cărți. In timp ce flăcările se întețeau, a ridicat paharul.

— Fraților din Cana, iată, vă ofer *rugul idioțeniilor.*

Cu toții i-am răspuns cu urale. Fratele Gene s-a îndreptat către abate, a scos exemplarul său din *Descoperă forța din tine* și l-a azvârlit în foc.

— Așa o s-o descopăr o dată pentru totdeauna.

Fratele Theo a aruncat la rândul său *Eficiența în șapte trepte.* Cei doi foști rivali teologici s-au îmbrățișat.

Stăteam cu toții împrejurul focului, cu paharele în mâini, cântând acordurile slujbei de seară. O ciudată stare de mulțumire plutea în aer. Probabil

că trăiam pacea interioară pe care martirii de odinioară o vor fi simțit în ajunul execuțiilor. Sau poate că de vină era doar Figeac-uL

Oaspeții noștri au sosit cu puțin înaintea prânzului a doua zi, care a rămas în istoria Canei ca Vinerea Neagră.

Abatele era într-o formă de zile mari.

— *60 minutes,* dați-mi voie să vă fac cunoștință cu cei de la Biroul Federal pentru Alcool, Tutun și Arme de Foc. BFATAF, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu cei de la *60 minutes.* Și-acum, doamnelor și domnilor, dacă aveți bunăvoința să mă urmați.

Mike Wallace a adulmecat ca un copoi, în timp ce ne îndreptam înspre vinărie.

— Ați dat foc?

Abatele i-a făcut cu ochiul.

— Nu, doar am ars câțiva eretici ieri-seară. Suntem mai de modă veche.

Camera de filmat a celor de la *60 minutes* s-a pornit cu promptitudine. Abatele a intrat la fel de prompt în pielea personajului său de pe ecran.

— Ce zi minunată în care să împlinim voia Domnului, a zis el, făcând gesturi largi cu mâna spre un autobuz plin cu pelerini care tocmai soseau. Domnul să vă binecuvânteze! Domnul să vă binecuvânteze!

în timp ce treceam pe la poalele Muntelui Cana, a strigat către un alt grup:

— Asta e! Urcați orice munte!

A început să cânte melodia din *Sunetul muzicii.* La partea cu „urmărirea oricărui curcubeu[11], Mike Wallace n-a mai rezistat.

— Înțeleg că ați fost dați în judecată de un

pelerin care a fost torturat cu bestialitate pe muntele vostru, a spus el.

— *Cine* poate să priceapă lucrarea duhului măreț al lui Dumnezeu? a replicat abatele. Iar aici este Peștera Mângâierii Cerești, unde atâția pelerini și-au lepădat poverile...

— Unde sunt cârjele? s-a interesat Wallace.

— în cazul în care pelerinii aleg să-și lase deoparte bunurile personale, precum cârjele, scaunele cu rotile, bastoanele, ochelarii sau aparatele nazale - ceea ce, Mike, noi nu-i încurajăm în nici un caz să facă -, donăm aceste obiecte unor fundații de întrajutorare. Nu avem nici cea mai mică pretenție că vinul nostru vindecă beteșugurile trupului.

A dat din cap în direcția celor doi agenți federali neînduplecați.

— Așa ceva ar fi în afara legii. Desigur, trăim într-o țară liberă, în care, dacă oamenii *declară* că s-au vindecat de boli grave prin vinul nostru, nu-i putem împiedica s-o facă. A, iată-ne ajunși în inima Canei - vinăria noastră.

Am intrat în camera de îmbuteliere de la parter. Zeci de călugări se aflau la locurile lor de muncă.

— Și de ce nu e echipamentul în funcțiune? a întrebat Wallace.

Abatele i-a răspuns cu un aer mirat.

— De ce? Pentru că, domnule Wallace, e ora prânzului, unul dintre momentele sfinte ale zilei pentru noi, cei din
Ordinul Sfântului Thaddeus. Era ora prânzului, când întemeietorul ordinului nostru a suferit penultima mortificare. Se afla în afara unei case

rău famate din Alep, denunțând mulțimea de păcate dinăuntru.

-Și?

— S-a dovedit că înăuntru era sultanul.

Abatele și-a plecat capul și a rostit:

— Să înălțăm o rugăciune.

Toți călugării și-au plecat capetele. Abatele a început să citească din breviar cu voce tare. A terminat textul corespunzător acelei zile, dar a continuat să citească textele pentru următoarele trei săptămâni, încercând să tragă de timp cât putea de mult. Federalii și cei de la *60 minutes* începeau să-și piardă răbdarea, exact ceea ce dorea și abatele, în cele din urmă, acesta a închis cartea și a spus:

— Veniți, fraților, trebuie să facem vin.

I-a făcut semn fratelui Alban, care a apăsat pe butoanele care declanșau mașinăria. Sticlele de Cana au început să iasă de pe bandă. Abatele a luat prima sticlă și a îndreptat-o cu mândrie spre camera de filmat.

— Știți, de când am început să ne îndeletnicim cu asta, fiecare sticlă e o mică minune pentru mine.

— De unde provine vinul ăsta, părinte abate? a întrebat Wallace. Se zice că nici măcar n-ar fi vinul vostru.

Abatele a reușit să-și compună o expresie de tristețe adâncă și a clătinat din cap.

— Mike, știu că unora, mai ales dacă ne sunt competitori, le e greu să creadă că un vin atât de bun poate proveni de la o mănăstire de bieți călugări. Dar te asigur că orice strop de vin din sticla asta a fost crescut, pus la maturare și îmbuteliat chiar aici, la Mănăstirea Cana.

— Am putea să-l gustăm? a întrebat Mike Wallace.

Abatele a ezitat.

— Mike, mă pui într-o poziție oarecum ciudată. După cum știi, avem o lungă listă de așteptare pentru comenzi la kilometri distanță. Această sticlă ar trebui să ajungă cu adevărat la cineva care măcar s-a ostenit să sune la 800-SU- NAȚI CANA. Dar întemeietorul nostru, Sfântul Thad, ne-a învățat că ospitalitatea e un dar de la Dumnezeu, așa că nu pot refuza.

Abatele a destupat sticla și a turnat în două pahare. A făcut un adevărat spectacol din agitarea vinului în pahare, încercând să-i pună în valoare calitatea. Când n-a mai putut să amâne momentul fatal, a luat o înghițitură. A fost o reprezentație magnifică. A luat mai întâi lichidul în gură, și-a închis ochii într-o convingătoare grimasă de plăcere, după care a înghițit cu eroism.

— Hmmm, ei bine, iată ce numesc eu... un vin adevărat.

Mike Wallace a luat o înghițitură din paharul său și a început să se înece. S-a întors și scuipat cu discreție.

— Doamne... Ce e asta?

— Un vin foarte orgolios, nu-i așa? a întrebat abatele radiind. Acesta e Cana Nouveau. Eu personal iubesc aroma robustă pe care-o are imediat după destuparea sticlei, numai că un om neexperimentat ar putea să prefere să-l lase un pic să respire.

— Dacă ar fi după mine, l-aș lăsa ani întregi, a zis Wallace și a desprins dintre dinți o bucată mare de nisip portocaliu. Asta ce mai e?

— Zău așa, Mike, a spus abatele, cum i-am zis

și Dianei Sawyer, nu te poți aștepta să ne dezvăluim toate secretele.

Mike a continuat să-1 înghesuise cu întrebări pe abate, numai că acesta s-a descurcat minunat, reușind nu doar să se eschiveze elegant, ci și să plaseze câte un 800-SUNAȚI CANA, ori de câte ori se afla în fața unei întrebări parșive.

în cele din urmă, abatele s-a uitat la ceas - trecuse o jumătate de oră - și a spus:

— Unu și-un sfert. Cum zboară timpul. I-am promis Eminenței Sale, cardinalul, că o să-l sun înainte să plece de la Castelul Gandolfo. Dar cred că am bifat tot ce era necesar. Vă pot conduce acum spre ieșire, domnilor?

Dar domnii de la BFATAF nu păreau deocamdată dornici să plece. Urmăreau sticlele care ieșeau de pe linia de producție.

— Ai mii de baterii de umplut, părinte, a spus agentul BFATAF mai în vârstă. Noi mai rămânem. Dar nu vrem să te reținem din treburi. Du-te și dă telefoanele necesare. Ne descurcăm noi pe aici, a încheiat el zâmbind.

— La fel și noi, a spus producătorul lui Wallace.

— Cum vieți, a zis abatele, încercând să pară cât mai liniștit. Atunci, dacă mă scuzați, o să vă las pe mâinile bune ale fraților Mog și Mike.

Pe când îl vedeam pe abate plecând, îi admiram calmul în fața nenorocirii iminente. Părea să fie un demn urmaș al Sfântului Thad. Cât despre mine, transpiram abundent. Dintr-un moment într-altul urma să rămânem fără vin și nu prea îmi surâdea să fiu în fața camerelor de la *60 minutes* când urma să se petreacă acest fapt. I-am cerut fratelui Mike să aibă grijă de oaspeții noștri și m-am scuzat.

— I-am promis fratelui Theo că o să-i dau o mână de ajutor cu filtrele, am spus.

Am mers până în fundul camerei pentru îmbuteliere și am deschis ușa care dădea spre camera filtrelor. O mulțime de călugări erau adunați în preajma rezervorului principal, zgâindu-se posaci la un tub vertical atașat într-o parte. Era un instrument de măsurare care încingea rezervorul dintr-un capăt în celălalt, indicând nivelul de lichid dinăuntru. Am privit coloana de vin roșu-portocaliu din tub. Nivelul era cu mult sub un sfert din rezervor și scădea văzând cu ochii.

— Aproape că s-a sfârșit, a zis fratele Bob, răsfoindu-și breviarul, aparent în căutarea unei revelații.

— Mai dorește cineva să audă o dată ultimele vorbe ale Sfântului Thad?

— Te rog, orice, numai asta nu, am zis.

Mi-am scos propriul breviar, l-am deschis și am început să caut ceva potrivit cu situația noastră dureroasă, când, de unde de nici unde, am dat peste un pasaj mai mult decât cunoscut. N-am avut ce face și am zâmbit.

— Bun, ascultați, am spus și am început să citesc:

Și a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii și era și mama lui Isus acolo. Și a fost chemat și Isus și ucenicii Săi la nuntă.

Și sfârșindu-se vinul, a zis mama lui Isus către El: Nu mai au vin. Și erau acolo șase vedre de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre. Zis-a lor Isus, umpleți vasele cu apă. Și le-au umplut până sus.

— Priviți, pluta instrumentului de măsurat, a zis fratele Benedict. Nu mai coboară.

Am ridicat ochii din rugăciuni. Nivelul lichidului din coloana de sticlă se oprise la o optime.

— Au oprit linia? a întrebat fratele Bob.

Dar sunetul sticlelor pe bandă se auzea foarte limpede din camera de alături.

— *Continuă să citești,* a spus fratele Benedict.

Fără să știu exact ce anume se petrecea, am continuat:

Și le-a zis: Scoateți acum și duceți nunului. Iar ei i-au dus. Nunul a gustat apa care se făcuse vin și nu știa de unde este. A chemat nunul pe mire și i-a zis: Orice om pune înâi vinul cel bun și, când se amețesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.

— Se ridică! a strigat fratele Bob. Se ridică!

Ne holbam cu uimire: nivelul începuse să crească. A trecut de semnul de sfert, apoi de cel pentru jumătate și a continuat să crească. Nimeni nu scotea un cuvânt. Unul câte unul, călugării și-au făcut semnul crucii și au căzut în genunchi, împreunându-și mâinile în rugăciune, cu ochii fixați pe imaginea de necrezut. Lacrimile se revărsau șuvoi din ochii fratelui Alban. Șoptea la nesfârșit cuvintele: *Miraculum... miraculum...* Până și culoarea vinului părea să se schimbe. In sfârșit, vinul de Cana căpăta o nuanță profundă, bogată, închisă la culoare.

I-am lăsat acolo, în rugăciune, și am luat-o la goană pentru a-i da vestea abatelui.

Atât agenții federali, cât și cei de la *60 minutes* continuau să se uite la sticlele care ieșeau de pe linie. Acum nu mai trebuia să mă prefac binedispus.

—Vă simțiți bine, dragilor? Stați cât poftiți. E vin berechet. Dacă aveți nevoie de ceva, fratele

Mike vă stă la dispoziție.

Era cât pe-aci să ies din vinărie, când mi-am dat seama că fratele Mike nu era acolo ca să stea cu ochii pe ei.

— Unde-i fratele Mike? am întrebat eu.

— A ieșit în goană cu un minut în urmă, a spus producătorul de la *60 minutes.*

După ce am dat colțul clădirii, l-am observat pe fratele Mike la capătul scării de oțel care ducea spre camera de sus a teascurilor. Ținea o rangă în mână și se pare că avea de gând să forțeze ușa.

Am dat fuga la scări.

— E vreo problemă, frate?

Fratele Mike a vorbit ca întotdeauna, înghițindu-și cuvintele.

— O, da, o problemă mare.

S-a opintit cu ranga, crăpând ușa care fusese până atunci încuiată. Imediat după aceea și-a ridicat sutana și a scos un pistol negru din teaca de la gleznă.

— Agent federal! a strigat el spre ușă, lovind-o zdravăn cu piciorul.

Ușa s-a deschis larg. înăuntru se afla abatele, stând pe scara de deasupra teascurilor. Intr-o mână ținea o canistră de plastic, de la cascadă, umplută cu vopsea roșie de Cana. In cealaltă ținea un furtun gros, pe care-1 folosea pentru a umple teascurile cu... apă.

M-am holbat îngrozit.

— *Ecce homo,* am zis. Prima minune a Domnului Nostru pe pământ a fost să preschimbe apa în vin. A ta este să preschimbi vinul în apă.

— „Fratele" Mike a scos la iveală o insignă sclipitoare, pe care stătea scris BIROUL FEDERAL

PENTRU ALCOOL, TUTUN ȘI ARME DE FOC.

— Agentul special Spodak, a spus el. Ești arestat pentru înșelăciune.

A pus deoparte pistolul și i-a cerut abatelui să întindă mâinile pe care apoi le-a încătușat.

— îmi pare rău, părinte.

Nu și-a cerut scuze și pentru încătușarea mea. Apoi a scos un aparat de emisie-recepție și a rostit:

— Uncie One, poți să intervii.

Ne-a condus pe scări în jos și înapoi în camera de îmbu- teliere, unde ne-a predat colegilor săi din BFATAF. Came- ramanul de la *60 minutes* se chinuia să prindă câteva cadre rare cu călugării încătușați.

în timp ce ne escortau afară, fratele Jerome s-a apropiat de noi.

— Altă minune! a strigat el. Vița-de-vie se mișcă!

Am privit spre podgorie. Cu siguranță, o parte din butașii înverziți păreau să coboare dealul și să se apropie de noi. Apoi, în depărtare, am auzit zgomotul elicelor unor elicoptere care se apropiau. în clipa următoare, mai multe camionete erau în fața noastră. Ușile din spate s-au deschis și câteva echipe SWAT au ieșit la lumină, cu armele pregătite, gata să-și ocupe pozițiile. Elicopterele se aflau acum deasupra noastră, ridicând praful și, odată cu el, sutanele noastre cu mult deasupra taliei, plutind în aer exact ca fusta lui Marilyn Monroe în secvența de la metrou. Cei de la *60 minutes* erau în al nouălea cer.

— Chiar e *neapărat* necesar? a strigă abatele către federali, încercând să acopere huruitul elicopterelor și să-și tragă sutana în jos cu mâinile

prinse în cătușe. Doamne Sfinte, vă așteptați la rezistență armată din partea noastră sau ce?

Agentul mai în vârstă l-a îndemnat pe „fratele" Mike să ne scoată cătușele. Le-a făcut semn elicopterelor, care au început să dea roată Muntelui Cana, risipindu-i pe pelerini.

— Cult religios într-un mediu puternic fortificat, i-a explicat el abatelui. E o procedură standard după Waco[1].

— Tre' să respectăm regulile, a zis agentul special Mike. Hei, ar fi trimis tancuri și alți țipi înarmați până-n dinți dacă nu le-aș fi spus că nu e cazul.

— Domnul să te binecuvânteze, fiule, a spus abatele, scrâșnind din dinți.

— în regulă, să-i strângem pe toți, a zis federalul mai în vârstă.

Agentul special Mike le-a sugerat să folosească Centrul pentru Meditație în Singurătate ca loc de detenție temporară. Cu armele centurionilor ațintite asupra noastră, am luat-o la pas pe Via Dolorosa[48] [49]. Agenții BFATAF lătrau la pelerini prin megafoane:

— Părăsiți muntele imediat! Este scena unui delict, întoarceți-vă la autobuze.

Pelerinii confuzi și înspăimântați, strângând cu putere la piept carafele pe care le luaseră drept

---

48 Masacrul din Waco. în urma unei intervenții neglijente a echipelor Biroului Federal, a avut loc un asediu de 51 de zile, în care au murit 76 de oameni, între care femei și copii *(n.tr).*

49 Drumul parcurs de Isus cu crucea în spate în Ierusalim *(n.a.).*

suvenir, se holbau la ciudata noastră procesiune. Secvența era năprasnică. Sfântului Thad i-ar fi plăcut la nebunie.

Ne-au dus la Centrul pentru Meditație în Singurătate. Mai mulți călugări au sosit însoțiți de paznici. Cei care se aflau la muncă pe câmp erau escortați de agenți camuflați în viță-de-vie. După ce ne-au strâns pe toți, agentul mai în vârstă a ieșit în față și a început:

— Aveți dreptul să nu spuneți nimic...

— *Știm* asta, a zis abatele. Doar suntem călugări.

Agentul a terminat de citit drepturile pe care le aveam. Apoi i-a spus agentului special Mike:

— Vezi să nu lipsească vreunul și apoi hai să-i scoatem de-aici.

— Iertați-mă, a spus abatele. Pot să zic și eu ceva?

Agentul a aprobat.

— Nu-i nevoie să ne arestați pe toți. A fost numai vina mea. îmi asum întreaga răspundere pentru fărădelegile comise aici.

Mai mulți agenți BFATAF și-au scos laptopurile și au început să noteze febril.

— Ai grijă, părinte, i-am șoptit, dar el nu m-a luat în seamă și a continuat:

— Eu sunt păstorul, iar ei sunt turma mea. Eu i-am condus în pustie. Orice vor fi făcut, au făcut pentru că așa le-am cerut eu. Am fost sedus de scrierile unor falși profeți și de promisiunea unor profituri rapide. Iar când mi-am venit în fire, era prea târziu. Noi înșine am fost trași pe sfoară și ne-am pierdut banii. Credeți-mă, aveam de gând să onorăm comenzile respective cu vin adevărat. Aveam nevoie doar de încă puțin timp. Vopseaua

purpurie era numai pentru a vă lua vouă ochii. Nu am fi expediat sticlele acelea. Dar știu că legile Cezarului au fost încălcate și că cineva trebuie să plătească. Eu sunt acela. Ei sunt călugări de nădejde. Dacă au comis vreun păcat, acesta a fost că au avut încredere în mine.

Agenții BFATAF s-au strâns grămadă. Roiau cu toții în jurul agentului special Mike. L-am văzut cum aproba din cap. Agentul mai vârstnic s-a întors către abate.

— Ai fi dispus să semnezi o declarație în acest sens?

— Da, a zis abatele.

Agentul special Mike l-a ajutat pe unul dintre agenți s-o scrie chiar la calculatorul personal al abatelui. Acesta a citit și a semnat, adăugând un *Mea culpa* de mână. Apoi l-a întrebat pe agentul cel vârstnic:

— îmi permiteți să petrec câteva clipe numai cu călugării mei pentru a-mi lua rămas-bun? Am dori să intonăm rugăciunea pe care întemeietorul nostru a rostit-o înainte de a-și lăsa soarta în mâinile autorităților civile.

Agentul a spus:

— în regulă.

Federalii ne-au lăsat singuri.

Abatele s-a îndreptat spre dormitorul lui.

— Mog, am ceva să-ți spun.

L-am urmat. A început să se schimbe în haine civile, pantaloni kaki și jachetă.

— Bănuiesc că nu vrei să mergi la închisoare în sutană, am zis compătimitor.

S-a lăsat pe vine și a deschis un dulap. înăuntru se afla un mic seif. A învârtit butonul, a

deschis seiful și a scos un portofel, un pașaport și teancuri de bancnote de 100 de dolari.

— Propria rezervă secretă a abatelui, a murmurat el.

— O să ai nevoie de toate astea la închisoare? l-am întrebat

— Mog, a zis el, continuând să-și îndese lucruri într-un săculeț, vreau să-mi asculți spovedania.

— Dar nu sunt preot, am spus. Sunt doar frate. Nu mi te poți spovedi.

— Ba se poate, în cazuri de urgență, a zis el.

A făcut rapid semnul crucii și a spus:

— Binecuvântează-mă, frate, căci am păcătuit și nici măcar n-am terminat. Aceasta fiind o mărturisire, n-ai dreptul să dezvălui nimic din tot ce-ți spun, așa că nu ai obligația să le zici nimic autorităților. Nu ești complice.

— Complice la ce?

— Nu mă duc la închisoare.

— Nu?

— Nu. Am de gând să mă asigur că *altcineva* ajunge la închisoare. Am de gând să-l găsesc pe afurisitul ăla de monsenior, oriunde o fi, și să-i citesc o rugăciune a durerii.

A închis fermoarul săculețului.

— Pentru ăsta și pentru toate celelalte păcate, mă căiesc cu adevărat.

— Dar, părinte...

— Nu încerca să mă faci să mă răzgândesc, Mog. Dă-mi doar canonul care mi se cuvine. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, nu te mai osteni nici cu ăsta. M-am canonit destul dând pe gât paharul ăla cumplit de Cana, a zis el, strâmbându-se.

L-am urmat și am ieșit din dormitor în zona de

conferințe. Acolo li s-a adresat călugărilor.

— Fraților, mă rog să găsiți în inima voastră puterea de-a vă ierta abatele. Undeva, pe tărâmul tuturor posibilităților, am dat de bine și m-am rătăcit. Să fiu abatele Canei a fost un privilegiu extraordinar, la înălțimea căruia nu m-am ridicat. Dar vă promit c-o să mă străduiesc din răsputeri să plătesc pentru păcatele mele. Vă las pe mâinile iscusite ale fratelui Mog. Acum, fraților, să ne plecăm capetele, în vreme ce suntem conduși în rugăciune.

Pe când începeam să citesc din *De Doloribus Extremis,* abatele m-a bătut pe umăr și, fără a fi văzut de ceilalți, a dispărut, coborând treptele spre pivnița sa de vinuri.

Am tras de timp cu rugăciunile cât am putut. în cele din urmă, după ce-am ignorat ciocănelile celor de la BFATAF, ușa s-a deschis. Agentul special Mike a intrat în cameră.

— Haide, a zis el, știu că rugăciunea asta nu e c/zzaratât de lungă. Am făcut o informare asupra ei.

S-a uitat prin cameră. Nevăzându-1 pe abate, a cercetat dormitorul, baia și camera multimedia.

— Bun, a spus el, unde e?

— A zis că vrea un ultim pahar de vin adevărat, am răspuns. A coborât în pivniță.

Agentul special Mike l-a strigat din capul scărilor pe abate:

— Părinte, e timpul să mergem. Gata cu vinul, părinte!

A coborît scările. Un minut mai târziu urca înapoi, vorbind la stație.

— Uncie One. Big Boss a șters-o. Se pare c-a ieșit pe ușa din spate a pivniței de vinuri.

Securizați zona.

S-a uitat la noi.

— Când a tăiat-o? Acu' cât timp?

Fratele Jerome a întrebat cu inocență:

— Părintele abate a plecat?

Agentul special Mike s-a holbat la el.

— Nu știai?

A cercetat fețele consternate ale celorlalți.

— în regulă, fraților. Să zicem că n-ați știut. Dar nu mai pleacă nimeni. Cine are cheia de la ușa din dos a pivniței?

Am coborât împreună cu el și am încuiat. A luat-o la goană către parcarea împânzită deja de agenți BFATAF. Aceștia scotoceau prin autocarele pline ochi cu pelerini, în căutarea abatelui.

Stăteam în pragul ușii pivniței, încercând să mă obișnuiesc cu ciudata secvență din fața ochilor mei, când am dat cu ochii de ea în fața Centrului pentru Pelerini.

La început, am crezut că era o halucinație. Chiar fusese o zi obositoare. Dar apoi m-a văzut la rândul ei și a început să-mi facă semne cu mâna. A traversat parcarea plină și s-a apropiat de mine.

— Ce caută toți ăștia pe-aici?

— Ce cauți *tu* aici? Credeam că ești în Cuba. Sau c-ai fi ajuns deja în Insulele Cayman.

— Poftim?

— Tu, monseniorul Maraviglia și cele 16 milioane de dolari ale noastre.

— Ce tot îndrugi?

— Nu știai? Ne-a furat toți banii.

— Aha, a zis ea. Nu-i de mirare atunci că ați chemat poliția.

— Nu, poliția îl caută pe abate.

— Pe *abate?* a zis Filoména și a clătinat din

cap. Vă las singurei patru zile, băieți, și găsesc zona sub asediu militar.

A început să râdă.

— Poate că, la urma urmei, nu era o idee rea să săpăm șanțul ăla de apărare în jurul mănăstirii.

I-am povestit pe scurt cele petrecute în săptămâna aceea.

— Tot nu pricep partea cu mine în Cuba, a spus ea. De ce-ați crede c-aș fi fugit cu un preot?

— Dar ce te așteptai să credem? El dispăruse, tu la fel. Ai lăsat un bilet codat în care cereai iertare. Și apoi, s-o spunem pe-a dreaptă, chiar *seamănă* cu Richard Chamberlain.

— Simțeam nevoia să plec. Maraviglia închisese Centrul pentru Pelerini. Aveam nevoie să merg undeva unde să pot gândi în liniște. Preferabil nu o mănăstire plină de obsedați libidinoși.

— înțeleg. Și unde te-ai dus?

— Un pic mai încolo. M-am retras la mănăstirea de maici. Pentru o clipă, a privit în jos, părând că se rușinează.

— M-am hotărât. Mă călugăresc.

Mi-a luat ceva timp ca să-mi recapăt glasul. Mai întâi am rămas nemișcat și surprins, după care mi-am revenit și am luat-o în brațe.

Eram încă strâns îmbrățișați, când doi agenți BFATAF care treceau prin zonă s-au oprit să se uite la noi.

— Mamă ce mănăstire au ăștia, a zis unul dintre ei.

Ne-am ascuns în pivnița de vinuri. Pe masă se afla o sticlă deschisă de Figeac, semn că abatele se oprise din drum pentru o ultimă dușcă. Am turnat două pahare pentru a cinsti noua chemare a

Filomenei.

Am vorbit despre ultimul pont pe care-l primisem.

— înțeleg de ce-a fost o idee proastă să ne luăm după sfaturile lui Deepak, am zis. Dar ce nu înțeleg e cum de s-a înșelat breviarul nostru. Era destul de limpede în privința schimbătorilor de bani și-a porumbeilor.

I-am arătat pasajul. Ea a început să-l studieze cu atenție.

— Breviarul n-a greșit cu nimic, a zis ea. Ai interpretat tu prost. Schimbătorii de bani au fost cu adevărat răsturnați - *voi,* băieți, sunteți schimbătorii de bani.

— Bine, am zis, dar cum rămâne cu porumbeii?

— Voi ați fost *și* porumbeii. Una dintre speciile înrudite oarecum cu porumbeii sunt papagalii. Ați fost niște papagali dac-ați crezut în toate cărțile alea. Numai un fraier ar fi în stare să-i creadă pe acești guru care te învață cum să te îmbogățești. De ce cineva care ar ști secretul agonisirii ușoare a averilor ar cheltui de pomană 9,95 dolari?

Avea dreptate, desigur. O dată în plus, breviarul nostru își demonstrase nețărmurita înțelepciune. Acolo, în pivnița de vinuri a abatelui, am învățat cea de-a Șaptea Lege a Creșterii Spirituale și Financiare:

VII.
SINGURUL FEL ÎN CARE TE-AI PUTEA ÎMBOGĂȚI DE PE URMA UNEI CĂRȚI CARE TE ÎNVAȚĂ CUM SĂ TE ÎMBOGĂȚEȘTI ESTE SĂ SCRII LA RÂNDUL TĂU UNA.

cea de-a șaptea meditație asupra pieței

Câți oameni cunosc care citesc cărți despre cum să te îmbogățești[1]? Câți dintre ei chiar s-au îmbogățit?
Unde e Maraviglia acum ?
Știa Sfântul Thad că sultanul se afla în bordel?

Dacă e să fiu sincer, ai pus și întrebări mai bune la viața ta. Dar a fost o zi obositoare pentru noi toți.

Nu fi descumpănit. încă ai tot ceea ce-ți trebuie pentru a reuși. De fapt, ești o persoană agreabilă.

Bun, e timpul pentru exerciții. Să ne încălzim un pic mai întâi. Mergi la rafturile cu cărți și scoate-le de-acolo pe toate cele care-ți oferă o cale ușoară de-a obține averi, putere, sex sau mașini la scară. Acum uită-te la coperta fiecărei cărți. Se menționează cumva cifrele de vânzări? De exemplu, BESTSELLER INSTANTANEU INTERGALACTIC. PESTE 4 MILIOANE DE EXEMPIARE VÂNDUTE? Să zicem că autorul primește cam trei dolari la fiecare exemplar. Ia o foaie de hârtie și trasează două coloane, în cea din stânga trece suma pe care autorul a obținut-o de pe urma cărții (de exemplu, 12 milioane de dolari). în cea din dreapta, trece cât ai obținut tu de pe urma cărții (de exemplu - 9,95 dolari).

Repetă procedeul pentru fiecare carte. Apoi însumează ambele coloane. în cazul în care profitul tău îl întrece pe al lor - hei, pe cine încerci să tragi pe sfoară?

Dacă profitul autorilor e mai mare decât al tău cu, să spunem, o probabilitate de 5 miliarde la 1, atunci ce concluzie putem trage? (Sugestie: gândește-te la „papagal[11]!)

Nu te speria. Mai poți trage nădejde. Mai avem o lege - și am păstrat ce e mai bun pentru la urmă!

rugăciunea adevăratului credincios care se motivează pe sine

Dumnezeule, Cel care i-ai călăuzit poporul prin valea umbrelor morții, călăuzește-mă și pe mine în timp ce trec pe lângă raftul cu cărți despre dezvoltarea personală din librării. Ajută-mă să văd ce individ e ajutat cu adevărat de fiecare dintre aceste cărți, așa încât orice agonisesc cu sudoarea frunții mele să rămână în buzunarul meu, și dă-mi puterea să stau drept în fața tuturor celor care mă învață să fiu proactiv. Mai departe, fă astfel încât să fiu în stare să absorb marea înțelepciune care mă așteaptă la sfârșitul următorului și celui din urmă capitol.

capitolul al șaptelea și jumătate
o scrisoare de la abate...
o nouă misiune pentru cana...
cea din urmă și cea mai importantă lege

Cana a fost subiectul principal la *60 minutes* în duminica aceea. Deoarece abatele era acum dat în urmărire generală internațională, atenția se concentra asupra lui. Am realizat un montaj video despre cariera lui monahală, de la reclama cu nunta până la cursa cu barca împreună cu fantoma lui Sébastian și la cătușe. Am tresărit când l-au arătat vorbindu-i lui Hugh O'Toole despre „un ingredient secret pe care-1 numim dragoste", după care a venit imediat secvența cu agenții federali care duceau o canistră de plastic cu vopseaua roșie a Canei, etichetată acum ca PROBA. Sârguincioși ca întotdeauna, cei de la *60 minutes* l-au intervievat pe *senar* Baeza de la podgoria din Valea Maipo și de asemenea au dat de urma unor clienți nemulțumiți, incluzând aici și o femeie care se lovise la șold după ce, sub influența alcoolului, îi azvârlise bastonul.

— BFATAF-ul a închis vinăria Cana, a anunțat Wallace.

în spatele lui a apărut o poză a abatelui, sub care stătea scris cuvântul URMĂRIT. Mi s-a părut că-1 văd pe Wallace zâmbind în timp ce-și prezenta concluziile raportului:

— Cât privește locurile pe unde se va fi aflând acum acest călugăr puțin obișnuit, se pare că, pentru moment, numai Dumnezeu știe.

BFATAF a stabilit în cele din urmă că abatele se furișase la bordul unui autobuz pus la dispoziția pelerinilor de către Societatea Sfântului Biaise din Montréal. Conform unei mărturii, el urcase apoi într-un tren către Toronto. O lună mai târziu, o persoană care semăna izbitor de mult cu el a fost văzută luând la întrebări un barman de la Princess Hotel, în Insulele Cayman - unde se pare că o persoană semănând izbitor cu monseniorul Maraviglia fusese cazată cu o săptămână în urmă. După aceasta, toate urmele s-au pierdut.

Emisiunea *60 minutes* l-a galvanizat pe părintele Hans. Am obținut o înțelegere cu Vaticanul: în schimbul sumei necesare pentru a acoperi toate comenzile de vin neonorate, urma să trecem sub tăcere hoția monseniorului Maraviglia. Banii au ajuns la BFATAF, desigur. I-am cerut părintelui Hans să declare în scris că noi, călugării, urma să rămânem în Cana, fără posibilitatea de-a fi trimiși „să împlinim lucrarea Domnului într-un loc neagreat în prealabil de comun acord, mai cu seamă în zone precum Kisangani sau în orice alte regiuni din preajma fluviului Congo“.

Datoriile fuseseră achitate, dar acum ne aflam în vechea și bine-cunoscuta situație de odinioară, fără bani în bancă și fără nici o perspectivă palpabilă de întreținere. Trebuia oare să ne întoarcem la afacerea cu vinuri? Vestea bună era că marca noastră era cu siguranță cunoscută. Dar tocmai asta era și vestea proastă. In calitatea mea de nou abate al Canei, trebuia să pun la cale viitorul mănăstirii, dacă avea cu adevărat vreunul.

Mă aflam într-o bună zi la biroul meu, studiind

un catalog de echipamente pentru producția vinului, când fratele Jerome a intrat în goană c-o scrisoare.

— Scrisul de mână! a zis el încântat.

L-am recunoscut imediat. Scrisoarea avea ștampila poștei din Caracas. Am deschis-o și am citit:

Dragă frate,

Sper că scrisoarea asta ajunge la tine și nu la imun copoi guvernamental care-și bagă nasul peste tot. In cazul în care așa stau lucrurile, nu-ți pierde vremea trimițând elicoptere în Venezuela. Voi fi plecat de mult.

îmi pare rău că am plecat așa în grabă. M-a încurajat articolul din Herald Tribune *din care aflam că s-a rezolvat problema BFATAF-ului cu voi. Aud, de la câțiva amici sicilieni, că ai reușit să-l faci pe părintele Hans să verse o parte din suma care ne-a fost furată.* Bene! *Mi s-a mai spus de asemenea că au fost plătite și toate datoriile către ei. Dar asta tot îi lasă o grămadă de bani ciorditorului ăluia de Figeac-uri, pariorului ăluia la meciuri de fotbal, delapidatorului ăluia ecleziastic; totuși, încă sper să-i obțin înapoi până nu-i prăpădește pe toți. Când voi da ochii cu el, va fi rândul meu să-i citesc ultimele vorbe ale Sfântului Thad. După ce voi fi terminat cu monseniorul M, cu toții vor recunoaște că „acesta cu adevărat a fost un om care* a simțit *pe pielea lui ce e durerea".*

M-am tot gândit la voi toți. Plănuiți o nouă gamă de vinuri ? Nu sunt în măsură să dau sfaturi, dar ascultați-mă. Tești din treaba cu vinurile. Și, de asemenea, uitați de toate celelalte treburi călugărești—brânzeturi, mezeluri, prăjituri etc. Deveniți o mănăstire postindustrială. *întoarceți-vă*

la misiunea fundamentală a religiei: comerțul cu motivare spirituală. Nu e vorba despre a te ajuta pe tine însuți, ci de a spera *în tine însuți. întoarceți-vă la misiunea fundamentală a mănăstirii noastre, păstrarea și răspândirea înțelepciunii eterne. Renunțați la afacere, e ceva înjositor, aruncați și utilajele alea ruginite—și dați-le oamenilor ceea ce își doresc cu adevărat (pe lângă un vin bun la un preț rezonabil). Pe scurt, vindeți mângâierea sufletului, nusauvignon.*

Trebuie să plec acum. Mă duc la un meci de fotbal care s-ar putea să fie foarte interesant.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți și nu uitați să păstrați ce e mai bun pentru la sfârșit.
Fostul vostru abate

Am luat scrisoarea cu mine și am dat fuga la Filoména, care acum își făcea ucenicia la mănăstirea de maici. Ne-am întâlnit în camera de oaspeți.

— Abatele pare foarte hotărât să pună mâna pe monseniorul Mareșitare, am zis eu. Mi-ar plăcea la nebunie să fiu de față.

— Și mie.

— înțeleg cum e posibil să-ți pierzi mințile la pariuri. E contagios. Poate c-a luat boala asta de la taică-său. Dar nu-nțeleg de ce ne-a luat toți banii.

— Cred că încerca să pretindă că banii nu contează, a spus ea. Dar contau. A crescut în bogăție, după care tatăl lui a pierdut totul. De-asta a intrat în Vatican - era cea mai simplă metodă de-a se îmbogăți din nou. Dar îl ura pe Blutschpiller. Era încântat că fusese trimise departe de el. De ce crezi c-a petrecut atâta timp printre noi? în ziua aia, când a aflat de la tine că Blutschpiller era pe drum, a fost distins.

— Așadar, la care dintre chinurile Sfântului Thad crezi că s-a gândit abatele pentru el?

— Probabil c-o să înceapă cu retezarea capului, a zis Filoména.

— îi țin pumnii. Dar nu știu ce să zic în privința celorlalte idei din scrisoare. Ce înseamnă asta, *vindeți mângâierea sufletului, nu sauvignori?* Sună ca un Deepak reîncălzit. De ce nu putem face pur și simplu un vin decent?

— Mog, a spus ea, lasă vinul.

S-a uitat la scrisoare.

— îmi place partea asta cu „mănăstirea postindustrială". Cât despre partea cu „misiunea fundamentală" și afacerea, cred că se referă la rentabilizare. Biserica obișnuia să vândă indulgențe, scutindu-i pe oameni de Purgatoriu în schimbul banilor. *Asta* numesc eu înjosire.

— Ei bine, dac-o să mă hotărăsc să vând indulgențe, o să te chem pe tine și pe Brent să filmați reclama. *Stai așa, Sébastian. Vrei să spui că următorii cincizeci de apelanți o să primească* o mie *de zile în Purgatoriu pentru incredibila sumă de doar 19,95 dolari ? Și c-o să primească, de asemenea, fără nici un cost suplimentar, și aceastăfermecătoare geantăfrigorifică pentru plajă'?* Indulgențele n-au fost punctul cel mai înalt din istoria Bisericii Catolice. A urmat ceva care s-a numit Reforma, îmi place să cred că Biserica nu se-nvârte numai în jurul banilor. Călugării chiar *fac* jurăminte de sărăcie.

— Hei, a zis Filoména, e ușor să ții predici despre păcatul banilor când ești un mascul burlac, fără o familie de întreținut. Era cu siguranță un mesaj potrivit pe vremea când mănăstirile

depindeau de donațiile unor nobili care încercau să-și apere bogățiile de țărani. Să fim corecți, banii contează. De ce nu și-ar dori oamenii bani?

— Aha, înțeleg. Predica de pe Munte a fost înțeleasă greșit. Ceea ce a vrut cu adevărat Isus să spună a fost „Binecuvântați vor fi strângătorii de bani, căci ale lor vor fi mașinile din import". Nici tu nu crezi ce spui. N-ai mai fi aici, la mănăstire, dac-ai crede asta.

— Nu, a zis ea răbdătoare, în continuare trebuie să le spunem oamenilor că banii nu sunt totul. Există lucruri mult mai importante pe lume. Dar le-ar fi cu mult mai ușor să se concentreze asupra lucrurilor importante dacă n-ar mai avea grija banilor.

— Cred că încep să pricep.

— Nu spun decât c-o să fie mai dornici să ne-asculte dacă le spunem cum să facă rost de mai mulți bani.

— Vrei să devenim și noi niște guru ai dezvoltării personale? Nu tu ai spus că cititorii lor sunt niște papagali?

— Desigur, a spus ea, așa e. Pentru că încearcă să se îmbogățească. De-asta nu poți avea încredere în ei.

M-a privit cu șiretenie.

— Dar să presupunem c-am avea de-a face cu cineva care a știut cum să facă bani, care a fost celebru pentru investițiile sale, dar care a dorit să rămână sărac. Cineva a cărui integritate este garantată printr-un jurământ de sărăcie.

Așa s-a făcut că Centrul pentru Meditație în Singurătate al abatelui chiar a devenit un centru pentru cei dornici să mediteze în singurătate.

Fusese sub ochii noștri atâta amar de vreme. N-a trecut mult și rezervările au început să curgă, din partea oamenilor de afaceri dornici să-și găsească motivarea și inspirația într-o mănăstire idilică și liniștită, cu un nume celebru. Cana a devenit locul preferat pentru meditațiile angajaților corporatiști. Cei de pe Wall Street au dorit să afle cum salvase Brokerul Nostru Cana. De asemenea, erau încântați că mănăstirea se aflase în mijlocul unui scandal. Fratele Bob, cel care se ocupa de rezervări, mi-a spus că cele mai multe cereri erau pentru chilia abatelui. Clienții noștri atotputernici erau dispuși să plătească sume frumușele pentru a avea parte de câteva zile de rutină monahală și poate și de niscai mortificări. Cu toate acestea, au insistat și asupra unui vin bun, din fosta pivniță a abatelui.

Eram mai ocupați ca niciodată. Musafirii noștri se trezeau înainte de răsăritul soarelui și ni se alăturau la rugăciunile de dimineață. După un mic dejun auster, dar hrănitor, îmi țineam de regulă discursul de retragere, intitulat „Cele Șapte Legi ale Creșterii Spirituale și Financiare". Dimineața târziu, țineam cursuri speciale pentru nu puținii oameni de afaceri care încercau din răsputeri să scape de dependența de literatura motivațională. Fratele Gene era neîndurător cu foștii robbinizați. Fratele Theo - extrem de eficient, în pofida metodelor mai subtile - se ocupa de recuperarea foștilor coveyeni. După-amiezile erau destinate lucrului în echipă și includeau printre activități escalada pe Muntele Cana, cursa cu obstacole din rugi de mure, întrecerea cu bărci pe apele acum albe ale fostei cascade. După aceea veneau

cântările și cina pregătită de *frère* Philippe, cel mai proaspăt călugăr al nostru, apoi cântecele grego- riene, meditația și în cele din urmă somnul drepților.

În după-amiezile târzii, când clienții noștri erau ocupați cu psalmodierile, frecatul podelelor de marmură și întreținerea grădinilor, obișnuiam să mă plimb vreme îndelungată cu sora Filoména Directorul nostru de Dezvoltare, prin locurile unde pe vremuri fusese viță-de-vie. Intr-o zi, pe când ne uitam la apusul soarelui deasupra Muntelui Cana, am vorbit despre posibilitatea extinderii, ținând cont că lista de așteptare a celor dornici de meditație în singurătate era foarte lungă, acoperea următoarele opt luni și continua să crească. Nu ne doream ca mănăstirea să se umple de clădiri sau de prea multă lume. Dar în același timp nu doream să le întoarcem spatele celor aflați în căutarea experienței Cana și a înțelepciunii celor Șapte Legi. Atunci, privind în jos spre locul unde aprinseserăm rugul cu mult timp în urmă, Filoména mi-a sugerat ideea acestei cărți. La început m-am împotrivit, dar ea m-a convins apoi că nu era cinstit din partea noastră să ne împărțim înțelepciunea numai cu cei avuți.

Și astfel am descoperit Ultima Lege, un amendament la cea de-a Șaptea Lege - „Singurul fel în care te-ai putea îmbogăți de pe urma unei cărți care te învață cum să te îmbogățești este să scrii la rândul tău una...“

VII 1/2.
...SAU S-O CUMPERI PE ASTA.

cea de-a șaptea și jumătate meditație asupra pieței

De unde aș putea cumpăra mai multe exemplare din această carte minunată?
Există vreun număr limitat de volume pe care le pot achiziționa ?
Dacă librăria mea a epuizat deja stocul datorită cererilor covârșitoare, unde pot găsi altele, chiar acum ?
(Sugestie: sunați la 800-733-3000. Sau accesați www. randomhouse. corn)
Cum mi-aș putea manifesta aprecierea pentru autor, în afară de plata integrală a prețului acestei cărți ?

Acestea sunt întrebările tale cele mai bune de până acum! Felicitări! Te-ai dezvoltat cu siguranță din punct de vedere spiritual. Partea financiară va veni și ea, nu-ți face griji!

Acum, un ultim exercițiu înainte să pleci pentru a-i face praf. Ia o foaie de hârtie foarte mare - de fapt, un top întreg. Scrie numele fiecărui om pe care-1 cunoști. Treci prin dicționarul minții tale. Găsește teancul ăla de cărți de vizită pe care n-ai reușit încă să le ordonezi. Ia și agenda cu adresele de e-mail. Scoate cartea de telefon. Nu uita pe nimeni. Chiar dacă te îndoiești de vreun nume trece-1 oricum.

Acum, sună la bancă. Intreabă-i câți bani ți-au rămas. Sună-ți companiile de credit și află care e plafonul maxim de îndatorare. Fă asta pentru fiecare carte de credit din portofel. N-ai uitat nimic? Dar acel vechi MasterCard de pe fundul sertarului? Află dacă nu-ți poți folosi și cărțile de credit de la benzinării pentru a cumpăra cărți. Ești

gata? Atunci, bagă mare!

Mergi la cea mai apropiată librărie. Adu cu tine cartea aceasta și lista. Dă-i lista vânzătorului împreună cu toate cărțile de credit - nu uita de MasterCard - și spune-i:

— Vreau să trimit această carte tuturor celor de pe listă și vreau să plătesc prețul întreg (amănunt deosebit de important).

Vânzătorul îți zâmbește? Nu cumva ți-ai făcut un prieten nou? Vezi ce bine e să crești?

rugăciunea cumpărătorului prolific de cărți

Dumnezeule, Cel care ai scris „ Cartea cea Bună“, l-ai sunat pe umilul tău rob, fratele Mog, și i-ai dictat nu doar ponturi bancare, ci și toată înțelepciunea cuprinsă In cartea din mâinile mele, fă să cresc întotdeauna atât financiar, cât și spiritual și să am mereu curajul - și suma necesară - pentru a cumpăra mai multe exemplare din această carte, precum și casete audio, calendare, casete video, abțibilduri, tricouri - cu ulcioare sau nu — și așa să fie de aici încolo cu spița mea timp de șapte generații și jumătate. Dar dacă mă vei găsi cumva într-o librărie, răsfoind aceste pagini cu speranța de a le fura înțelepciunea, fără a plăti pentru ea, atunci trimite-mă direct la casa Ta de marcat, astfel încât să-i pot restitui autorului ceea ce cu adevărat al său este.

Amin!

despre autor

Fratele Ty este pseudonimul unui călugăr din Ordinul Sfântului Thaddeus, cu sediul în New York. în pregătirea acestei cărți, el a fost ajutat de Christopher Buckley și John Tierney, adepți

neabătuți ai celor Șapte Legi și Jumătate™.
Buckley este autorul bestsellerului *Fumatul strict permis* și colaborator la *New Yorker.* Tierney este editorialist la *New York Times.*

cuprins

nota autorului..... 5
capitolul întâi 9
capitolul al doilea..... 29
capitolul al treilea..... 43
capitolul al patrulea..... 63
capitolul al cincilea 87
capitolul al șaselea..... 113
capitolul al șaptelea..... 151
capitolul al șaptelea și jumătate..... 193

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Un fachir al bursei newyorkeze părăseşte metropola şi pleacă să se reculeagă departe de lumea dezlănţuită. Ajuns la mănăstirea Cana, el devine fratele Mog (prescurtare de la „Mogul") şi cunoaşte un abate care vrea să-i folosească deprinderile pentru rentabilizarea aşezământului. Căci mănăstirea Cana stă să cadă, resursele sunt puţine, iar banii lipsesc din cont. Fratele Mog se prinde în hora revirimentului, dar trebuie să combată apetitul bolnav pentru literatura motivaţională pe care-l are abatele, convins că diverşii guru cu tiraje cosmice pot fi surse de inspiraţie şi modele de urmat. Lucrurile se complică odată cu descinderea la Cana a monseniorului Raffaello Maraviglia, personaj care nu-şi merită numele şi care nutreşte o pasiune frenetică pentru vinurile de colecţie şi pentru meciurile lui AC Milan. Rezultatul este o farsă cu accente bufe, în care intervine la un moment dat şi braţul lung al FBI-ului.

În aceeaşi colecţie:

Tibor Fischer
La genunchiul broaştei

Eduardo Mendoza
Nici o veste de la Gurb

1. Băutură răcoritoare, necarbogazoasă, produsă în Statele Unite (n.tr).